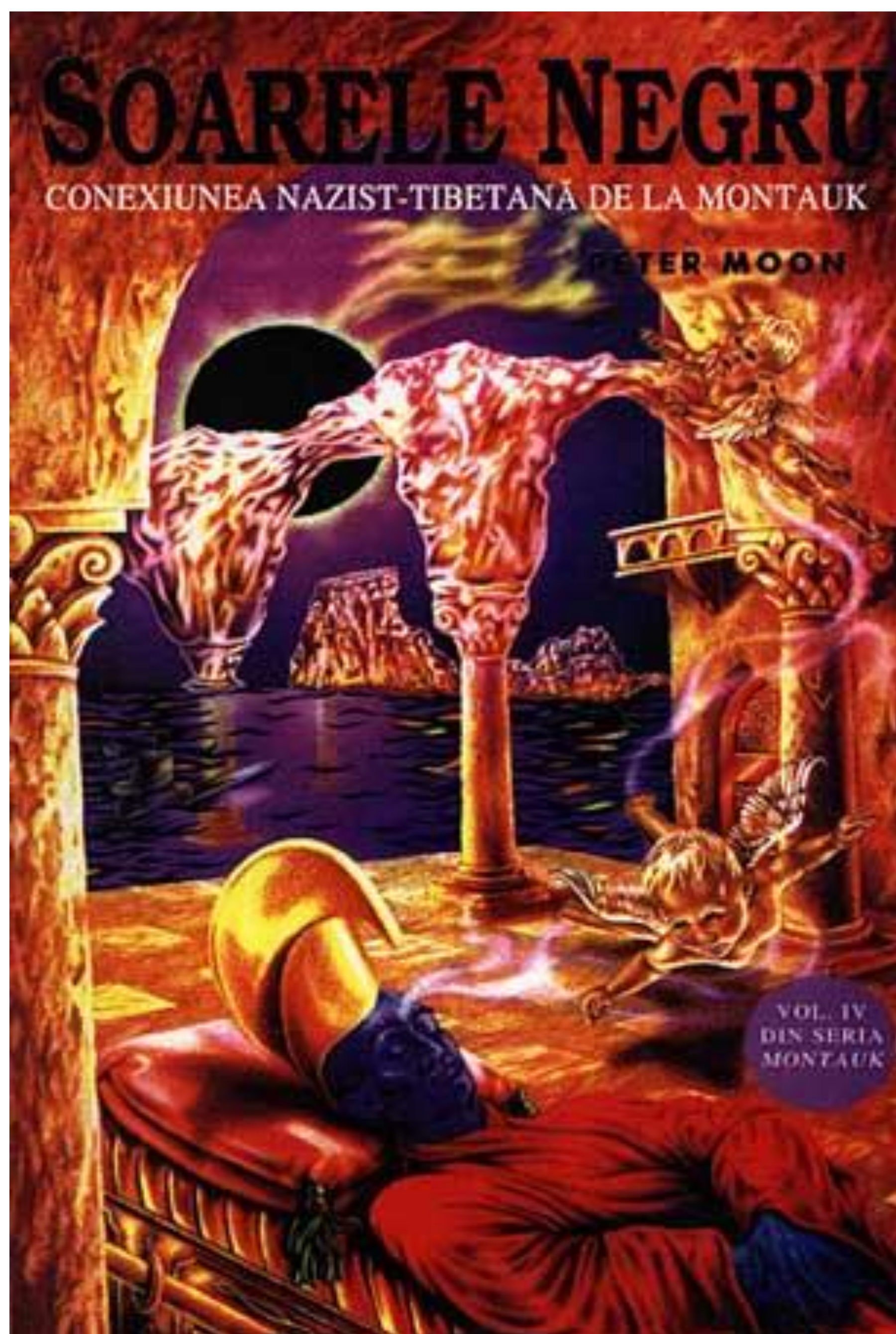

SOARELE NEGRU
CONEXIUNEA NAZIST-TIBETANĂ DE LA MONTAUK
PETER MOON
VOL. IV
DIN SERIA
MONTAUK

PETER MOON

SOARELE NEGRU

Conexiunea nazist-tibetană cu Proiectul Montauk

CUPRINS

După terminarea celui de-al Doilea Război Mondial şi ocuparea Germaniei, comandanții militari ai Alianței au descoperit cu uimire cât de profunde erau secretele de stat ale regimului nazist. Una din revelații a fost legată de faptul că germanii aveau cea mai bună organizație de spionaj din lume. Au fost descoperite de asemenea dosare foarte amănunțite referitoare la diferite societăți secrete şi la anumite proiecte ştiințifice care depăşeau imaginația comandamentului militar aliat. Încă şi mai spectaculoasă a fost descoperirea unei întregi rețele de fabrici subterane în care se produceau rachete şi farfurii zburătoare, care dovedeau cunoaşterea unei tehnologii despre care omul obişnuit nu acceptă nici astăzi că ar putea exista. Lipsa unei întregi flotile de submarine înzestrate cu cea mai înaltă tehnologie de profil din lume i-a făcut pe mulți să se întrebe dacă nu cumva naziştii au scăpat, ducând cu ei majoritatea secretelor lor, şi poate chiar pe Hitler însuşi.

Dincolo de toate aceste mistere se ascundea un element încă şi mai ocult: un ordin secret cunoscut inițiaților sub numele de Ordinul Soarelui Negru, o organizație atât de temută încât la ora actuală în Germania modernă este interzisă chiar şi tipărirea simbolurilor şi însemnelor sale.

Cartea Soarele Negru *îşi propune să dezvăluie o parte din secretele celui de-al Treilea Reich, îndeosebi contactele tibetane ale acestuia, mergând mai departe decât orice altă lucrare publicată până în prezent. Autorul Peter Moon stabileşte existența unei legături a naziştilor cu Montauk Point, locul în care o bază militară americană avea să fie folosită mai târziu de nazişti pentru a-şi continua ciudatele experimente, şi implicit agenda celui de-al Treilea Reich.*

Cititorii familiarizați cu lucrările anterioare din seria Montauk îşi vor putea lărgi prin lectura acestei cărți înțelegerea forțelor stranii care au operat şi continuă să opereze la Montauk. Pentru cei care nu au citit cărțile anterioare, Soarele Negru *face o recapitulare a acestora şi vă permite să ajungeți*

chiar la miezul problemei.

Cu siguranță, cei care vor citi această carte nu vor mai privi niciodată lumea cu aceiaşi ochi.

Coperta: Templul Soarelui Negru

Astfel arată concepția artistului despre Oracolul din Tibet, cu pielea albastră, sprijinit de Arca Contractului, ilustrând astfel comuniunea sa cu energiile heruvimilor simbolizate de această Arcă. Pe fundal apare un submarin german cu steagul Societății Vril, care încearcă să treacă dincolo de pragul Pământului Interior prin legendarele porți ale orașului Thule.

VRIL-ODIN

Farfurie zburătoare germană cunoscută sub indicativul Vril-7. Este un model cu două nivele, fotografiat în aprilie 1945. Sub aparatul de zbor pot fi văzute arme cu raze Donar, vizibile ceva mai bine în fotografia originală.

HAUNEBU II

Anterior şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, germanii au creat diferite tipuri de farfurii zburătoare. Ilustrația de deasupra reprezintă una din primele versiuni ale modelului Haunebu II. Vom prezenta mai târziu în lucrare şi alte fotografii şi detalii referitoare la programul german de producere a farfuriilor zburătoare.

Această carte este dedicată lui Sam Arcuri
8 octombrie 1925 – 30 martie 1995
şi membrilor familiei sale care au supraviețuit: Vivian, Greg şi Jeff.

Le mulțumesc tuturor pentru amintirile pe care mi le-au furnizat, provenind dintr-o copilărie cu adevărat magică.

Cuvânt înainte

Acest Cuvânt Înainte este menit să îi familiarizeze pe cei care nu ştiu nimic despre Proiectul Montauk şi care nu au citit cele trei cărți anterioare pe acest subiect cu linia generală a evenimentelor, astfel încât să poată înțelege mai bine contextul în care se încadrează lucrarea de față. În cazul celor care au citit deja cărțile anterioare, această introducere îşi propune să sintetizeze şi să le readucă aminte numeroasele informații şi planuri de acțiune ale acestui complot gigantic. Am inclus de asemenea aici actualizarea unor evenimente prezentate în lucrările anterioare, dar care au continuat să evolueze între timp.

Cartea *Proiectul Montauk: experimente în timp* a fost lansată pe piață în iunie 1992, fiind o expunere sintetică şi concisă a unuia din cele mai uimitoare şi mai secrete proiecte de cercetare din istoria umanității. Proiectul Montauk îşi are originea în anul 1943, când s-au făcut experimente legate de invizibilitatea pe radar la bordul navei *USS Eldridge,* un distrugător recent construit. Întrucât nava era staționată în acea vreme la baza navală din Philadelphia, evenimentele legate de ea au devenit generic cunoscute sub numele de „Experimentul Philadelphia". Scopul acestui experiment a fost acela de a face ca nava să devină nedetectabilă de către radar, dar efectele sale secundare au fost cu totul dramatice şi neaşteptate. Nava a devenit invizibilă nu doar pentru radar, ci şi pentru ochiul uman, fiind dislocată din timpul şi spațiul cu care suntem familiarizați! Deşi realizarea era remarcabilă din punct de vedere tehnologic, pentru oamenii implicați în experiment ea a avut efecte catastrofale. Marinarii aflați pe navă au fost transportați într-o altă dimensiune, din care s-au întors îngroziți, într-o stare de mare confuzie mentală. Unii dintre ei au murit, iar cei care au supraviețuit au fost lăsați la

vatră, fiind considerați „instabili psihic” sau discreditați, şi întreaga afacere a fost îngropată.

După război, cercetările au continuat sub conducerea doctorului John von Neumann, cel care coordonase şi aspectele tehnice ale Experimentului Philadelphia. Acestuia i s-a ordonat să descopere de ce vibrează mintea omului şi de ce nu pot fi supuşi oamenii unor fenomene interdimensionale fără a fi afectați. A început astfel un proiect masiv de studiere a factorilor psihici umani, realizat la Brookhaven National Laboratories din Long Island, New York. Brookhaven Labs şi-a început activitatea imediat după cel de-al Doilea Război Mondial, fiind primul laborator de cercetări atomice din lume.

Înainte de război, perimetrul în care avea să funcționeze mai târziu laboratorul a fost folosit ca sediu de principalul contingent de nazişti din Statele Unite, cunoscut sub numele de *The Bund (Grupul).*

John Von Neumann a fost ales în mod firesc ca şef al noului proiect de la Brookhaven. El nu a fost doar inventatorul calculatorului modern şi un geniu matematic recunoscut, dar a avut şi acces la uriaşele resurse ale complexului militar industrial care includea incredibila bază de date a naziştilor referitoare la cercetările psihologice desfăşurate de aceştia şi pe care aliații au capturat-o după cel de-al Doilea Război Mondial. Folosindu-se de toate aceste resurse, von Neumann a încercat să asocieze tehnologia computerelor cu echipamentul radio din ce în ce mai sofisticat, în încercarea de a lega între ele mințile oamenilor şi maşinile. În cele din urmă, eforturile lui au fost încununate de succes. După ani de experimente empirice, gândurile oamenilor au putut fi înregistrate de receptoare radio ezoterice, pe bază de cristale, fiind stocate apoi în computere sub formă de biți. Structura gândurilor putea fi afişată apoi pe un ecran de calculator şi tipărită la o imprimantă. Metoda a fost ulterior dezvoltată, până când s-a putut crea o maşină virtuală de citire a minții. Între timp, tehnologia a evoluat, astfel încât s-a putut crea un aparat de

receptare a gândului unui medium şi de redirecţionare a lui astfel încât să afecteze potenţial mintea unei alte persoane.

În final, Proiectul Montauk a permis mai buna înţelegere a manierei în care funcţionează mintea umană, generând un potenţial uriaş de control al minţii.

Proiectul s-a concretizat într-un raport către Congres, care a dispus abandonarea sa, inclusiv de teama ca senatorii şi congresmenii să nu fie controlaţi ei înşişi.

Interesele private care au contribuit la susţinerea proiectului nu au ascultat însă de decizia Congresului, încercând să convingă armata de ideea că această tehnologie putea fi folosită în timp de război pentru a controla minţile inamicilor. Un grup restrâns, dar cu resurse financiare nelimitate, a luat decizia în secret, se pare în legătură cu responsabilii armatei, de a crea o nouă bază de cercetare la Camp Hero, o bază militară dezafectată care aparţinuse cândva forţelor aeriene, localizată la Montauk Point, în statul New York. Locaţia a fost aleasă deoarece aici exista o uriaşă antenă radar Sage care putea emite pe frecvenţa de aproximativ 400-425 MHz, întâmplător sau nu, exact frecvenţa pe care se putea pătrunde în conştiinţa minţii umane.

Reactivarea bazei militare de la Camp Hero a început pe la sfârşitul anilor 60, deşi fără fonduri aparţinând bugetului armatei. Proiectul Montauk a continuat până în anul 1972, incluzând experimente masive de control al minţii efectuate pe oameni, animale şi alte forme de conştiinţă despre care se credea că există.

De-a lungul anilor, cercetătorii de la Montauk şi-au perfecţionat tehnicile de control al minţii şi au continuat să sape din ce în ce mai adânc în căutarea limitelor potenţialului uman. Dezvoltându-se capacităţile psihice ale mediumurilor, s-a ajuns la amplificarea gândurilor acestora cu ajutorul unor echipamente tehnice până la punctul susţinerii unor iluzii subiective sau obiective. Printre acestea se număra şi crearea

unei materii virtuale.

Realizările au depăşit tot ce se cunoştea în materie de „experiență umană obişnuită”, dar cercetătorii nu s-au oprit aici. Ei şi-au propus să pătrundă încă şi mai adânc în universul misterelor. După ce s-a descoperit că un medium putea crea materie, ei au observat că aceasta putea apărea în momente diferite, în funcție de ceea ce gândea mediumul. S-a pus problema ce s-ar întâmpla dacă mediumul s-ar gândi să materializeze o carte, dar nu astăzi, ci ieri? Experimentele făcute cu condus la ideea că timpul poate fi controlat.

După ani de cercetări empirice, s-au putut deschide portaluri temporale, printr-o serie de experimente masive şi absolut cutremurătoare. Apogeul a fost atins prin deschiderea unui portal temporal care a condus la anul 1943 şi la Experimentul Philadelphia.

Toate aceste informații nu ar fi cunoscut niciodată lumina tiparului dacă nu ar fi existat Preston B. Nichols, un geniu al electronicii care a descoperit într-o bună zi că a fost victima acestor experimente. În timp ce lucra pentru un contractor din Long Island în domeniul apărării, studiind telepatia la mediumurile psihice, Preston a descoperit existența unor unde radio de mare putere transmise de undeva, care îi blocau pe cei cu care lucra.

Fiind un expert în electronică şi în aparatură radio, lui Preston nu i-a fost greu să localizeze sursa undelor, care era situată în baza aeriană de la Montauk.

Descoperirea l-a determinat să înceapă un studiu care a durat mai bine de un deceniu. A cumpărat o mare parte din echipamentul folosit anterior în cadrul

Proiectului Montauk şi, spre marea sa uimire, a aflat că foarte mulți oameni din Montauk îşi aminteau că ar fi lucrat şi el la proiect. Punctul culminant s-a produs atunci când soțul verii sale a susținut acelaşi lucru. Cei doi bărbați aproape că s-au încăierat pe această temă, Preston susținând că nu a lucrat niciodată la Montauk. La scurt timp după această

ceartă, el a început să perceapă crâmpeie dintr-o viață despre care anterior nu fusese conştient.

După ce a vorbit cu mai mulți oameni de ştiință şi ingineri asociați într-un fel sau altul cu Proiectul Montauk, Preston a înțeles ce s-a întâmplat de fapt. Se pare că era supraviețuitorul unei vieți duble, în care a lucrat în acelaşi timp în Montauk şi într-o altă locație.

Descoperirile lui Preston au fost confirmate de un bărbat ciudat, pe nume Duncan Cameron, care a apărut la poarta sa în anul 1985. Duncan avea o aptitudine ieşită din comun pentru analiza psihică şi susținea chiar că ar fi fost antrenat în acest domeniu de NSA (National Security Agency). Fără să-i spună nimic despre legăturile sale personale cu Montauk, Preston l-a dus pe Duncan să viziteze zona şi a rămas uimit să constate că acesta cunoştea perfect baza militară (acum dezafectată), amintindu-şi că ar fi lucrat el însuşi acolo. Se pare că Duncan fusese principalul medium folosit pentru experimentele legate de călătoriile în timp, amintindu-şi chiar că fusese la bordul navei *USS Eldridge* în timpul Experimentului Philadelphia, împreună cu fratele său Edward (cunoscut astăzi sub numele de Al Bielek).

Din spusele lui Preston şi Duncan, se pare că Proiectul Montauk a atins punctul culminant la data de 12 august 1983, când s-a deschis un portal temporal, dar lucrurile au scăpat de sub control, aşa că Duncan a convocat mai multe persoane şi au luat hotărârea să boicoteze proiectul. În timp ce se afla pe Scaunul de la Montauk (un aparat conectat la receptorii radio ezoterici pe bază de cristale care transmiteau gândurile unui transmițător gigantic),

Duncan a eliberat o bestie uriaşă din subconştientul său, care a distrus literalmente proiectul. După acest dezastru, supraveghetorii proiectului au luat subit decizia să îl abandoneze. În consecință, gurile de aer şi intrările către încăperile subterane în care se derulau experimentele au fost cimentate.

Ce s-a petrecut cu exactitate a rămas însă până astăzi un mister.

Deşi a existat un film video neautorizat distribuit pe scară largă şi s-au ținut mai multe conferințe legate de Proiectul Montauk, pe piață nu apăruse nici o carte referitoare la acest subiect. Au existat autori care au încercat să-şi asume această sarcină, dar care s-au dovedit incapabili să o ducă la bun sfârşit, ori au fost speriați într-un fel sau altul de anumite forțe oculte. Un reporter care lucra pentru *New York Times* a făcut investigații legate de acest subiect, convins că era vorba de o fraudă, dar când a descoperit că totul era real a dat înapoi.

Personal, m-am întâlnit cu Preston într-o perioadă în care eram interesat de un sistem sonor complex pe care îl inventase el. În scurt timp, m- am trezit că ascult una dintre cele mai fascinante poveşti pe care le-am auzit vreodată, mai bună decât orice science-fiction. După câteva luni, m-am decis să scriu o carte pe această temă, intitulată *Proiectul Montauk: experimente în timp*. Singura persoană cu care m-am consultat în timpul acestui demers a fost Preston (care dorea să-şi protejeze sursele). Nu mi-am propus să fac investigații personale costisitoare, care m-ar fi făcut să pierd foarte mult timp, ci doar să scot mai întâi cartea, folosindu-mă apoi de ea pentru a aduna alte indicii care să le completeze pe cele existente şi eventual chiar să dovedească această poveste incredibilă.

Într-adevăr, după publicarea cărții *Proiectul Montauk* au apărut numeroase fapte şi dovezi care au demonstrat că în spatele informațiilor neverosimile oferite de Preston se ascundea un scenariu real. Am colectat aceste dovezi în cea de-a doua lucrare a seriei, *O nouă călătorie la Montauk: aventuri în sincronicitate*. Cea mai spectaculoasă informație primită a fost descoperirea potrivit căreia Proiectul Montauk era legat într-un mod misterios, dar indubitabil, de cel mai mare ocultist al tuturor timpurilor, Aleister Crowley, descris uneori prin apelativul: „cel mai malefic om din lume”. Potrivit

rapoartelor, Crowley a folosit el însuşi anumite practici de magie sexuală în scopul de a manipula timpul, de a comunica cu diferite entităţi dezîncarnate şi de a călători în alte dimensiuni. Au existat chiar ipoteze potrivit cărora natura interedimensională a Experimentului Philadelphia nu ar fi fost altceva decât expresia exterioară a operaţiunilor magice ale lui Crowley.

Dovezile cele mai convingătoare referitoare la legătura cu Crowley au apărut după mult timp, dar descoperirea a început să prindă contur chiar de la prima mea conversaţie cu Preston, care a afirmat din senin că era înrudit cu magicianul Aleister Crowley. Era convins că într-o viaţă anterioară el şi Duncan au fost Preston şi Marcus Wilson, doi fraţi gemeni care au fost primii producători de instrumente ştiinţifice din Marea Britanie, prieteni şi asociaţi în afaceri cu familia lui Aleister Crowley.

Deşi povestea părea neverosimilă, am început să caut referinţe legate de fraţii Wilson în cărţile lui Aleister Crowley, dar nu am găsit nimic. Totuşi, spre surpriza mea, am aflat nu numai că magicianul a vizitat Montauk-ul în anul 1918, dar chiar menţionează un anume „Duncan Cameron” în autobiografia sa. A urmat apoi un lung şir de sincronicităţi legate de familiile Cameron şi Crowley (despre care am vorbit pe larg în *O nouă călătorie la Montauk),* dar nici o informaţie legată de fraţii Wilson nu a ieşit la iveală.

Semnificaţia acestor sincronicităţi (legate de numele Cameron şi Crowley) mi-a devenit mai clară după ce am aflat de existenţa unei femei care îşi spunea „Cameron”, faimoasă pentru că s-a măritat cu Jack Parsons, inventatorul rachetei propulsate cu combustibil solid şi discipol al lui Crowley. Cei doi soţi au participat la un proiect interdimensional cunoscut sub numele de Proiectul Babalon (o ceremonie care includea acte de magie sexuală, pe care unii o consideră cel mai mare proiect magic al secolului XX).

A urmat o nouă serie de sincronicităţi incredibile, care

m-au condus la cunoaşterea „accidentală" a unui prieten al lui Cameron în timpul unei călătorii de afaceri în California. Am aflat astfel că femeia locuieşte în partea de vest a Hollywood-ului şi în scurt timp am ajuns să-i povestesc personal despre Experimentul Philadelphia, despre Proiectul Montauk şi despre relația dintre numele lui Crowley şi cel de Cameron. Spre marea mea surpriză, m-a informat că numele ei real nu era Cameron, ci Wilson!

În sfârşit, aveam dovada că povestea lui Preston nu era o simplă invenție, ci avea o bază reală. Mai mult, am aflat astfel, dincolo de orice îndoială, că existau o serie de corespondențe ciudate legate de interdimensionalitate.

Câteva luni mai târziu aveam să primesc o scrisoare uluitoare, semnată Amado Crowley, un bărbat care pretindea că era fiul nelegitim al lui Aleister Crowley. Acesta nu numai că mi-a mărturisit că îşi amintea de faptul că tatăl său a vorbit despre frații Wilson, dar mi-a furnizat şi dovezi irefutabile că era într-adevăr fiul lui Aleister Crowley.

Amado a verificat existența familiei Wilson şi, în plus, mi-a oferit o spectaculoasă relatare legată de ce a făcut tatăl său în ziua de 12 august 1943 (ziua în care s-a desfăşurat Experimentul Philadelphia). Se pare că în acea zi, Aleister a condus o ceremonie magică la Men-an-Tol, în Cornwall, Anglia, un loc în care există o stâncă mare care iese din apă. Potrivit relatării lui Amado, Aleister l-ar fi aşezat pe acesta într-o gaură din stâncă, a cărei direcție indica cu precizie Long Island, în statul New York. În vremurile de demult, stânca de la Men-an-Tol era folosită pentru ritualuri asemănătoare, de invocare a puterii zeiței. Era evident că am dat peste o corespondență ocultă majoră.

Chiar în perioada în care am trimis la tipar lucrarea *O nouă călătorie la Montauk* am făcut o nouă descoperire. Am găsit într-o carte o fotografie făcută la începutul secolului care demonstra faptul că, pe timpuri, la Montauk Point au existat piramide. Continuarea investigației mi-a permis să aflu că

baza militară Camp Hero, în care s-a desfăşurat Proiectul Montauk, era situată pe unul din locurile sacre ale indienilor Montauk sau Montaukets, tribul nativilor care au locuit dintotdeauna în Long Island, cărora le aparţinea de drept. Din păcate pentru indieni, un tribunal din New York a declarat tribul lor dispărut din punct de vedere legal, decizia fiind considerată de numeroşi experţi drept cel mai flagrant caz de injustiţie din istoria relaţiilor cu nativii americani. Printr-o nouă sincronicitate, am descoperit că numele de familie al familiei regale care conducea tribul Montauk era Pharoah.

Informaţiile de mai sus au fost incluse în cea de-a treia carte a seriei, intitulată *Piramidele din Montauk*. Am stabilit aici noi conexiuni între clanul Pharoah din Montauk şi faraonii din Egiptul Antic. Un studiu mai aprofundat al cărţilor lui Aleister Crowley şi al ştiinţei geometriei sacre mi-au permis să descopăr că Montauk Point este un punct nodal al reţelei morfogenetice a pământului, de o importanţă majoră, comparabilă cu cea a ansamblului de la

Stonehenge sau a piramidelor din Gizeh. Operatorii Proiectului Montauk şi- au propus să controleze în acest punct nodal „programul soft" al evoluţiei pe planeta Pământ, încercând să influenţeze felul în care gândesc, simt şi trăiesc diferitele forme de viaţă de pe acesta, inclusiv oamenii. Am numit acest „sistem de tip computer" al evoluţiei: reţeaua morfogenetică, definindu-l ca un program de adaptare continuă al naşterii, creşterii, morţii şi reciclării continue a forţei vieţii pe planeta noastră. Această reţea a evoluţiei este obiectivul major pe care încearcă să-l controleze diferitele şcoli ale misterelor. Există la ora actuală numeroase facţiuni care încearcă să obţină rolul principal în această luptă de dominaţie a planetei. Nenumărate dovezi demonstrează dincolo de orice îndoială că la Montauk se desfăşoară operaţiuni clandestine. Avem nu doar mărturii ale unor persoane care au participat la proiect, ci şi înregistrări ale unor transmisiuni radio ciudate, uneori chiar ilegale, care

continuă să emită din Montauk Point. Mas-media locală din Long Island refuză să investigheze aceste probleme.

Publicarea lucrării *Piramidele din Montauk* a adus la cunoştinţa opiniei publice din întreaga lume cererile indienilor Montauk. Speranţa mea a fost ca acest scandal să pună în mişcare roţile puterii, astfel încât Montauk Point să fie redat proprietarilor săi de drept. Din păcate, deşi s-au realizat anumite progrese, la ora actuală există două facţiuni rivale chiar în cadrul tribului care nu reuşesc să se pună de acord, lucru care a împiedicat rezolvarea cazului, întrucât guvernul nu este dispus să recunoască ambele grupări. Scenariul este foarte complex, iar eu nu mă pot implica în el, căci ţine de treburile interne ale tribului. Întreaga poveste este şi mai mult complicată de scandalurile şi dezvăluirile politice din Suffolk County şi East Hampton, districtul şi oraşul în care este situat Montauk.

Unul din aceste scandaluri a izbucnit odată cu atacarea în presă şi în justiţie a lui Robert Cooper, unul din liderii tribului Montauk şi consilier al oraşului East Hampton. Cel care l-a atacat în justiţie, pe motiv de calomnie, a fost Tom Scott, şeful poliţiei locale. Deşi tot ce a făcut Cooper a fost să solicite „cercetarea” anumitor acuzaţii care implicau poliţia locală, Scott a declanşat o uriaşă bătălie juridică, cu costuri enorme pentru oraşul East Hampton. După declanşarea unui scandal de mari proporţii, Scott de renunţat la proces, întrucât era evident că nu are nici o şansă. Detaliile acestui caz au fost descrise în revista noastră, *The Montauk Pulse.*

Alte dovezi scandaloase legate de acest caz mi-au fost prezentate de unul din juriştii tribunalului, care cunoştea bine cazul Cooper. Acesta mi-a povestit că în timpul procesului, unul din judecători i-a cerut procurorului districtual al districtului Suffolk County, James Catterson Jr., să realizeze o investigaţie oficială pentru a determina dacă au existat abuzuri ale poliţiei din oraşul East Hampton. Investigaţia a fost manipulată şi s-a condus la concluzia că nu s-au făcut

asemenea abuzuri ale poliției. Ascunderea adevărului era evidentă şi a fost demonstrată ulterior în articolele presei locale. Am făcut personal anumite cercetări, care mi-au permis să descopăr anumite informații extrem de interesante legate de persoana care a condus investigația oficială în numele procurorului districtual şi care a muşamalizat cazul. Era vorba de aceeaşi persoană care a prezentat anterior „dovezi" referitoare la abandonarea bazei aeriene de la Montauk. Ironia mi s-a părut extremă.

Procurorul districtual Catterson a intrat la rândul lui în acțiune şi a dispus arestarea lui John Ford, fondatorul şi preşedintele Long Island UFO Network[1]. John mi-a făcut o vizită în martie 1996 şi mi-a spus că intenționează să scrie o carte în care va prezenta informații extinse referitoare la industria de apărare din Long Island şi la conexiunile dubioase ale acesteia cu forțele politice. Jurist ieşit la pensie (nu cel care mi-a dezvăluit informațiile legate de procesul lui Cooper), John Ford are o reputație excelentă, fiind vestit pentru felul în care s-a folosit întotdeauna de lege pentru a îndrepta diferite nedreptăți şi abuzuri. Este şi un cercetător foarte meticulos, cu cunoştințe largi în toate domeniile. În luna iunie, John a fost arestat sub pretextul unei conspirații la uciderea a trei directori de companii din Suffolk County prin injectarea de radiu în pastele lor de dinți. Deşi acuzațiile erau de un ridicol absolut, mas-media din New York şi din Long Island a prezentat subiectul pe prima pagină, cu titluri de o şchioapă. Au existat chiar experți care au afirmat că radiul în această doză nu are efecte letale şi ar fi fost nevoie de mai mulți ani pentru ca el să producă un eventual efect. Ford a fost acuzat de asemenea de posesie de arme ilegale, dar s-a renunțat rapid la această acuzație din lipsă de probe.

Informațiile care ar fi demonstrat conspirația lui John Ford

---

[1] Organizație care se ocupa cu cercetarea OZN-urilor din Long Island.

au fost declarate „din surse acoperite” şi rămâne ca ele să fie demonstrate în fața tribunalului. Însuşi mandatul de percheziție a fost emis după cercetarea apartamentului lui John Ford, unde s-a găsit o anumită cantitate de radiu.

Apropiații lui John susțin că acesta foloseşte din când în când radiul pentru a- şi calibra contorul Geiger. Se pare că întregul scenariu al arestării a avut la bază declarațiile unui „prieten” al lui Ford, care i-a cerut acestuia să-i dea nişte radiu. Întâmplător, acesta lucra pentru marină şi a fost arestat la rândul lui pentru implicare în conspirație.

Din iunie 1996 şi până în aprilie 1997, John Ford a lâncezit în închisoare fără să fie judecat. A trecut aproape un an de la arestare şi încă nu există dovezi care să ateste vinovăția sa. Am publicat aceste informații pentru a atrage atenția opiniei publice internaționale asupra acestui abuz, dar şi pentru a demonstra cât de sensibil este climatul politic în tot ceea ce priveşte cazul Montauk.

Din perspectiva acestor informații, tragedia provocată de prăbuşirea avionului din cursa TWA Flight 800, în care au murit sute de oameni ca urmare a unei greşeli inexplicabile de pilotaj, capătă o lumină nouă. Deşi s-au avansat multe teorii, mijloacele mas-media au refuzat cu îndârjire să investigheze cauza cea mai probabilă a catastrofei: emiterea unui flux de particule de la Laboratoarele Brookhaven care a activat din greşeală o rachetă nucleară. Anumite surse din serviciile secrete au dezvăluit că în acea perioadă de-a lungul coastei Long Island se făceau exerciții militare, în urma cărora dintr-un aparat de zbor a fost trimisă o rachetă nucleară dezactivată. Fiind un simplu exercițiu militar, încărcătura nucleară a rachetei nu era activată, aceasta fiind în căutarea unei ținte purtătoare de căldură pentru a i se verifica sistemul de operare. Pe scurt, racheta trebuia să urmărească o țintă generatoare de căldură ce atârna în urma unui avion C-130, urmând să orbiteze în cerc în jurul acesteia. Ținta nu a funcționat, aşa că racheta a căutat sursa cea mai apropiată de

căldură, care s-a dovedit a fi avionul din cursa TWA Flight 800. Aşa cum era programată, ea a orbitat în cerc în jurul acestuia. Se pare însă că un flux de particule emis fie de Laboratoarele Brookhaven, fie de un satelit SDI (Strategic Defense Initiative – Inițiativa de Apărare Strategică, cunoscută şi sub numele de „Războiul Stelelor"), a activat bomba. Ce s-a întâmplat mai departe se cunoaşte. Deşi sursa mea din serviciile de contrainformații mi-a cerut în mod oficial să afirm că această teorie reprezintă doar un „zvon", sunt cât se poate de convins că aceasta este realitatea. Refuzul insistent al mas-mediei de a recunoaşte posibilitatea implicării unui accelerator de particule mi se pare o dovadă în sine.

Toate aceste informații demonstrează că situația politică în Long Island este foarte încinsă. Catastrofa s-a soldat cu foarte mulți morți, dintre care o mare parte francezi. Am vorbit cu ziariştii francezi despre Cursa 800, iar aceştia l-au intervievat detaliat şi pe Preston Nichols. Nu ştiu exact ce a publicat presa franceză, dar este cert că oamenii încep să se apropie din ce în ce mai tare de adevăr.

Situația referitoare la procesul Montauk este încă şi mai dramatică. Un consultant care lucrează pentru Bill Clinton mi-a spus că acest subiect este cel mai sensibil de pe agenda politică a Statelor Unite. Prinşi între potențialul de control al minții şi drepturile indienilor Montauk, politicienii sunt cu ochii pe proces, dar nimeni nu spune nimic. Întrucât anomaliile electronice legate de controlul minții pot fi verificate cu uşurință, membrii Congresului nu mai au de ales, fiind nevoiți să trateze chestiunea cu toată seriozitatea. Dreptul indienilor Montauk de a-şi recupera pământul sacru este inalienabil şi nici o putere nu li-l poate contesta. De aceea, întregul spectru politic se află în cumpănă. Acest lucru este vizibil inclusiv în zona militară, îndeosebi după acuzațiile care au fost aduse armatei pentru rolul pe care l-a jucat în prăbuşirea Cursei TWA Flight 800.

La începutul anului 1997 s-au produs mai multe incidente

aviatice legate de apropierea avioanelor militare de luptă de diferite avioane comerciale. Surse din serviciile secrete mi-au dezvăluit că aceste incidente au fost provocate intenționat de armată, pentru ca spațiul lor aerian să fie mai bine definit. Nimeni nu a fost rănit, dar piloții aparatelor comerciale au trecut prin mari emoții şi au fost nevoiți să execute manevre riscante. Se pare că explozia Cursei 800 s-a datorat unei asemenea încurcături a culoarelor de zbor. Nu este exclus ca dacă fluxul de particule a fost emis intenționat, militarilor să li se fi făcut o înscenare. La fel de posibilă este şi varianta unui simplu accident. Cert este că oficialii armatei doresc să se distanțeze de asemenea incidente, întrucât nu vor să fie traşi la răspundere pentru ceea ce s- a întâmplat. Există în toată această ecuație o variabilă misterioasă, legată se pare de aparatul C-130.

Scenariul de mai sus dezvăluie o adevărată breşă în puterea politică de la Washington. În trecut, lucrurile erau clare: guvernul american reprezenta un front unit împotriva Rusiei sau a oricărui alt duşman al patriei. La ora actuală avem de-a face cu elicoptere negre fără indicatoare, trupe ONU de menținere a păcii şi tot felul de facțiuni grupate în miliții care amenință suveranitatea guvernului central aşa cum o ştiam până acum. Diferite grupări din zona armatei, a serviciilor secrete şi a comunității politice se luptă deschis pentru putere. Există forțe politice care doresc renunțarea la principiile Constituției Statelor Unite. Militarii, a căror putere se trage direct din Constituția SUA, nu doresc să fie înlocuiți de diferite miliții ONU de menținere a păcii. Problema devine din ce în ce mai complexă şi ar putea constitui un subiect de-sine-stătăor al unei cărți. Aşa cum am arătat în lucrarea *Proiectul Montauk,* drama este că forțele care au stat la baza acestui proiect nu au operat în limitele cadrului legal al Statelor Unite sau ale legii marțiale a armatei, preferând să se infiltreze sub forma unor grupuri oculte în orice instituții sau organizații care le permit acest lucru. Dacă dorim să înțelegem

din cine sunt alcătuite aceste grupuri şi care este sursa lor de putere, este necesar să privim dincolo de aparenţe, căci dacă ne vom limita să le înfruntăm cu mijloacele legilor aflate în vigoare ne vor distruge cu uşurinţă.

Acesta este cadrul general în care dorim să lansăm această carte, în încercarea noastră de a înţelege în ce constă puterea care a pus la cale scenariul de la Montauk, influenţându-ne chiar viaţa noastră de zi cu zi. Este o putere care poate da naştere unui regim nazist şi unui lider precum Hitler, dar care poate crea la fel de bine şi un paradis precum cel din Yosemite Valley sau din Insulele Hawaii, stârnind entuziasmul popular şi determinându-i pe oameni să se ridice şi să cânte la unison *America the Beautiful (Frumoasa Americă).* Este o putere într-o continuă schimbare şi evoluţie. Ea a creat soarele, vântul, luna şi stelele. În timpurile de demult era cunoscută sub numele de Soarele Negru. Personal, am ajuns să înţeleg mai multe despre această putere studiindu-i pe nazişti şi misterioasa lor prezenţă la Montauk Point.

Introducere

După ce am scris împreună cu Preston Nichols cartea *Proiectul Montauk,* am început să aud tot felul de poveşti ciudate legate de implicarea naziştilor la Montauk şi în peninsula Long Island. Primul articol care m-a izbit s-a referit la o ştire în care se vorbea de o angajare a autorităților statului New York într-un proiect de excavare la Camp Hero pentru a recupera aurul ascuns de nazişti în acest loc. Am auzit apoi tot felul de martori oculari care au văzut la Montauk Point submarine nemțeşti ridicându-şi periscoapele în apropierea coastei. Am aflat din cărțile de istorie că Long Island a fost zona în care şi-a stabilit cartierul general cea mai mare mişcare ariană, dar şi principala grupare nazistă din America. Cold Spring Harbour Laboratory din Long Island, cel mai prestigios laborator de eugenie din lume prin anii 30, a fost renumit pentru colaborarea sa tacită cu naziştii. Dar cele mai ciudate mi s-au părut poveştile referitoare la diferite grupuri de oameni de ştiință nazişti care s-ar fi adunat după război în ansamblul subteran din baza aeriană de la Montauk, desfăşurând aici tot felul de experimente, care mai de care mai neobişnuit. Aceste experimente au făcut obiectul primei noastre lucrări, intitulată *Proiectul Montauk.*

Toate aceste descoperiri m-au determinat să întreprind o amplă investigație pentru a afla care sunt misterele ce se ascund în spatele acestor relatări ciudate, dar suficient de pertinente, legate de implicarea naziştilor în Long Island, şi cu deosebire în Montauk.

Interesul meu față de conexiunea nazistă din Montauk a început chiar din momentul în care i-am auzit vorbind pentru prima oară pe Duncan Cameron şi Preston Nichols. După ce a

afirmat că Proiectul Montauk a fost finanțat de aurul nazist, Preston a adăugat că oamenii de ştiință germani au continuat la Montauk experimentele începute în timpul celui de-al Treilea Reich. Se pare că aceştia aveau un interes deosebit pentru studierea caracteristicilor genetice ale băieților arieni cu ochi albaştri şi păr blond, idealizați în Germania hitleristă. Al Bielek, care se afla şi el în sală în acea seară, a completat spunând că baza militară de la Montauk era înțesată de oameni de ştiință nazişti.

Nu ştiu de ce, dar ideea că naziştii continuau să îşi desfăşoare proiectele în Long Island mi s-a părut fascinantă. Poate că era sarea şi piperul unei poveşti şi aşa absolut incredibilă, sau poate că era vorba de o simplă intuiție personală care îmi spunea că merită să urmăresc acest fir. Indiferent despre ce a fost vorba, m-am arătat deschis față de orice informație care ar fi putut susține sau valida afirmațiile de mai sus legate de prezența naziştilor în Montauk. Doream să aflu dacă aceste fapte erau adevărate, şi în caz afirmativ, care era natura lor exactă. Rezultatele nu s-au lăsat mult aşteptate, iar consecința lor firească este această carte.

Imediat ce am început investigația referitoare la nazişti, şi îndeosebi la aspectele cele mai misterioase legate de activitatea acestora, în viața mea au apărut sincronicități absolut uluitoare. Am descoperit astfel povestea familiei Cameron şi a legăturilor acesteia cu cel de-al Treilea Reich, dar şi misterioasele origini ale culturii tibetane şi egiptene. Surprizele s-au ținut lanț, lucru cu care vă veți confrunta şi dumneavoastră pe măsură ce veți citi această carte.

Trebuie să menționez de la bun început că principalul element care m-a condus pe această cale a fost sincronicitatea, cunoscută şi sub numele de „țesătura timpului". Primele manifestări ale acestui fenomen au apărut în timp ce făceam cercetări legate de subiectul celei de-a doua cărți a seriei, *O nouă călătorie la Montauk: aventuri în sincronicitate.* După scrierea acelei cărți au urmat multe lecții importante pentru

mine, motiv pentru care consider necesar să detaliez câteva dintre principiile sincronicităţii.

Sincronicitatea este numită şi ţesătura timpului deoarece este principiul care ne permite să recunoaştem fenomenul temporal. Dacă mai multe acţiuni diferite se realizează în rezonanţă şi interferează unele cu altele în acelaşi cadru de referinţă, se spune că ele sunt sincrone. Acele unui ceas se mişcă într-o manieră ordonată (sincronă) pentru a măsura astfel intervalele de timp. Acest lucru este cât se poate de evident. Mai puţin evident este faptul că diferiţi oameni, diferite locuri şi evenimente se pot manifesta de asemenea într-o manieră sincronă care sfidează legile probabilităţii.

Prin însăşi natura ei, sincronicitatea ne permite să facem asociaţii care în caz contrar ar trece neobservate. Am descoperit personal că prin urmărirea acestor indicii sincrone poţi obţine o clarificare din ce în ce mai mare a misterului cu care te-ai confruntat iniţial. De pildă, urmărind asociaţia dintre nazişti şi Montauk am putut descoperi secrete uluitoare, care mi-au permis ulterior, mergând pe firul lor, să înţeleg însăşi creaţia universului.

Am obţinut informaţii suplimentare de la prietenul şi colegul meu Marshall Barnes, care a studiat fizica cuantică şi m-a ajutat să înţeleg dintr-o perspectivă nouă fenomenele atât de misterioase, dar atât de frecvent întâlnite ale sincronicităţii. Iată ce mi-a spus el:

Potrivit legilor probabilităţii, sincronicitatea sau coincidenţa se petrece în orice univers „de prima clasă”. Altfel spus, în orice sistem creat este firesc ca unele evenimente să se petreacă simultan sau într-o anumită corespondenţă specifică cu altele. Acest lucru este guvernat de inevitabila lege a mediilor.

Spre exemplu, un ceas electric va indica din când în când toate cifrele „2”, respectiv la ora 2:22. Când coincidenţele sau sincronicităţile depăşesc cu mult aşteptările normale generate de legile matematice ale probabilităţii, avem de-a face cu o

influență din exterior. În acest caz, evenimentele sincrone devin ceea ce se numește „o coincidență semnificativă”. Pe scurt, cu așa ceva m-am confruntat eu în cazul Montauk.

Forțe exterioare, respectiv extraterestre, au acționat asupra lui Aleister Crowley și l-au determinat să scrie *Cartea legii* și alte lucrări ale sale.

Crowley nu a pretins niciodată că lucrările îi aparțin și nu le-a înțeles nici el pe deplin. Jack Parsons, Marjorie Cameron și L. Ron Hubbard au lucrat cu aceleași forțe, sfârșind prin a-mi influența viața într-o manieră foarte semnificativă. Toate aceste fenomene mi-au permis să înțeleg opera și evenimentele din viața lui Preston Nichols, conducându-mă treptat la publicarea poveștii legate de Proiectul Montauk și aducând-o astfel la cunoștința opiniei publice mondiale.

Cartea de față are la bază toate sincronicitățile pe care le-am trăit în viața mea, cărora își propune să le găsească însă semnificații încă și mai profunde. În final, ea m-a condus la explicarea unuia din cele mai mari mistere ale vieții: un fenomen pe care îl voi descrie sub numele de Soarele Negru.

Această investigație mi-a luat ani de zile, timp în care am acumulat o întreagă bibliotecă pe marginea acestui subiect. Cercetările ar putea continua ani la rând, și probabil așa se vor petrece lucrurile. Mi-aș fi dorit să pot introduce în carte toate anecdotele interesante sau amuzante pe care le-am aflat despre naziști, dar acest lucru ar fi presupus scrierea unui tratat foarte stufos. De aceea, m-am limitat la redarea aspectelor istorice cele mai importante, peste care majoritatea istoricilor contemporani au trecut prea ușor cu vederea. Scopul acestei lucrări este pe de o parte de a elimina anumite prejudecăți de care suferim cu toții în ceea ce îi privește pe naziști, dar și de a ridica nivelul conștiinței sociale, arătând cine au fost în realitate naziștii și cine continuă să fie ei astăzi. Încă și mai importante mi se par conexiunile la care m-au condus cercetările referitoare la naziști, grație magiei incontestabile a Montauk-ului, către Tibet și Egipt. Această

moştenire străveche a umanității, practic ignorată sau ascunsă în tenebrele arheologiei, va fi revelată în continuare într-un context absolut nou, care vă va schimba întreaga manieră de percepție a realității.

Capitolul 1

Montauk – un randevu nazist

La circa un an de la publicarea *Proiectului Montauk* am primit o corespondență foarte interesantă. Era vorba de un plic fără adresa expeditorului, în care am găsit un articol decupat din *East Hampton Star,* un ziar local din Long Island. Articolul îl cita pe Tom Hubbs, un purtător de cuvânt al Diviziei Funciare a Oficiului Statului New York pentru Servicii Generale, care spunea:

„În anul 1945, convinşi de căderea celui de-al Treilea Reich, naziştii au trimis un submarin la Montauk. Acesta transporta o avere incredibilă, capturată după cucerirea Franței, şi care trebuia îngropată în 12 cufere grele de metal. Marinarii germani au respectat instrucțiunile primite şi au îngropat comoara la Camp Hero, punând deasupra ei o stâncă mare, ca indiciu unde poate fi găsită. Banii şi bijuteriile trebuiau folosite după război pentru mituiri, paşapoarte false şi transportarea în condiții de siguranță a ofițerilor nazişti de rang înalt în Statele Unite şi în America de Sud".

Articolul explica faptul că unul din submarinele germane a fost scufundat, dar mai mulți marinari au supraviețuit şi au relatat mai târziu această poveste. Încercând să-şi recupereze comoara, se pare că germanii au apelat chiar la vânători profesionişti de comori, negociind cu statul New York. Nu se ştie însă nimic de descoperirea averii până în ziua de astăzi.

Printr-o sincronicitate dintre cele mai stranii, un prieten de-al meu mi-a spus că îl cunoaşte pe căpitanul submarinului scufundat, dar că acesta îi era prieten de familie şi nu-i putea trăda numele. Ştia însă cu precizie că acesta ajunsese la o înțelegere cu autoritățile militare ale Statelor Unite şi că trăia o viață fericită în Queens.

Următoarea mea întâlnire cu trecutul nazist s-a produs

prin intermediul unei bătrâne care a trăit toată viața în Montauk. Am întrebat-o ce crede despre Camp Hero, iar bătrâna mi-a spus că după părerea ei, acolo se petrec lucruri ciudate. Mi s-a plâns de interferențele frecvente cu aparatul ei de radio şi cu televizorul, şi a adăugat că uneori receptează transmisiuni stranii. Se ştie de asemenea că media bruiajelor aparaturii video în zonă depăşeşte cu mult statisticile naționale.

Am întrebat-o pe bătrână – să-i spunem Jane – dacă ştie ceva despre legăturile naziştilor cu Montauk-ul. Mi-a răspuns: „Absolut!”

Şi-a adus apoi aminte de perioada de final a celui de-al Doilea Război Mondial, când făcea picnicuri împreună cu diferiți prieteni de familie la Montauk Point şi când putea vedea o sumedenie de submarine nemțeşti în apropierea coastei. Periscoapele acestora ieşeau toate la unison şi arătau ca o pădure inundată. Erau cu zecile, nu doar câteva. Jane a adăugat că toată lumea din Montauk cunoaşte aceste lucruri. Cu siguranță, militarii erau primii care ştiau despre ce este vorba. Deşi la baza din Montauk existau tunuri uriaşe care ar fi putut deschide focul împotriva submarinelor, acestea nu au fost folosite niciodată. După părerea ei, nu era vorba de nici o confuzie între navele germane şi cele americane.

Am rămas impresionat de relatarea lui Jane şi am încercat să descopăr alte surse care să confirme aceste fapte. Am descoperit alte două persoane care mi-au vorbit de submarinele germane, dar fără să-mi dea atâtea informații ca şi Jane. Din păcate, majoritatea locuitorilor actuali din Montauk nu sunt suficient de bătrâni pentru a-şi mai aduce aminte de asemenea evenimente.

M-am întrebat în mod firesc care era explicația acestui mister şi a complicității aparente a marinarilor germani cu forțele militare americane.

Există un adăpost pentru submarine chiar la sud-est de farul din Montauk. Nu este un mare secret, locul fiind marcat

chiar pe anumite hărți ale zonei.

Marina militară a Statelor Unite are chiar o stație de submarine la Ford Pond Bay, nu departe de platoul Montauk.

Deocamdată nu puteam decât să fac speculații, gândindu-mă că naziştii aveau acces la ansamblul subteran de la Camp Hero prin intermediul unui doc secret. Era doar o presupunere intuitivă. La vremea aceea, Preston Nichols avea şi el informații că naziştii erau implicați în Proiectul Montauk, dar nu ştia nimic de maniera în care submarinele ar fi putut avea acces la Camp Hero.

Am aflat noi informații referitoare la conexiunea germană într-o zi, când am primit un telefon de la un prieten, David. Acesta mi-a spus că tocmai şi-a petrecut Revelionul la Montauk Manor şi că a explorat „catacombele” aflate sub acesta. Mi-a povestit cu această ocazie că sub bază exista o rețea uriaşă de galerii, dar marea majoritate erau sigilate.

Întâmplător, lângă mine se afla atunci Preston Nichols. Ştia exact despre ce vorbeşte David şi mi-a povestit o sumedenie de amănunte legate de catacombele din Montauk. Între timp, l-am cunoscut mai bine pe Preston, şi am aflat că uneori devine brusc capabil să ofere incredibil de multe informații, fără să ştie nici el de unde îi vin, după care nu-şi mai aduce aminte ce mi-a spus. Din păcate, în ziua respectivă nu am înregistrat conversația noastră. Preston mi-a dat numeroase detalii geografice referitoare la catacombe şi mi-a spus că au fost construite inițial de Împăratul Wilhelm al Germaniei. Se pare că acesta era fascinat de Montauk încă înainte de Primul Război Mondial şi că locul a fost întotdeauna înțesat de nemți.

Când i-am povestit toate acestea lui Al Bielek, acesta a rămas şocat. Îl cunoştea pe Preston de mult mai mult timp decât mine, dar nu-l auzise niciodată vorbind despre aceste catacombe. Al era convins că Preston i-a ascuns în mod deliberat aceste informații, dar că acest lucru explica cum a putut el să recupereze anumite echipamente din baza de la

Montauk. Se pare că povestea despre catacombe a ieşit la lumină din subconştientul lui Preston.

Am aflat ulterior că Marina Militară a Statelor Unite a cumpărat platoul şi turnul din Montauk în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Ambele locaţii erau unite prin tunele cu Camp Hero. Deşi nu am fost personal în aceste tunele, ele mi-au fost confirmate de numeroase surse şi pare o presupunere firească să crezi că armata avea nevoie de un acces subteran la bazele sale în timp de război. Nu ştiu dacă este adevărat că cel care a construit catacombele a fost împăratul german, dar existenţa lor este imposibil de contestat la ora actuală.

Am început să caut noi informaţii referitoare la naziştii din Long Island, dar acestea nu s-au lăsat cu uşurinţă găsite. Povestea cea mai des întâlnită în bibliotecile locale se referă la patru nazişti care au debarcat pe coasta peninsulei Long Island, nu departe de Amagansett, la numai şapte mile de Montauk. Au ieşit dintr-un submarin şi au ajuns la mal într-o barcă de cauciuc. Şi-au schimbat apoi hainele militare cu altele civile, după care au luat trenul cu destinaţia New York. Trei dintre soldaţi erau cetăţeni americani de origine germană şi vorbeau foarte bine engleza. Aveau ordin să se amestece în rândul populaţiei şi la momentul potrivit să arunce în aer anumite uzine cheie ale americanilor, cum ar fi Alcoa Aluminum. Se pare că odată ajunşi la New York, ei şi-au dat seama de nebunia acestui plan şi s-au predat autorităţilor. La început, FBI-ul nu i-a luat în serios, dar în cele din urmă i-au trezit chiar interesul lui J. Edgar Hoover, iar marinarii au sfârşit într-un lagăr de concentrare. Trei dintre ei au fost executaţi. Povestea, prezentată în buletinele de ştiri ale vremii, nu părea verosimilă. De ce s-ar fi predat marinarii? Se spune că însuşi Hitler ar fi comentat întreaga poveste, afirmând că de vreme ce demersul nu avea nici o şansă de succes, mai bine ar fi trimis nişte evrei, căci moartea acestora oricum nu conta prea mult. Misiunea celor patru era în mod evident o

înscenare. Articolele din presă arată de la o poştă a dezinformare, menită să ascundă o altă realitate. Dacă se dovedea că autoritățile îi vânau pe naziştii care au debarcat pe coasta Americii, nimeni nu îi mai putea învinovăți vreodată pe aliați de o complicitate cu naziştii. Se pare că era o simplă chestiune de *public relations,* căci foarte multă lume din Long Island ştia despre debarcarea naziştilor pe peninsula lor.

Informațiile pe care le-am găsit la biblioteca mea locală pe marginea acestui subiect erau atât de sumare încât m-am decis să caut şi în alte biblioteci din partea de est a Long Island (locul în care a existat cea mai mare concentrare de nazişti). Un bibliotecar din Riverhead mi-a dat un registru gros cu informații referitoare la mişcarea ariană din Long Island. Am găsit aici o ştire din *Newsday* din care am aflat un fapt care m-a uimit: cândva, Yaphank, Long Island, a fost locul în care s-a concentrat cea mai mare grupare ariană din Statele Unite. Cunoscută prin anii 30 sub numele de Grupul Germanilor, această organizație a dat locului numele de Camp Siegfried, după numele zeului nordic. Se pare că Yaphank era atât de înțesat de patrioți germani încât strada principală a fost numită chiar Bulevardul Adolf Hitler. Culmea este că această localitate se află în imediata apropiere a locului care avea să devină mai târziu Brookhaven National Laboratory! Este ciudată alegerea acestei locații de către sponsorii laboratorului, sau poate că aceştia îşi doreau locația din aceleaşi motive ca şi naziştii: pentru faptul că se afla pe unul din punctele nodale ale rețelei geomagnetice a pământului.

Continuându-mi cercetările, am aflat că atât Yaphank-ul cât şi Brooklyn-ul erau înțesate de germani în uniformă care făceau demonstrații în pas de defilare. Au existat şi cazuri de evrei bătuți. Tatăl lui Preston Nichols, Bob, îşi mai aduce aminte de aceste demonstrații, inclusiv de faptul că Fairchild-Republic, uzina de avioane, era înțesată de muncitori germani înainte de declanşarea celui de-al Doilea Război Mondial. Bob a lucrat în această uzină ca şef de secție

şi mi-a spus că practic toate posturile cheie ale conducerii erau ocupate de nemţi. La scurt timp înainte de declanşarea războiului în Europa, ei au început să dispară unul câte unul.

Un prieten care îi cunoaşte pe câţiva dintre localnicii din Yaphank m-a invitat să-i fac o vizită. Am descoperit cu această ocazie că Yaphank-ul este un orăşel minuscul situat în una din puţinele zone rurale rămase în Long Island. Camp Siegfried era strategic aleasă pentru frumuseţea locurilor care amintesc de Germania. Zona există şi astăzi. În apropiere de Camp Siegfried se află Grădinile Germane, unde străzile purtau cândva nume nemţeşti, schimbate între timp. Mulţi ani după război, nu te puteai stabili în această zonă dacă nu aveai obârşii germane. Pământul nu poate fi cumpărat, iar chiriaşii pot fi uşor verificaţi de către proprietari. Sistemul funcţionează ca o cooperativă ocultă şi este valabil şi astăzi.

Prietenii pe care mi i-am făcut în Yaphank m-au dus la o conferinţă ţinută de un anume Marvin D. Miller, un profesor la pensie care a scris două cărţi referitoare la implicarea naziştilor în Long Island. Acesta a prezentat numeroase diapozitive din perioada Grupului Nazist şi a relatat sălii numeroase anecdote din vremea respectivă. Şocantă mi s-a părut afirmaţia lui potrivit căreia prin anii 20, unul din şapte localnici ai Long Island era membru al grupării Ku Klux Klan. Domnul Miller a vorbit şi de mişcarea eugeniei, prin care bogaţii Americii au încercat, la fel ca în Germania, sterilizarea forţată a oamenilor consideraţi slabi sau inferiori. Sediul american al mişcării se afla în Cold Spring Harbour, Long Island, renumit pentru complicitatea sa cu medicii nazişti de renume. Deşi cărţile lui Marvin Miller sunt foarte bine documentate şi oferă foarte multe informaţii interesante, nu voi insista prea mult asupra lor întrucât nu se leagă direct de subiectul cărţii de faţă. Merită însă să fie citite, motiv pentru care le-am trecut în bibliografie, inclusiv modalitatea în care pot fi procurate.

Dar cea mai interesantă descoperire am făcut-o atunci

când le-am împărtăşit informaţiile de mai sus câtorva membri ai tribului Montauk.

Aceştia nu s-au arătat deloc surprinşi. Mai mult, mi-au spus că există încă o prezenţă ariană puternică pe coasta de răsărit a peninsulei Long Island.

Populaţia neagră ştia la rândul ei foarte bine acest lucru. Nu erau rare cazurile în care apăreau cruci aprinse în East Hampton şi în zonele învecinate. Acest gen de incidente sunt atât de comune aici încât presa locală aproape că nu le mai acordă nici o importanţă.

Acesta era locul în care se aduna Grupul Nazist prin anii 30. În partea dreaptă sus este prezentată casa în care îşi ţineau adunările. Fotografia din dreapta jos arată cât de vast era terenul pe care se adunau în acea vreme trupele naziste din America, mărşăluind în pas de defilare în cele mai mari adunări naziste din SUA. Fotografiile sunt de dată recentă, dar proprietatea aparţine încă Ligii Germano-Americane, care acţionează ca o cooperativă.

Mult timp după cel de-al Doilea Război Mondial, dacă nu aveai descendenţă germană nu puteai locui în acest perimetru.

M-am confruntat pentru prima oară cu simptome ale acestui tip de comportament atunci când Robert Cooper, unul din şefii tribului Montauk, a fost atacat de presa locală. În calitatea sa de consilier al oraşului East Hampton, tot ce a făcut Cooper a fost să ceară investigarea poliţiei din oraş pentru acuzaţiile de brutalitate şi folosire excesivă a forţei împotriva unor băieţi tineri care îi erau aduse. Şi-a exprimat în mod deosebit îngrijorarea în legătură cu comportamentul poliţiei din Montauk. Pe scurt, Cooper nu aducea el însuşi vreo acuzaţie, ci doar cerea investigarea anumitor cazuri care au circulat în rândul opiniei publice. Şeful poliţiei, Tom Scott, a interpretat intervenţia lui Cooper ca un atac la persoană şi l-a acuzat pe acesta în faţa justiţiei de defăimare de caracter. Este greu de înţeles de ce a procedat în acest fel Scott, căci toţi

experții jurişti pe care i-am consultat, inclusiv un judecător federal, mi-au spus că acesta nu avea nici o şansă de câştig.

Singurul care a avut de pierdut în această bătălie juridică a fost oraşul East Hampton (care conține şi satul Montauk). Municipalitatea a fost nevoită să plătească (prin decizie judecătorească) în mare parte cheltuielile de judecată ale lui Scott şi integral pe cele ale lui Cooper. După un proces de lungă durată şi foarte îndârjit, Scott a renunțat la acuzații. Judecătorul a făcut presiuni asupra ambelor părți să cadă la înțelegere, căci procesul amenința să golească vistieria oraşului din cauza taxelor legale şi a daunelor cerute. Încă şi mai periculos pentru statutul fiscal al oraşului (lucru probabil cunoscut de judecător) era faptul că dacă suspiciunile lui Cooper referitoare la abuzurile poliției se adevereau, tribunalul ar fi putut fi inundat de procese similare declanşate de tinerii abuzați. Numărul uriaş de procese nu ar fi putut fi susținut financiar de către municipalitate fără o creştere rapidă a impozitelor către populație. Mai mult, în acest gen de procese avocații celor două părți sunt de regulă nevoiți să cerceteze diferite aspecte colaterale ale cauzei, care ar fi putut conduce chiar la descoperirea Proiectului Montauk şi a implicării agențiilor federale în acesta.

Deloc întâmplător, Cooper a fost puternic atacat de presa locală, inclusiv prin editoriale şi scrisori adresate din partea publicului editorilor de ziare. Unul dintre autori i s-a adresat în mod repetat lui Cooper cu tot felul de porecle jignitoare, numindu-l inclusiv „negru”. Acuzația nu numai că este un gest de nesimțire, dar nu reprezintă deloc o descriere corectă a rasei căreia îi aparține Cooper. Autorul respectiv a ajuns să fie considerat un duşman personal al lui Bob Cooper şi mi s-a spus că face excursii frecvente în Germania. Cea care mi-a dezvăluit acest lucru este o cunoştință a acestuia.

Deşi a recunoscut că are ea însăşi anumite prejudecăți când vine vorba de rasă, femeia mi-a declarat că are încredere în investigația mea şi că s-a gândit că ar fi mai bine dacă mi-ar

spune adevărul. Ce face respectivul în Germania şi pe cine contactează acolo reprezintă încă un mister.

Un alt incident asociat cu sentimentele naziste ale anumitor persoane din Montauk s-a petrecut în anul 1996, când pe peretele exterior al unei clădiri din staţiunea turistică Ditch Plain au apărut scrise cu un spray cu vopsea o svastică şi cuvintele germane: *los vom Elend, los vom Juden* – „eliberare de suferinţă, eliberare de evrei”. Acest mesaj plin de ură era un slogan comun în timpul Holocaustului şi a fost scris chiar pe data de 16 aprilie, în care se celebrează Ziua de Aducere Aminte a Holocaustului. Poliţia a declarat că au apărut şi alte graffiti-uri asemănătoare în alte părţi ale oraşului şi a promis că va acorda o importanţă deosebită cazului. Poliţiştii au adăugat că „dovezile” găsite la faţa locului indică drept autori nişte tineri de cartier, dar nu au indicat care sunt aceste dovezi. Este greu de crezut totuşi că nişte tineri de cartier ar fi ştiut să scrie corect în germană. Este evidentă încercarea de muşamalizare a cazului de către poliţie.

Dar cea mai mare surpriză a investigaţiei mele a apărut atunci când i-am întrebat pe prietenii mei din tribul Montauk dacă au cunoştinţă de întâlnirile grupului arian de pe peninsulă. O femeie-şaman mi-a răspuns că în anii 50-60 a lucrat pentru poliţia locală într-o poziţie foarte confidenţială.

Munca ei era considerată atât de vitală încât i s-a refuzat chiar permisiunea de a participa la înmormântarea unchiului ei atunci când acesta a murit subit.

Una din îndatoririle sale în timpul acestei perioade de timp era aceea de a pregăti rapoarte referitoare la întâlnirile ariene numite „întâlniri ale membrilor Bon”.

— Cum? am întrebat-o eu. Ale membrilor Bon?

— Da, mi-a răspuns ea. B-O-N.

Nu îmi venea să-mi cred urechilor. Bon este numele religiei indigene practicate în Tibetul antic. Este vorba de o religie animistă şi şamanistă care a fost practicată în zonă înainte de apariţia budismului tibetan şi chiar de naşterea lui Gautama

Buddha însuşi. Cei care au citit *Piramidele din Montauk* îşi aduc desigur aminte de Karl Haushofer, considerat mentorul spiritual al lui Hitler, care era un preot Bon inițiat în Tibet şi care l-a pregătit pe Hitler pentru o misiune mesianică, în strictă conformitate cu anumite precepte Bon.

— Şi ce se petrecea la aceste întâlniri? am continuat să o întreb.

Femeia-şaman mi-a povestit că departamentul de poliție conlucra strâns la acea dată cu FBI-ul şi cu Comitetul Congresului de monitorizare a Activităților Anti-Americane, foarte puternic în acele timpuri. În consecință, rapoartele referitoare la aceste întâlniri mergeau direct la J. Edgar Hoover.

Poliția avea instrucțiuni să monitorizeze îndeaproape aceste întâlniri şi să facă rapoarte cât mai detaliate cu privire la ele, fără să interfereze însă în vreun fel şi fără să-i aresteze pe membrii grupării. Femeia-şaman nu ştia de ce.

Misterul mi s-a părut suprem. Acesta a fost primul incident care mi-a permis să fac o asociere între Montauk şi Tibet, trecând şi prin conexiunea ariană. Am încercat să obțin detalii de la toate persoanele care ar fi putut şti mai multe, dar nu am aflat nici un răspuns.

Când i-am pus aceleaşi întrebări prietenului meu Kenn Arthur, un om care ştie foarte multe despre Montauk, dar care nu vorbeşte aproape deloc în legătură cu ceea ce ştie, acesta mi-a spus că întâlnirile de care vorbea femeia-şaman erau cele ale Grupului German din timpul în care membrii acestuia mărşăluiau în pas de defilare şi înarmați cu puşti. Am sunat-o din nou pe femeia-şaman pentru a clarifica acest aspect. Aceasta mi-a precizat că nu era vorba de întâlniri ale Grupului German, ci ale unei alte grupări, intitulate B-O-N.

Mi-a mai trebuit un an de cercetări pentru a afla la ce se refereau aceste întâlniri ale membrilor Bon.

Capitolul 2

O conexiune din interior

Primul indiciu referitor la misterul întâlnirilor membrilor Bon a apărut în vara anului 1995, când am primit un telefon de la Cindy, o indiancă din tribul Montauk. Cindy mi-a spus că soțul ei lucrează la Camp Hero şi că dorea să ne transmită nişte informații lui Preston şi mie. Când ne-am întâlnit cu ea, ne-a arătat nişte fotografii ale ansamblului subteran şi ne-a spus că la ora actuală acesta este folosit de federali. A adăugat că au intrat în bază prin buncărul situat în partea de vest raportat la intrarea principală în Camp Hero.

Preston şi cu mine numim acest buncăr: „Buncărul Pompierilor", întrucât în trecut era folosit de pompieri pentru nişte exerciții bizare de stingere a focului în mijlocul nopții. De asemenea, acesta este buncărul în care a fost fotografiată bestia numită „Junior" de către Jan Brice, aşa cum am arătat în lucrarea noastră *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului.*

Cindy ne-a mai spus că soțul ei era unul din cei trei mecanici folosiți la Camp Hero. Informația ne-a luat prin surprindere, întrucât ni se spusese anterior că Donald Balcuns, mecanicul-şef folosit şi ca paznic, era cel care făcea service-ul parcului auto alcătuit din circa 22 de autovehicule. De altfel, acest lucru mi s-a părut întotdeauna neverosimil, căci un mecanic cu normă întreagă mi se pare prea mult pentru numai 22 de maşini. La urma urmei, nu trebuia să le schimbe uleiul zilnic. Iar acum aflam că nu era un singur mecanic, ci trei! Motivul oficial era că autoritățile aveau nevoie de ei inclusiv pentru îngrijirea aparatelor de tuns iarba. În plus, cei trei erau angajați şi de clubul de golf din Montauk

Downs, situat la câţiva kilometri vest de baza militară. Mi s-a părut totuşi un exces de imaginaţie.

Cindy a adăugat că stările de spirit şi maniera de a face dragoste a bărbatului ei s-au schimbat dramatic de când s-a angajat la Camp Hero. Ne-a spus că, de regulă, acesta avea o fire foarte paşnică, dar de câte ori se întorcea de la lucru devenea foarte agresiv. Clădirea Montauk Downs este construită în formă de piramidă şi adăposteşte inclusiv birourile lui John Larsen, guvernatorul parcului naţional al statului New York care înconjoară Camp Hero. Am observat eu însumi, la fel ca şi alţii, manifestarea unor fenomene ciudate asociate cu această clădire în formă de piramidă.

Am avertizat-o pe Cindy că dacă era văzută în preajma mea sau a lui Preston, slujba soţului ei era pusă în pericol. La scurt timp, Preston s-a întâlnit întâmplător cu acesta şi a fost văzut de unul din colegii săi de muncă.

A doua zi, omul a fost dat afară. La urma urmei, se pare că nu aveau nevoie chiar de trei mecanici!

La întâlnirea noastră cu Cindy, am întrebat-o dacă a experimentat ea însăşi fenomene neobişnuite. La început ne-a răspuns că nu. Înainte de a pleca, ne-a spus totuşi că a văzut de-a lungul vieţii mai multe OZN-uri, dar ne-a rugat să nu facem publice detaliile legate de aceste experienţe, motiv pentru care nici nu voi insista asupra lor.

După ce am ajuns să ne cunoaştem mai bine, Cindy mi-a trimis un articol decupat dintr-un ziar în care se vorbea de relatări ale unor martori oculari care ar fi văzut un animal antropoid[2] lângă Montauk, adăugând că a văzut ea însăşi o asemenea creatură în apropierea căii ferate care mărgineşte cursul de apă Napeague, în apropiere de Montauk. Era însoţită de o altă persoană, care a văzut şi ea animalul. Înspăimântate, cele două femei au părăsit imediat zona. Coincidenţa este

---

[2] Textual: *Bigfoot.*

uluitoare, trimițându-ne imediat cu gândul la Tibet, locul de baştină al lui *yeti,* omul zăpezilor. În vara anului 1996, o altă femeie şi prietena ei au relatat că au văzut o asemenea creatură uriaşă ieşind din apă în apropierea farului. Din descrierea lor, pare să fi fost mai degrabă o creatură eterică decât una în carne şi oase, dar cele două femei s-au speriat oricum îngrozitor.

Când am început lucrul la această carte, i-am spus lui Cindy la telefon că fac cercetări referitoare la conexiunea dintre Montauk şi nazişti. Cindy a protestat imediat:

— Nu există nici o conexiune nazistă în Montauk.

Am insistat politicos, încercând să-i demonstrez cu argumente că există o asemenea conexiune. Am fost întrerupt de o voce cu accent puternic german care provenea din sufragerie. Era a tatălui ei. Acesta ne-a spus că neonaziştii au avut întâlniri recente pe plajă, unde au avut loc şi nişte încăierări. Era greu ca Cindy să mai conteste conexiunea nazistă...

Am rămas extrem de surprins să descopăr că tatăl lui Cindy era german. Am intrat imediat în conversație cu bătrânul, dar fără ca acesta să ridice receptorul (prin intermediul lui Cindy). Între altele, Cindy mi-a spus că tatăl ei are un talent aparte: poate să-şi bage degetul într-un circuit electric fără să fie curentat. Dacă strânge însă apoi mâna unei alte persoane, chiar şi la distanță de o oră, aceasta poate simți şocul electric. Pe scurt, m-am decis să îl cunosc personal. Am aranjat astfel cu Cindy o întâlnire cu tatăl ei, Max, la care urma să participe şi Preston.

Bătrânul are peste 60 de ani şi s-a dovedit a fi foarte prietenos. Când l- am întâlnit pentru prima oară, am constatat că avea de asemenea un accent sudist. Mi s-a părut ciudat, dar ne-a spus că a trăit o vreme în sud. Max ne-a mai spus că a fost adoptat de o familie germană şi că a crescut în Montauk, unde şi-a petrecut cea mai mare parte a vieții.

Pe vremea când era elev, Max a devenit foarte interesat de

OZN-uri.

Totul a început când a văzut pentru prima oară un desen artistic al unui OZN pe coperta unui săptămânal în care se vorbea de călătoria făcută de amiralul Richard Byrd în Antarctica. Văzând imaginea OZN-ului, el şi-a dat imediat seama că ştie să construiască un asemenea aparat. A confecţionat într-adevăr un aparat din conserve, de mici dimensiuni, dar despre care afirmă că a zburat. Mulţi ani mai târziu, şi-a perfecţionat cunoştinţele şi a construit o farfurie zburătoare de dimensiunea unui om. Tehnologia a descoperit-o intuitiv şi empiric. Aparatul său nu a putut ieşi din atmosfera pământului, dar în interiorul acesteia se putea deplasa cu viteze foarte mari.

Întreaga poveste pare produsul unei imaginaţii foarte bogate, dar Max ne-a dat o sumedenie de detalii tehnice. Mi-a fost chiar greu să-l urmăresc, iar subiectul nu făcea oricum obiectul interesului meu imediat. Cert este că omul părea să fie un adevărat geniu al electronicii. Ne-a explicat de pildă că poate face un radio să funcţioneze fără antenă. Preston i-a spus că acest lucru este imposibil. Max ne-a condus însă la maşină, unde ne-a demonstrat că aparatul său de radio funcţionează fără nici o antenă vizibilă. Ne-a spus că tot ce a făcut a fost să plaseze un magnet pe radio, care ţinea loc de antenă. I-a dat drumul şi, într-adevăr, vocea s-a auzit în aparat cât se poate de clară şi de puternică. A adăugat că magnetul trebuie să aibă dimensiunile: 2,5 pe 15 centimetri şi o grosime de 9 milimetri. Preston a auzit de magneţi folosiţi în acest scop, dar nu a făcut niciodată experimente personale în această direcţie.

Nici lui nu-i era deloc uşor să îl urmărească pe Max vorbind despre chestiuni tehnice, deoarece acesta din urmă era un autodidact, iar limbajul său nu semăna cu jargonul universitar de profil. Cert este că omul ştia foarte multe lucruri. Va trebui să reţinem acest lucru, căci povestea nu se opreşte aici şi va deveni din ce în ce mai bizară.

Max susține că a călătorit în jurul Statelor Unite în OZN-ul construit de el, însoțit de opt femei. Au călătorit prin regiunile rurale, căutând locuri luminoase în munți, în speranța că vor găsi aur. Deşi multe din aceste indicii s-au dovedit înşelătoare, au găsit totuşi multe zăcăminte de metale prețioase, pe care le-au extras, prelucrat şi vândut pentru un profit considerabil. Banii i-a împărțit cu cele opt femei.

Într-o zi, Max şi prietenele sale se odihneau pe malul unui lac din Tucson, Arizona, când au fost abordați de militari. Întâmplarea se petrecea pe la sfârşitul anilor 40, când nu se cunoşteau prea multe în legătură cu aceste aparate de zbor. Militarii i-au cerut lui Max să lucreze pentru ei, ca şi curier, plătindu-l cu peste 100.000 de dolari pe an.

Deşi povestea lui este aproape incredibilă, cert este că Max cunoaşte mai multe despre Montauk decât orice alt localnic pe care l-am cunoscut vreodată. Consider că nu trebuie să-l privim cu neîncredere numai pentru că relatează fapte greu de crezut cu modul nostru obişnuit de gândire.

Când l-am întrebat despre Montauk, Max mi-a spus că îşi aminteşte de experimentele de la Camp Hero, atât de cele din timpul celui de-al Doilea Război Mondial cât şi de cele ulterioare. A adăugat că experimentele au fost extrem de ciudate şi că au implicat tot felul de domenii, de la genetică la controlul minții. Max susține că nu a fost implicat în nici un fel în aceste experimente.

Când l-am întrebat despre nazişti, Max mi-a spus că aceştia au împânzit literalmente locul în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Aveau o bază subterană pentru submarine sub Stony Hill din Amagansett. A adăugat că există un canal subteran chiar în apropierea farului şi că în locul respectiv pot fi văzute şi astăzi submarinele germane mergând pe sub apă, în direcția ansamblului subteran. Deşi această informație corespundea perfect cu intuiția mea, trebuie să menționez că nu i-am spus nimic despre ceea ce credeam, astfel încât nu aveam cum să-i

influențez răspunsul. Mi-a mai spus că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, naziştii veneau deseori în oraş, îmbrăcați în haine civile, şi luau masa. Se pare că „spionau", după cum s-a exprimat el, după care se întorceau la bazele lor submarine.

L-am întrebat dacă ştie ceva de catacombe sau de operațiunile Împăratului german în zonă, în perioada Primului Război Mondial. Max mi-a făcut o descriere de-a dreptul detaliată a catacombelor. Ştia de existența unor locuri de care nu auzisem nici eu, nici Preston. Verificările ulterioare au atestat veridicitatea informațiilor oferite de Max, ceea ce i-a sporit credibilitatea în ochii noştri.

În ceea ce priveşte întrebările referitoare la Primul Război Mondial, mi-a spus că s-a născut în anul 1932, dar că a auzit istorii legate de experimentele germanilor asupra amplificării undelor sonore înainte de 1920.

Aceste experimente au avut loc la Montauk şi se spune că i-au înnebunit pe localnici. Preston s-a grăbit să-i atragă atenția că tehnologia amplificării undelor sonore nu era încă dezvoltată în acele zile. I-am replicat spunându-i că nu este suficient de familiarizat cu tehnologia germană, şi a fost nevoit să-mi dea dreptate. La ora actuală nu se cunosc cunoştințele pe care le aveau germanii în acele zile şi este evident că Max a auzit rapoarte referitoare la anumite tehnologii secrete şi misterioase.

Ştiind că, pe timpuri, Montauk-ul a găzduit o bază de dirijabile, l-am întrebat pe Max dacă a văzut vreodată zeppeline germane în zonă. Mi-a răspuns că acestea au putut fi văzute prin anii 30 şi câteodată chiar aterizau la Montauk. Am auzit de asemenea, din alte surse, că țineau legătura cu submarinele germane din largul mării.

Max ne-a mai povestit de accidentul unei farfurii zburătoare la Amagansett, în aprilie sau mai 1995, în apropiere de Albert's Landing. Se pare că aparatul ar fi aterizat într-un copac, rupându-i crengile. Max ne-a spus că a fost

abordat de oficiali ai armatei, care l-au întrebat dacă doreşte aparatul pentru el. După ce le-a răspuns că nu, aceştia au adus mai multe elicoptere care au recuperat farfuria zburătoare şi au dus-o în New Heaven, Connecticut, după care au transportat-o undeva în nord-vest. Am relatat acest incident numai pentru a demonstra că relația lui Max cu oficialii armatei nu este una obişnuită. S-ar părea că aceştia nu îl pot controla direct. Acest lucru îmi aminteşte de tripleții de care am vorbit în cartea *O nouă călătorie la Montuak.* Tatăl acestora fusese implicat în Experimentul Philadelphia, iar ei nu puteau fi intimidați de guvern din cauza legăturii sale cu extratereştrii.

Sunt tentat să-l încadrez şi pe Max în această categorie.

Am rugat un prieten să verifice informația lui Max referitoare la accidentul farfuriei zburătoare şi acesta mi-a confirmat că a descoperit în zonă un copac profund afectat şi urmele unei excavări. Amicul meu a filmat pe video întreaga scenă, după care i-a dat-o lui Preston, care a transmis-o mai departe lui John Ford de la Asociația pentru OZN-uri din Long Island. Din păcate, investigația începută de Ford a rămas incompletă din cauza arestării şi închiderii sale (despre care am vorbit la începutul lucrării).

Una peste alta, cu greu poate fi contestat faptul că Max cunoaşte foarte multe lucruri. Nu am putut verifica toate poveştile sale, dar cele pe care le-am verificat s-au adeverit. Era asociat în mod evident, într-un fel sau altul, cu fenomenele din Montauk. În cele din urmă, i-am pus întrebarea mea de baraj: a auzit vreodată de întâlnirile membrilor Bon despre care mi-a povestit femeia-şaman?

— Da, mi-a răspuns el.

A continuat spunându-mi că chiar a participat la unele dintre ele.

Majoritatea participanților erau din rasa ariană. Max mi-a spus că aceste întâlniri aveau drept scop să le spună oamenilor ce puteau şi ce nu puteau discuta sau face.

L-am rugat să îmi clarifice subiectul şi mi-a răspuns că odată au vorbit de o maşină capabilă să genereze spaţiu. Unele informaţii puteau fi dezvăluite publicului, dar altele nu. În mod evident, participanţii la acele întruniri făceau parte dintr-o realitate complet diferită de a noastră. Orice fizician ştie că un generator de spaţiu este simultan şi un generator de timp. Din păcate, Max nu a fost niciodată foarte interesat de aceste întruniri şi nu mai avea altceva de comentat. Pentru el, erau simple fapte.

Singura concluzie pe care am putut-o trage era că aceste întruniri erau cât se poate de bizare. Participanţii la ele par să fi aparţinut unui avanpost arian situat între dimensiunea noastră şi o alta. Însuşi numele organizaţiei lor arată existenţa unei legături cu religia tibetană.

Ştiam deja de mult timp că fenomenele de la Montauk ascund numeroase conexiuni cu guvernul şi cu armata. Informaţiile legate de întrunirile Bon m-au determinat să abordez chestiunea dintr-un unghi de vedere complet diferit.

Capitolul 3

Conexiunea Cameron

Încercând să aflu mai multe despre misterioasa mişcare ariană din Long Island, am frunzărit mai multe cărţi despre istoria Ku Klux Klan-ului.

Deşi nu am descoperit informaţii semnificative referitoare la Long Island, am rămas uimit să aflu că una din primele pelicule din istoria cinematografiei a fost intitulată *Naşterea unei naţiuni*. Scos pe piaţă înainte de Primul Război Mondial, filmul prezenta istoria Reconstrucţiei în sudul ţării după Războiul Civil. *Naşterea unei naţiuni* a avut un succes incredibil pentru acea vreme şi i-a prezentat pe membrii Klan-ului ca pe nişte eroi. Negrii recent eliberaţi erau prezentaţi ca nişte monştri îngrozitori, dornici să se răzbune pe albi pentru anii în care au fost ţinuţi în sclavie. Klan-ul s-a înfiinţat pentru a proteja copiii şi femeile de violuri, tâlhării, crime şi alte asemenea abuzuri.

Este absolut evident că la vremea respectivă au existat destule atacuri rasiale împotriva albilor şi este posibil ca una din misiunile Klan-ului să fi fost aceea de protecţie de tip poliţist. Acest rol de protectori i-a transformat pe membrii Klan-ului în eroi de legendă în ochii multor oameni albi. Aceştia apelau la Klan pentru a supravieţui. Ce acţiuni bune şi ce acţiuni rele a făcut Klan-ul este însă mai puţin important pentru subiectul nostru. Cei care doresc să se documenteze au la dispoziţie o sumedenie de cărţi de istorie.

Ceea ce mi s-a părut cu deosebire interesant legat de filmul *Naşterea unei naţiuni* a fost faptul că fondatorul Klan-ului era un bărbat pe nume Ben Cameron! Cititorii care au citit de toate sincronicităţile care mi s-au întâmplat în legătură cu numele de Cameron îşi pot imagina cu uşurinţă ce efect a

produs această informație asupra mea. Încă şi mai bizar mi s-a părut faptul că omul considerat direct responsabil pentru marele succes de casă al filmului a fost preşedintele Woodrow Wilson, fost preşedinte al Universității Princeton (sediul şedințelor de *brainstorming* care aveau să conducă în cele din urmă la Experimentul Philadelphia). Producătorul filmului *Naşterea unei națiuni* era un fost coleg de clasă al preşedintelui Wilson şi a ştiut să se folosească de această relație pentru a aranja o proiecție a filmului la Casa Albă. Wilson se mândrea cu cunoştințele sale de istorie şi a afirmat că cele prezentate în film erau cât se poate de adevărate. Afirmația prezidențială s-a răspândit apoi ca fulgerul, contribuind enorm la popularizarea şi succesul filmului.

Filmul a fost extrem de controversat şi a stârnit incidente în multe din oraşele mari ale țării. Populația neagră, aflată deja într-o poziție de subjugare economică, a fost nevoită să adopte o atitudine încă şi mai defensivă. Chiar dacă faptele prezentate în film erau parțial adevărate, ele reprezentau o provocare pentru negri şi o incitare la ură rasială. În cele din urmă, preşedintele Wilson a fost silit să îşi retragă public orice susținere a filmului.

Lucrurile s-au calmat apoi imediat. Este însă evident că el credea în adevărul filmului. Deşi este improbabil să fi avut intenția de a provoca revolte populare, rolul lui în succesul de casă al filmului nu poate fi contestat.

Studiind mai departe istoria Klan-ului, am descoperit că mai exista o variantă a felului în care s-a născut această organizație, considerată corectă de către istorici. Totul a început cu o întrunire a cinci indivizi din statul Tennessee. Cei cinci erau de origine irlandeză şi şi-au propus să formeze o societate secretă. Unul dintre ei, pe nume Kennedy, a propus ca organizația să fie numită Ku Klux Klan, pornind de la cuvântul grecesc *kyklos,* care înseamnă cerc. Restul terminologiei, respectiv Ku Klux, avea menirea să ascundă înțelesul original, care nu putea fi cunoscut decât de către

inițiați.

Simbolul sacru al organizației era crucea (eventual arzând). Dacă asociem cele două simboluri, obținem o cruce într-un cerc. Cei care au citit *Piramidele din Montauk* își mai aduc aminte că acest semn reprezintă simbolul sacru atât pentru indienii Montauk cât și pentru organizația Ordo Templi Orientis (inclusiv pentru numeroase alte grupări secrete).

O altă carte pe care am citit-o afirma că Ku Klux Klan-ul s-a decis să pună „simboluri oculte lipsite de semnificație" pe ornamentele lor. Aceasta este o manipulare pe față. Nu poți decât să te întrebi dacă autorul respectiv era prost, dezinformat sau manipulativ. În mod evident, Klan-ul a apelat la magie pentru scopuri personale. Semnificația profundă a însemnelor nu trebuia însă cunoscută decât de către inițiați.

Deși versiunea care afirmă că fondatorul Klan-ului a fost o persoană pe nume Kennedy, alegerea numelui de „Ben Cameron" nu poate fi deloc accidentală. Este în mod evident o sincronicitate care ne duce cu gândul la conexiunea galeză.

Semnificația acestor informații mi-a devenit și mai evidentă după ce am primit o scrisoare de la o femeie care mi-a scris că mama ei l-a cunoscut atât pe Ewen Cameron, șeful proiectului CIA de control al minții intitulat MK-Ultra, cât și pe Alexander Duncan Cameron senior, tatăl lui Duncan Cameron de care am vorbit în *Proiectul Montauk.* I-am dat un telefon acestei femei și am aflat că prezintă numeroase corespondențe cu Aleister Crowley.

Printre acestea putem enumera și apariția numărului „666" în data ei de naștere și în codul numeric de pe carnetul de conducere[3]. De asemenea, mi-a spus printre altele că mama ei avea cunoștințe ezoterice extrem de profunde legate de călătoriile în timp și că a avut chiar un alt copil cu Ewen Cameron.

---

[3] N. Tr. În SUA, acesta ține adeseori loc de carte de identitate.

În lucrarea *O nouă călătorie la Montauk* am vorbit pe larg de sincronicitățile legate de numele Cameron, Wilson şi Crowley. Deşi ştiam la acea vreme de existența lui Ewen Cameron, nu l-am menționat în carte întrucât nu ştiam cât de relevantă ar putea fi această conexiune. Ştiam despre Ewen Cameron doar faptul că a avut un tată pe nume Duncan şi că era fascinat de legenda lui Frankenstein.

Ewen Cameron este descris de mai multe cărți de specialitate obiective drept cel mai cumplit monstru care a practicat vreodată nobila profesie de psihiatru. Tortura sistematică pe care o practica asupra pacienților săi prin aşa-numita „ghidare psihică" este bine documentată în aceste cărți.

Sistemul constă în repetarea la infinit a cuvintelor pacientului, de regulă legate de un eveniment traumatic din viața acestuia, înregistrate pe o bandă magnetică. În combinație cu alte forme de stres mental şi cu diferite privațiuni, această metodă are capacitatea de a duce un om la pierderea minților. În mod evident, Cameron şi-a practicat metoda în asociere cu CIA.

Cea mai mare parte a activității sale s-a desfăşurat la Allan Memorial Institute din Montreal, în Canada, unde a putut angaja foarte mulți nazişti fugiți din Germania de după război. Mai târziu, CIA a fost atacată în justiție de către câțiva din foştii pacienți torturați de Cameron, fiind nevoită să răspundă pentru aceste fapte.

Ewen Cameron era prieten apropiat cu Allen Dulles, primul director al CIA, care a lucrat îndeaproape cu el. Dulles l-a trimis chiar pe Cameron să-l „examineze" pe Rudolph Hess, înainte de procesul de la Nürenberg. Este un fapt confirmat de istorici că Hess şi-a pierdut complet memoria în timpul procesului, neputând să şi-l amintească nici măcar pe prietenul său apropiat, dr. Karl Haushofer. Unii au speculat că Hess a fost înlocuit cu o dublură, sau că i-a fost spălat creierul. Ceea ce ştim cu siguranță este că Hess era implicat în

tot felul de lucruri, iar Cameron a aflat de ele.

Am vorbit mai devreme de o femeie a cărei mamă a fost implicată într-o relație cu Ewen Cameron. După ce i-am dat acesteia numărul meu de telefon, am primit chiar a doua zi un apel din partea mamei sale. Sincer să fiu, mă aşteptam ca aceasta să fie mai incoerentă, eventual cu mintea prinsă între două dimensiuni. Spre plăcuta mea surpriză, era cât se poate de lucidă, fiind o plăcere să vorbeşti cu ea. În plus, avea o educație foarte solidă. Numele ei este Anna, iar povestea ei este extrem de interesantă.

Anna s-a născut la Washington D.C. pe data de 11.11.1942, special aleasă de părinții ei din motive astrologice. Naşterea ei a fost planificată cu cea mai mare atenție, fiind considerată o reîncarnare a zeiței sumeriene Innana (echivalentul sumerian al lui Babalon).

Familia Annei descinde dintr-un lung arbore genealogic german, cu sânge albastru şi de sorginte pur ariană. Strămoşii ei s-au mutat în America, unde au făcut parte dintr-una din cele mai prestigioase organizații, Fiicele Revoluției Americane, ba chiar şi dintr-o organizație care i-a precedat acesteia: Fiicele Coloniilor Americane.

Cei mai mulți membri ai familiei Annei au fost militari şi s-au implicat în activități oculte. Străbunicul ei a fost astrolog şi unul din mentorii lui Hitler. Mama Annei a lucrat pentru Oficiul Serviciilor Strategice, având legături cu William Donovan şi cu Ewen Cameron. Mi-a explicat că la fel ca şi familia ei, familia lui Cameron se ocupa de generații întregi de ocultism.

Ambele familii au adoptat aceeaşi filozofie ocultă ca şi apropiații lui Hitler.

Aceşti oameni erau convinşi că fiind arieni, ascendența lor genetică data de dinainte de Sumeria Antică. Uniți în organizația Frăția Sumeriană a Şarpelui (Vril), aceştia au avut la origini o orientare pozitivă şi iluminată. Din cauza lăcomiei, ei au devenit însă corupți şi şi-au schimbat ideologia. De-a

lungul timpului, s-au infiltrat în rândul cavalerilor templieri, al Iluminaților, în gradele superioare ale masoneriei şi în orice altă organizație secretă pe care au putut-o penetra. Anna numeşte aceste suflete tulburate „controlori" şi afirmă că acest grup elitist a ajuns chiar să schimbe natura timpului. Ea a fost numită „controlor" al lui Ewen Cameron, ceea ce înseamnă că a deținut proprietatea asupra lui.

Ewen credea că Anna era reîncarnarea Innanei, primul „vehicul neuman" de pe pământ. Controlorii erau convinşi că prin cultivarea energiei zeiței Innana pot obține puterea. De aceea, ei au manevrat astfel lucrurile încât multe femei să fie născute ca încarnări ale zeiței.

Încă de la începuturile timpului s-au făcut eforturi pentru a menține puritatea liniei genealogice a clanului Cameron. Anna mi-a spus că Frăția Şarpelui a operat inclusiv prin Asasini, iar apoi prin Esenieni. Una din primele lor misiuni a fost aceea de a păstra puritatea liniei ariene. Ewen a făcut parte din tot acest complot, fiind specializat în controlul minții. Din spusele Annei, acestea sunt chiar cuvintele lui. Obiectivul lui era de a păstra puritatea liniei sale genetice cu scopul de a instaura şi menține Noua Ordine Mondială. Populația acesteia ar urma să fie alcătuită numai din arieni.

Anna mi-a relatat de asemenea o poveste interesantă legată de conexiunea lui Ewen Cameron cu Rudolph Hess. Ori de câte ori vorbea despre situația lui Hess, Ewen devenea extrem de bine dispus. Anna mi-a spus că obişnuia să râdă şi să glumească, afirmând că „de la el a început totul". Acest comportament mi se pare demn de remarcat, căci toate rapoartele istorice susțin la unison că Ewen nu zâmbea niciodată. Era vestit pentru atitudinea sa rece ca piatra, menită să intimideze.

Din câte i-a spus Ewen, Hess a fost unul din membrii cei mai devotați ai frăției, mai dăruit acesteia chiar decât Hitler. În anul 1941, Hess a părăsit Germania şi s-a dus în Scoția pentru a se întâlni cu cineva şi pentru a participa la un anumit

ritual magic. Acesta a implicat o călătorie în timp, iar Ewen s-a lăudat că a reuşit. Operatorii ritualului au aşteptat alinierea unei planete ariene numită Marduk cu orbita lui Marte. Speranța lor era ca acest eveniment să producă o schimbare a liniei temporale. Ewen a dat câteva detalii legate de acest act de magie, dar cea mai mare parte a sa rămâne învăluită în mister. Este posibil ca Hess să se fi întâlnit cu Aleister Crowley, dar acest lucru este o simplă speculație la ora actuală. Ceea ce se ştie cu siguranță este că Aleister s-a implicat într-adevăr într-un ritual ținut în pădurea Ashdown, cu scopul de a-l aduce pe Hess în Marea Britanie.

Aliații l-au trimis pe Ewen Cameron la Nürenberg cu misiunea oficială de a stabili dacă Hess era sănătos sau nebun. S-a afirmat chiar că Allen Dulles ar fi fost îngrijorat că Hess din închisoare nu era adevăratul Hess. Anna nu ştia prea multe în această privință. I s-a spus doar că Ewen ştia de la bun început ce se petrece. Hess a trebuit să fie „înlocuit", dar întreaga poveste era legată de timp. Adevăratul Hess fusese trimis într-un alt timp, aşa că trebuia înlocuit cu altcineva.

Deşi aceste afirmații par de-a dreptul fantasmagorice, sunt primele informații pe care le-am primit despre Ewen Cameron de la cineva din interior, care l-a cunoscut foarte bine. De altfel, mulți istorici şi critici ai procesului de la Nürenberg i-au acuzat pe Aliați că l-ar fi înlocuit pe Rudolph Hess cu o dublură.

Anna a cunoscut şi alți jucători cheie despre care am vorbit în *Proiectul Montauk,* inclusiv pe Alexander Duncan Cameron senior, cel despre care am afirmat că i-a adus pe nazişti în Statele Unite. Familia Annei a cumpărat loturi masive de teren şi a devenit parte integrantă dintr-un sistem de strămutare a naziştilor dintr-un loc în altul, în interiorul SUA. Nu de puține ori, Anna s-a întâlnit cu Ewen în casa lui Duncan Sr., ieşind la plimbare cu barca acestuia. La bord se aflau întotdeauna şi alte femei. Cei doi Cameroni făceau schimb de informații şi vorbeau despre „afacerile companiei", dar Anna nu era

niciodată implicată în conversațiile lor. O singură dată, Duncan Sr. A venit la Washington să le facă o vizită.

Anna mi-a mai spus că Ewen Cameron avea legături strânse cu faimoasa familie Kennedy. Şi-a adus aminte de întâlnirile acestuia cu Sam Giancana şi Joseph Kennedy Sr. în apropiere de Martha's Vinyards. Nu-şi aminteşte ca Bobby sau Jack să fi participat la aceste întruniri, dar de față erau alți membri ai clanului. Joe Kennedy nu vorbea prea mult, dar atunci când o făcea părea să aibă un cuvânt foarte greu de spus. În asemenea ocazii, Ewen asigura decorul. Aducea întotdeauna femei din diferite programe care trebuiau să satisfacă dorințele sexuale ale bărbaților. Ewen era cel care aranja perechile, participând la orgii care nu pot fi considerate altfel decât un ocultism pervers al celor bogați şi puternici. Anna era prezentată de Ewen Cameron ca „dublura sa în formă de zeiță". Se pare că era obsedat de faptul că amândoi erau descendenți ai zeiței Innana. Încă de la naştere, destinul ei a fost astfel aranjat încât să îi aparțină lui Ewen Cameron şi să îi poarte copilul în pântec.

Anna a fost destul de traumatizată de relația pe care a fost nevoită să o aibă cu Ewen Cameron. De aceea, a început să studieze psihologia, pentru a-i înțelege mai bine patologia. Mi-a spus că deşi era homofob pe față, era totodată şi un homosexual latent. Cel mai tare se amuza brutalizând bărbați tineri şi femei. Ewen ştia foarte bine că Anna îl urăşte, dar nu-şi făcea probleme, căci era conştient de faptul că nimeni nu ar crede cuvântul ei împotriva cuvântului lui. Statutul lui social era foarte înalt şi avea la bază numeroase diplome în psihiatrie şi tot felul de scrisori de recomandare.

Studierea psihologiei i-a permis Annei să facă o serie de comentarii foarte interesante legate de Proiectul Montauk. De pildă, mi-a spus că îmi scapă o piesă din puzzle-ul Montauk, dar că nu doreşte să-mi vorbească despre ea la telefon. După mai multe convorbiri, a devenit mai puțin reticentă şi mi-a spus despre ce este vorba.

Ingredientul care îmi lipsea pentru a-mi crea o viziune completă asupra programărilor care s-au făcut la Montauk se referea la personalitățile multiple. Scopul Controlorilor era acela de a produce prin programele lor ceea ce se numeşte în psihiatrie tulburare de personalitate multiplă. Anna mi-a explicat că dacă torturezi pe cineva, pentru a supraviețui personalitatea acestuia se divide în mai multe personalități diferite. De pildă, dacă una din personalități este susceptibilă să fie programată, aceasta va fi instruită să facă anumite acțiuni. O altă personalitate, de regulă una extrem de carismatică, va fi folosită pentru a acoperi urmele celeilalte personalități. Un exemplu îl constituie Mark David Chapman, cel care l-a ucis pe membrul formației Beatles John Lennon.

Studiile referitoare la tulburarea de personalitate multiplă arată faptul că aceşti indivizi au un IQ peste medie, sunt extrem de creativi şi au capacități psihice superioare omului obişnuit. De altfel, dacă reuşeşti divizarea personalității unei persoane, glanda sa pineală se activează şi omul poate deveni un medium psihic. De multe ori intervine şi elementul posesiunii, către care victimele torturii sunt predispuse prin receptivitatea lor excesivă. Forțele exterioare care se manifestă asupra lor apar în cele mai multe cazuri ca demoni sau bestii.

După obținerea tulburării de personalitate multiplă se trece la inocularea aşa-zisului sindrom Stockholm. Acesta apare atunci când victima ajunge să se raporteze exclusiv la controlorul ei (la cel care o manipulează).

Presa a observat acest sindrom în cazul răpirii lui Patty Hearst. Metoda de producere a Sindromului Stockholm constă în torturi repetate şi în spălarea creierului. Această metodă a fost folosită de Ewen Cameron asupra Annei.

Personalitatea multiplă îl împiedică literalmente pe individul supus torturii să înnebunească de tot. Pe de altă parte, această ruptură la nivelul psihicului său îl face să devină programabil. De altfel, Ewen Cameron se afla el însuşi în această situație, acționând ca o marionetă a Controlorilor

din vârful piramidei ierarhice. El a trecut granița criminalității, dincolo de care începe o zonă întunecată din care este aproape imposibil să mai revii înapoi.

Anna prezenta un interes deosebit pentru el, deoarece se presupunea că era o încarnare a zeiței Innana, lucru care o făcea ideală pentru acte de magie sexuală. Avea descendența necesară, astrograma şi capacitățile psihice corespunzătoare. Experiențele ei cu dr. Cameron au purtat stigmatul acestei origini. Cameron a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a o determina (de regulă, prin tortură) să îşi părăsească trupul fizic. Odată aflată în starea extracorporală, experiențele deveneau incredibile. Ewen se delecta literalmente cu aceste experimente, căci îşi dorea puterea, motiv pentru care o punea să verifice diferite locații.

Printre aceste experiențe s-au numărat şi călătoriile în timp. Anna îşi aminteşte că în timpul esenienilor a fost astrolog. Grupul căuta o femeie care să poarte în pântec trupul lui Christos, iar ea a fost unul dintre candidați. A călătorit de asemenea în perioada lui Jack Spintecătorul, despre care mi-a spus că a fost un oficial de rang înalt. Tehnologia de obținere a călătoriilor în timp prin intermediul torturii a fost disponibilă prin anii 40. În mod evident, ea nu funcționează însă în cazul tuturor.

În final, experiențele extracorporale ale Annei s-au dovedit atât de înălțătoare încât ea nu a mai putut fi rănită sau controlată. În timp ce călătorea în timp, Cameron nu o mai putea monitoriza, deşi a încercat să facă acest lucru. Era foarte furios că nu o poate controla în timpul stărilor modificate de conştiință, oricât de multă durere i-ar fi produs în plan fizic. Deşi suferă de sindromul stresului post-traumatic, Anna mi-a spus că primele semne de îmbătrânire i-au apărut abia după vârsta de 50 de ani. La fel ca şi Duncan Cameron, plămânii ei poartă cicatrice rămase de pe urma radiațiilor la care a fost supusă.

Mai cunoaşte şi alte persoane supuse aceloraşi

experimente ca şi ea.

De pildă, ştie pe cineva care a fost programat să devină un Antichrist. Mi-a spus că ori de câte ori se uită în ochii săi, nu reuşeşte să vadă nimic uman.

Bănuiala Annei este că Hitler s-a încadrat în aceeaşi categorie, fiind supus unei anumite programări. Mai există şi astăzi figuri tragice cu care păstrează legături, dar care nu se simt pregătite să vorbească despre experiențele lor.

În anul 1967, Ewen Cameron a murit în timp ce se afla într-o drumeție montană împreună cu fiul său. Cel puțin aceasta este varianta oficială a morții sale. După alte surse, se pare că a fost o moarte înscenată, Cameron lucrând încă un anumit număr de ani pentru o agenție de spionaj străină.

Poate cel mai ironic aspect din viața lui Ewen Cameron este legat de L. Ron Hubbard, duşmanul său cel mai mare. Hubbard ura psihiatria şi nu pierdea nici o ocazie de a o critica, considerând-o cel mai cumplit abuz asupra drepturilor omului la ora actuală. Criticii lui Hubbard s-au grăbit să-l acuze că era obsedat de psihiatrie, că dorea să le preia afacerea şi că era nebun. Documentele rămase în urma doctorului Ewen Cameron atestă însă că Hubbard era complet sănătos, cel puțin din punct de vedere psihiatric.

Ewen Cameron a fost, printre altele, preşedintele Asociației Psihiatrice Americane, al Asociației Psihiatrice Canadiene şi al Asociației Psihiatrice Mondiale. Cum a putut acest om să atingă o asemenea poziție de putere şi de influență? Cu atât mai mare devine credibilitatea lui Hubbard în acest context, căci el a fost singurul om care a adus critici serioase împotriva practicilor şi metodelor aplicate de Cameron. Faptul că cei doi provin din aceeaşi linie genetică de magicieni (clanurile Wilson şi Cameron) face ca întreaga poveste să devină încă şi mai fascinantă. În mod evident, Ewen îi reprezenta pe Controlori, în timp ce Hubbard s-a opus deschis acestora.

Acest lucru este suficient pentru a ne convinge că forțele răului, cunoscute şi sub numele de Controlori, au făcut de-a

lungul timpului tot ce le-a stat în puteri pentru a controla bazinul genetic al clanurilor Wilson şi Cameron.

Aceasta este ilustrația lui Marduk, folosită de societățile secrete din Germania în literatura şi simbolistica lor. Acest zeu păgân mai este cunoscut în germană şi sub numele de Malduk, Mithras, Moloch sau Malok.

Capitolul 4

Arborele genealogic al Cameron-ilor

Când L. Ron Hubbard s-a angrenat în proiectul Babalon împreună cu Jack Parsons şi cu Marjorie Cameron, toţi participanţii aparţineau aceleiaşi linii genealogice. Ştim deja la ora actuală că familia Wilson (numele original de familie al lui Marjorie şi al tatălui lui Hubbard) a derivat din clanul Cameron. Investigaţiile genealogice pe care le-am făcut în continuare mi-au revelat faptul că atât Wilson-ii cât şi Parsons-ii derivă din familia Catherinei Parr.

Toţi cei trei participanţi la proiectul Babalon au intrat în rezonanţă cu aşa-numitul „curent magic". Aşa cum s-a afirmat în cartea *Întâlnire în Pleiade: o privire din interior asupra unui OZN*, eu am fost recipientul direct al acestui curent, prin intermediul lui Hubbard. Întâlnirea mea sincronă cu Marjorie a încheiat circuitul şi a declanşat literalmente implicarea mea activă în fenomenele de la Montauk. Dacă nu ar fi avut loc acea întâlnire este puţin probabil că ar mai fi existat o urmare la prima noastră carte, *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului.* Chiar dacă ar mai fi existat, aceasta ar fi avut o cu totul altă structură.

Oricine mi-a urmărit implicarea personală în misterele de la Montauk şi-a putut da seama că există o influenţă exterioară care a operat în viaţa mea, aşa cum am arătat în introducerea acestei lucrări. Iniţial nu am remarcat altceva decât o serie de sincronicităţi declanşate prin intrarea mea în rezonanţă cu efectele proiectului Babalon. Pe măsură ce a trecut timpul am început să înţeleg mai bine principiile implicate în acest proces. Am ajuns să îmi privesc retrospectiv viaţa şi să invoc pur şi simplu o stare de conştiinţă superioară

şi de iluminare. La fel ca în cazul tuturor oamenilor, şi în viaţa mea operează principiul: „Fiecare obţine ceea ce îşi doreşte cel mai mult”.

Interesul meu personal de a-mi ridica nivelul de conştiinţă m-a condus la Montauk, iar apoi la conexiunea clanului Cameron. Am înţeles astfel că familiile Cameron şi Wilson reprezintă două ferestre genetice prin care se manifestă pe pământ o conştiinţă externă neumană, prin principiul sincronicităţii sau pe alte căi.

Rolul geneticii devine extrem de important dacă ţinem seama de potenţialul interdimensional al unei activităţi de talia proiectului Babalon.

ADN-ul celulelor conţine nu doar amprenta corpului fizic, ci şi pe cea a universului în ansamblul său şi a conştiinţei universale. Aşa cum am arătat în lucrările anterioare, ADN-ul clanului Cameron pare să conţină exact structura necesară pentru tranzitarea dintr-o dimensiune în alta. Studiind sursa exterioară care operează în viaţa mea, am constatat că există o influenţă care comunică cu mine (şi cu foarte mulţi dintre dumneavoastră) prin intermediul numelor de Cameron şi Wilson. Tot aici intră şi numele de Parsons şi Crowley. Această sursă exterioară încearcă să ne transmită un mesaj. În actuala etapă a jocului, intuiţia îmi spune că mesajul constă în revelarea unei cunoaşteri despre noi înşine şi despre misterul universului, pe care am deţinut-o cândva, dar pe care am pierdut-o cu toţii. Altfel spus, nume precum Cameron, Wilson, etc., au o componentă asociată cu magia. Cert este că metoda funcţionează.

Robert Anton Wilson, un autor al numeroase cărţi despre ocultism, afirmă în acestea că atunci când omul ajunge la orizontul conştiinţei obişnuite se întâlneşte automat cu principiul sincronicităţii. Cu alte cuvinte, dacă ai învăţat tot ce era de învăţat în această lume, pătrunzi automat în lumea timpului şi ai acces la paradoxurile acesteia. Culmea, cel care explică acest principiu este un autor purtând acelaşi nume de

Wilson! Ori de câte ori mă lovesc de numele Wilson şi Cameron, descopăr anumite sincronicităţi cu privire la călătoriile în timp. Aceste nume reprezintă porţi către o lume incredibilă şi miraculoasă.

Una dintre aceste sincronicităţi s-a manifestat în viaţa mea când am fost informat că urmează să primesc vizita unui cuplu de şamani celţi.

Întrucât m-au rugat să nu le revelez numele reale, îi voi numi Lord şi Lady Cameron. Deşi poartă nume diferite, se trag cu siguranţă din acest clan.

Personal, nu am nici o îndoială în această privinţă. Nu sunt căsătoriţi.

Cei doi Cameroni practică o tradiţie ale cărei origini se pierd în negura timpului. Strămoşii lor au fost chiar condamnaţi la moarte din cauza acestei practici de familie, axată pe ritualuri druidice. Deşi aparţin bazinului genetic al Cameron-ilor, cei doi nu ştiau nimic despre mine şi preocupările mele, lucru care m-a intrigat cu atât mai tare.

Prima mea întâlnire cu ei nu a făcut decât să-mi sporească interesul.

La început, am cunoscut-o numai pe Lady Cameron. Observând părul ei blond-roşcat şi pielea diafană, nu am putut să nu recunosc o anumită asemănare cu Marjorie Cameron şi cu Diana Hubbard, fiica lui L. Ron Hubbard. Asemănarea era atât de flagrantă încât m-a şocat. Mi-am dat seama cu această ocazie că am devenit un adevărat expert în a recunoaşte trăsăturile genetice ale acestui clan.

Dar surprizele nu s-au oprit aici. Lady Cameron mi-a explicat că strămoşii ei au servit ca păzitori ai câmpului unificat. O asemenea afirmaţie era chiar de aşteptat, dar corespunde întru totul principiului sincronicităţii.

Femeia a adăugat că una din cele mai mari provocări pentru clanul ei a fost aceea de a învăţa cum să îşi sublimeze energia sexuală, adică cele două forţe ale creaţiei, yin şi yang. Se pare că în trecut familia ei nu s-a folosit într-o manieră

tocmai convențională de această energie, luptându-se în permanență cu ea.

Istoria familiei Cameron se întinde pe o perioadă de câteva milenii şi a fost transmisă din generație în generație pe cale orală. O mare parte a ei nu cuprinde altceva decât ritualuri celtice standard, dar prezentarea făcută de Lady Cameron a fost deopotrivă dramatică şi unică. În mod evident, femeia este de o inteligență extrem de rafinată. O parte a ritualurilor pe care le practică constă în vopsirea corpului în nuanțe de albastru, dar nu ştiu sigur în ce măsură cunoaşte semnificația acestei tradiții. În cazul în care o cunoaşte, a preferat să nu spună nimic. Cât despre noi, vom explica mai târziu în această carte de ce foloseau celții culoarea albastră.

Potrivit tradiției celtice, mi-a spus ea, noi facem cu toții parte dintr-un câmp unificat care păstrează memoria conştiinței Creatorului nostru.

Vehiculul prin care ne putem întoarce în această conştiință este pântecul matern. Regresul prin această poartă permite redobândirea identității noastre primordiale. Scopul şamanilor este acela de a face legătura între noi şi principiul sacru. În cazul de față, prin principiu sacru se înțeleg nivelele subtile de conştiință, ignorate sau neînțelese de majoritatea oamenilor.

Metoda şamanică ideală pentru a ajuta pe cineva să atingă nivelul sacru este aceea a transmisiei energetice directe. Următoarea metodă ca nivel de eficiență este cea care foloseşte sunetele şi simbolurile vizuale. Pe al treilea nivel de eficiență se situează povestirile şi conferințele. Lady Cameron a primit cea mai mare parte a harului ei şamanic prin legătura telepatică pe care a stabilit-o cu membrii liniei sale genetice. Aceasta este una din formele transmisiei energetice directe.

Faptul că povestea vieții acestei femei se integrează atât de perfect în cele aflate de noi despre clanul Cameron nu trebuie să ne surprindă. Se pare că lumea în care trăim este înțesată de Cameroni care au agende diferite.

Unele din intențiile lor sunt bune, altele rele. Lady Cameron m-a izbit prin bunătatea sa. L-am putea considera pe Ewen Cameron ca fiind un opus al ei.

Ne dăm din nou seama că forțele răului încearcă să preia controlul asupra bazinului genetic al Cameron-ilor.

Sincronicitatea întregii poveşti a devenit şi mai evidentă cât l-am întâlnit pe Lord Cameron. Am descoperit că acesta este încă şi mai interesant decât Lady Cameron. Se pare că a fost asociat în trecut cu OTO, societatea secretă din care a făcut parte şi Aleister Crowley, dar la ora actuală nu este membru al acesteia.

A început prin a-mi descrie prima sa întâlnire cu magia, la vârsta de 13 ani, când s-a trezit că sacrifică o capră. S-a grăbit să îmi spună însă că s-a luptat toată viața să se țină departe de latura întunecată a magiei, iar acel prim sacrificiu al unui animal a fost şi singurul pe care l-a realizat vreodată. Când l-am întrebat de unde a ştiut cum trebuie realizat sacrificiul, mi-a răspuns că totul s-a petrecut în mod natural, sau intuitiv.

—Probabil că s-au manifestat genele Cameron-ilor, i-am spus.

—Cu siguranță, a râs el.

Continuând să discutăm, i-am spus că eram pe jumătate galez, din partea mamei, pe care o chema Sweeney. M-a privit cu uimire şi m-a întrebat:

—Deci eşti un Sweeney?

—Da, i-am răspuns.

Lord Cameron mi-a spus atunci că ştie o femeie care se trage deopotrivă din familia Sweeney şi din clanul Cameron. A adăugat că legăturile dintre cele două familii se întindeau pe cel puțin patru generații.

Mai mult, mi-a spus că este una din cele mai bogate femei din lume şi că predă la Universitatea Yale. Absolut şocant!

Sursa exterioară care m-a condus în toată această perioadă mi-a transmis astfel că sunt asociat eu însumi din

punct de vedere genetic cu clanul Cameron. O nouă piesă, cât se poate de fascinantă, se adaugă astfel la puzzle-ul nostru. Deşi restul cărţii de faţă nu conţine informaţii la fel de personale, voi fi nevoit să mă mai refer la un moment dat la cea de faţă, care a avut nişte urmări interesante.

Capitolul 5

Conexiunea Kennedy

Conexiunea Cameron-ilor cu Frăția Şarpelui de care mi-a povestit Anna permite asocierea acestui clan cu Germania nazistă. Noi cercetări mi-au permis să descopăr că familia Cameron nu era singurul clan galez care avea asemenea legături. Am afirmat mai devreme în această carte că a existat o anumită asociere între familiile Cameron şi Kennedy. Am vorbit pe de o parte de fondatorul Ku Klux Klan-ului, dar şi de menționarea unui contact între Ewen Cameron şi Joseph Kennedy. Amândoi sunt de origine galeză, dar mai există şi alte fapte care îi asociază pe membrii familiei Kennedy cu fenomenele de la Montauk.

Când am auzit pentru prima oară povestea Montauk-ului de la Preston şi înainte să mă decid să colaborez cu el pentru scrierea unei cărți, am sugerat ca acest proiect să fie asumat de o prietenă de-a mea. Numele ei este Claudette şi este scriitoare profesionistă, lucrând inclusiv ca redactor pentru câteva din marile edituri. Am cunoscut-o pe vremea când lucram amândoi în publicitate şi marketing. Ne întâlneam uneori, nu foarte frecvent, şi discutam diferite proiecte. I-am spus în acea vreme şi de povestea fenomenelor de la Montauk, adăugând că o consider candidatul ideal pentru a scrie cartea. A lucrat de-a lungul carierei ei cu mulți autori faimoşi de science-fiction, aşa că mi-a spus cât de greu este să convingi o editură să publice aşa ceva, ca să nu mai vorbim de o campanie de marketing.

Claudette mi-a spus că povestea Proiectului Montauk este mult prea ciudată şi nu doreşte să se implice în ea. Deşi a văzut personal odată un OZN ieşind din apă în zona

Triunghiului Bermudelor, simțea că povestea nu i se potriveşte. Apariția ei în viața mea nu a fost lipsită însă de sincronicități. Deşi nu a dorit să scrie personal cartea despre Proiectul Montauk, mi-a dat câteva sfaturi absolut cruciale despre arta literară. Mai mult decât atât, mi-a povestit ea însăşi câteva lucruri remarcabile, care se leagă de povestea noastră.

După ce a fost violată de un om de ştiință german prin anii 50, Claudette a rămas însărcinată. În acele timpuri, mamele necăsătorite erau respinse vehement de societate. De aceea, din cauza presiunilor sociale, s-a hotărât să se mărite cu bărbatul respectiv. Acesta era un imigrant german care avea legături strânse cu naziştii. De pildă, auzind ştirea că Hitler a murit, tatăl soțului ei s-a sinucis.

Claudette mi-a mai spus că avea împreună cu soțul ei o barcă pe care o țineau la Montauk, unde îşi şi petreceau adeseori vacanțele. După ce aducea barca la țărm, bărbatul ei obişnuia să dispară perioade lungi de timp.

Claudette nu ştia unde merge, iar el nu i-a spus niciodată. Tot ce ştia era că bărbatul ei este un important om de ştiință, fiind unul din constructorii modulului lunar cu care primii oameni au aselenizat pe lună. Odată, a urcat-o în maşină şi a condus până într-un loc de lângă Washington, unde a dispărut pur şi simplu într-un ascensor „în mijlocul câmpului”. Deşi nu s-a întâmplat nimic neplăcut, Claudette a rămas şocată să constate că nu existau măsuri de securitate, dată fiind locația în mod evident secretă.

Dar cea mai incredibilă poveste pe care mi-a spus-o Claudette se referă la relația dintre acest om de ştiință german şi Robert F. Kennedy. Mi-a povestit că pe când Kennedy era procuror general, îi vizita uneori în casa lor din Queens. Venea întotdeauna într-o limuzină. Şoferul aştepta în maşină pe toată perioada în care Bobby se afla la ei acasă. Soțul ei obişnuia să scoată din frigider pastile de LSD, pe care le

consuma împreună cu Bobby[4]. Uneori, cei doi plecau împreună, alteori rămâneau în casă. Această informație m-a şocat, dar Claudette a insistat spunându-mi că este adevărată. În mod evident, era încă traumatizată de experiență. Claudette îl ura pe Bobby Kennedy, căci de câte ori venea la ei acasă, soțul ei o brutaliza şi se purta urât cu ea, îndeosebi din cauza LSD-ului.

Mai există şi alte anecdote interesante legate de familia Kennedy şi de incredibila noastră poveste, în care istoria naziştilor se amestecă cu fenomenele stranii de la Montauk. De pildă, există un individ care susține că îl cunoaşte pe JFK Jr. şi că acesta este bisexual. Am auzit chiar poveşti despre ezitările mamei sale de a-l trimite la o şcoală publică de teama elementelor homosexuale pe care le-ar putea întâlni acolo. Recenta căsătorie a lui Kennedy pare să infirme aceste zvonuri, dar au existat numeroase relatări în presă care indică faptul că ceva este adevărat. Deşi una din prietenele din copilărie ale noii doamne Kennedy mi-a spus odată că aceasta are un tată francez şi o mamă italiancă, în presă s-a afirmat că aceasta s-a supărat atât de tare pe clanul Kennedy încât a zburat înapoi în „Germania ei natală". Se pare că rolul de doamnă Kennedy nu i s-a potrivit prea tare.

Dacă JFK Jr. nu este bisexual, numele revistei sale, *George,* nu poate decât să ne minuneze. Se ştie că apelativul *George* este folosit de bărbații homosexuali pentru a se striga reciproc. Se pare că aceasta este şi explicația numelui asumat de una din vedetele pop ale anilor 80, Boy George. După

---

[4] Faptul că Bobby Kennedy era consumator de droguri aruncă o lumină nouă şi asupra controversei legate de cazul lui Marilyn Monroe. Este posibil ca moartea actriței să fi fost provocată de unul din agenții lui Ewen Cameron. Este cunoscut faptul că Marilyn Monroe cunoştea dorința lui JFK de a face publice informații legate de OZN-uri. Cu siguranță, misterul morții ei, încă neelucidat la ora actuală, trebuie abordat dintr-o perspectivă ocultă.

părerea mea, revista *George* nu face altceva decât să scoată în evidenţă o imagine decadentă a Americii, trimiţând totodată mesaje sexuale subliminale în opinia publică. Ca şi cum toate acestea nu ar fi de ajuns, mi s-a spus că JFK Jr. obişnuia să îşi petreacă verile la Amagansett, o staţiune situată la mică distanţă de Montauk.

Extrem de curioasă mi se pare alegerea insulei în care s-a încheiat căsătoria dintre JFK Jr. şi soţia sa. Se spune că este vorba de o insulă izolată, cu un sistem de securitate foarte puternic şi ultrasecret. Am citit undeva că pe această insulă a locuit cândva Bruno Hauptmann, un german care a fost electrocutat pentru că a răpit copilul familiei Lindbergh[5]. Lindbergh era cunoscut ca aliat al celor din familia Kennedy. Atât el cât şi Joseph Kennedy au făcut eforturi să menţină America în afara războiului din Europa.

Arnold Schwarzenegger, arhetipul arian al cinematografiei, s-a însurat tot cu o Kennedy. Între altele, el a jucat în *Total Recall,* un film în care apare un dispozitiv similar cu Scaunul din Montauk. Influenţa sa asupra subconştientului american este uriaşă, datorită succesului de casă al filmelor sale.

Mai există o altă asociere stranie între familia Kennedy şi industria cinematografiei. Joe Kennedy (tatăl lui JFK şi al lui Bobby) a fost primul om care a realizat filme vorbite, în colaborare cu RCA. Totul s-a petrecut pe la începutul anilor 30, perioadă care a coincis cu cea în care Tesla a început să lucreze pentru RCA sub pseudonimul Turbo. Altfel spus, începutul industriei filmului vorbit, şi implicit al mesajelor subliminale audio, are o legătură directă cu clanul Kennedy. După ce a făcut o avere, Kennedy a sfârşit prin a-şi vinde

---

[5] Mulţi istorici, deopotrivă conservatori sau ai teoriei conspiraţiei, consideră că Hauptmann a fost acuzat pe nedrept de comiterea acestei crime. Poliţistul însărcinat cu acest caz a fost tatăl generalului Norman Schwartzkopf, despre care se ştie că era miop şi părtinitor. Întreaga poveste este în mod evident o manipulare care necesită investigaţii suplimentare.

patentul. Nu am reuşit să aflu cui l-a vândut şi dacă şi-a mai păstrat eventuale acțiuni în compania sa.

Ceea ce doresc să subliniez eu este faptul că mai există încă foarte multe aspecte pe care istoricii clanului Kennedy nu le-au elucidat. Revenind la subiectul nostru, ceea ce ne interesează pe noi este în primul rând conexiunea membrilor acestei familii, sincronă sau nu, cu naziştii.

Joseph Kennedy Sr. a fost atât de vestit pentru atitudinea sa pro-germană înaintea şi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial încât a fost rechemat din postul de ambasador al Statelor Unite în Marea Britanie.

Potrivit scenaristului evreu Ben Hecht, Kennedy a convocat 50 de producători majori de la Hollywood, toți evrei, şi le-a cerut să nu protesteze public împotriva lui Hitler şi să nu facă filme împotriva dictatorilor Axei, sub pretextul că acest lucru ar putea împiedica victoria împotriva Axei şi i-ar convinge pe oameni că războiul a fost declanşat împotriva evreilor. Dar lucrurile merg chiar mai departe.

În anul 1939, Kennedy a acceptat să zboare la Paris pentru o întâlnire la nivel înalt cu Helmuth Wohlthat, mâna dreaptă a Reichsmarschall-ului Göring, pentru discuții care includeau şi un împrumut în aur acordat lui Hitler. Întrevederea a fost pregătită de James D. Mooney de la General Motors, cel care avea să fie răsplătit de Hitler pentru servicii aduse celui de-al Treilea Reich. Întâlnirea dintre Kennedy şi Wohlthat a fost anulată în ultimul moment de preşedintele Roosevelt. Kennedy a aranjat însă ca Wohlthat să vină la Londra. Cei doi s-au întâlnit la Berkley Hotel pe data de 9 mai 1939 şi se spune că au căzut la o înțelegere. Roosevelt s-a înfuriat îngrozitor.

Începând din acel moment, MI-5, serviciul secret britanic, a început să-l urmărească pe Kennedy, suspectându-l de coalizare cu duşmanii Marii Britanii.

Câteva luni mai târziu, Kennedy a comis cel mai dubios act al întregii sale cariere publice, numindu-l pe simpatizantul

nazist Tyler Kent ca decriptor de coduri la ambasada din Londra. Prin mâinile lui Kent urmau să treacă cele mai confidenţiale telegrame, inclusiv cele ale lui Churchill şi Kennedy către preşedintele Statelor Unite.

Familia lui Tyler Kent făcea parte din corpul diplomatic, aşa că el a crescut în Europa. Era un om educat, care vorbea mai multe limbi. În timpul misiunii sale la Moscova, unde a servit în personalul diplomatic sub conducerea ambasadorului William Bullitt, Kent şi-a dat seama din corespondenţa diplomatică la care avea acces că Roosevelt se pregăteşte să arunce Statele Unite într-un război împotriva Germaniei, pe căi neconstituţionale. Se crede că Joseph Kennedy însuşi s-ar fi opus războiului, întrucât avea investiţii substanţiale în Germania.

Într-o după-amiază, Scotland Yard-ul a intrat în apartamentul lui Tyler Kent cu un mandat de percheziţie şi a descoperit aici numeroase telegrame şi corespondenţe oficiale. Kent a fost imediat arestat pentru încălcarea legii secretului de stat, fiind adus înaintea ambasadorului Kennedy. Cei doi au avut o întrevedere particulară care a durat 15 minute. Mai târziu, aveau să depună mărturii diferite în privinţa acestei întrevederi, aşa că nu putem şti ce s-a întâmplat în realitate. Kennedy s-a prefăcut că este revoltat, dar Kent a insistat că scopul său a fost acela de a informa poporul american care sunt intenţiile duplicitarului său preşedinte. Se ştie însă că Tyler Kent transmitea informaţii şi unei organizaţii secrete din care făcea parte şi care se numea „Veriga”.

Ca membru al ambasadei, Kent beneficia de imunitate diplomatică şi nu putea fi judecat ca şi criminal în Marea Britanie. Protocolul obişnuit ar fi cerut ca el să fie trimis înapoi în America pentru a fi judecat pentru înaltă trădare de un tribunal american. Acest lucru nu era însă convenabil nici pentru Kennedy, nici pentru preşedinte. Era evident că Tyler ar fi invocat în apărarea lui argumentul conspiraţiei lui Roosevelt pentru intrarea în război aStatelor Unite. Kennedy

avea şi el anumite secrete de ascuns, aşa că i-a ridicat lui Kent imunitatea diplomatică, dar numai după ce a cerut permisiunea Casei Albe. Această manevră a fost una fără precedent în istoria diplomaţiei internaţionale moderne. Kent a fost judecat în Marea Britanie şi condamnat la şapte ani de închisoare pe care i-a petrecut la Isle of Wight.

Documentele oficiale referitoare la Tyler Kent continuă să fie sigilate şi la ora actuală în Biblioteca Roosevelt din Hyde Park, New York, accesul publicului la ele fiind interzis. Dacă nu vor fi distruse în mod deliberat, va veni probabil o zi în care vor dezvălui secretele întregii afaceri.

Deşi familia Kennedy are o reputaţie dintre cele mai dubioase, trebuie să precizăm că membrii săi nu sunt propriu-zis malefici. Orice familie are problemele ei, trăind la fel ca noi ceilalţi. Lady Cameron a insistat foarte mult asupra ideii de *karma* ancestrală şi mi-a spus că orice clan are propria sa *karma,* independent de cea a membrilor săi. În cazul clanului Kennedy, acest lucru este cu deosebire adevărat în ceea ce priveşte afacerea Tyler Kent.

Mama lui Kent a fost scandalizată de ceea ce i s-a întâmplat fiului său.

Cunoştea foarte bine legea diplomatică şi i-a scris câteva scrisori foarte voluminoase lui Kennedy, dar nici una din acestea nu a fost deschisă. În cele din urmă, destinele lor s-au încrucişat într-un hotel din Washington, iar femeia l-a implorat personal să facă ceva. Kennedy i-a răspuns politicos, dar i-a explicat că nu poate face nimic pentru fiul ei. În mod paradoxal, şi-a încheiat discursul cu un argument ciudat: „Dacă aş face ceva, le-aş putea face rău fiilor mei”.

Dincolo de aceste aspecte întunecate, cei din familia Kennedy sunt recunoscuţi şi pentru trăsăturile lor umanitare de caracter. După ce a început războiul, ambasada Statelor Unite de la Londra a primit tone de scrisori de la americani îngrijoraţi pentru rudele lor din Marea Britanie. Ambasada nu avea fonduri suficiente pentru a plăti trimiterea tuturor

răspunsurilor prin poştă, dar Kennedy a scos o sumă considerabilă din propriul său buzunar în acest scop. Evident, averea lui era atât de mare încât pentru el nu a contat prea mult, dar gestul rămâne totuşi meritoriu. Istoria revelează numeroase alte asemenea gesturi umanitare comise de membrii acestei familii.

Scopul pe care mi l-am propus eu este să stabilesc legăturile oculte şi cele cu germanii ale acestei familii remarcabile. Acestea au început să mi se reveleze cu mulți ani în urmă, când am primit copia unei pagini dintr-o carte despre genealogiile scoțiene. Aceasta indica faptul că familia Kennedy este înrudită genetic cu clanul Cameron! Cartea mai afirmă că ambele familii îşi trag rădăcinile de pe insula scoțiană Isle of Skye, insula vrăjitoarelor. Poate că asemănarea familiei Kennedy cu Camelot este efectul unei magii reale, şi nu doar o iluzie de presă. Se ştie că dacă JFK Jr. ar fi candidat la alegerile prezidențiale, ar fi putut fi ales exclusiv cu votul femeilor. S-a constatat că ori de câte ori candidează un Kennedy, publicul îl votează cu o adevărată frenezie. Este magie curată.

O altă revelație interesantă din aceeaşi carte de genealogie atestă că semnificația numelui de Kennedy este: „cap urât". Asta nu înseamnă că vreunul din membrii clanului este sau a fost vreodată urât. Dimpotrivă, majoritatea celor mai celebri dintre ei au fost considerați foarte atrăgători din punct de vedere fizic. Dar cel mai bun cuvânt care i-ar putea descrie este: carismatici. Orice adept al ocultismului şi-ar da imediat seama că expresia „cap urât" nu se referă la înfățişarea lor fizică, ci la „marele Cap Urât", Baphomet, zeul bisexual cu cap de țap, sâni de femeie şi copite despicate.

Aceasta este misterioasa zeitate la care se închinau cavalerii templieri, după cum au mărturisit sub tortura Inchiziției. Baphomet a fost şi numele pe care şi l-a ales Aleister Crowley în calitatea sa de şef al O.T.O. Cu greu am putea găsi o legătură ocultă mai puternică pentru o familie

decât identificarea cu Baphomet.

Superstiția ocultă referitoare la „ziua de vineri 13” a început odată cu arestarea lui Jacques de Molay şi a templierilor de către regele Phillip al Franței pe data de 13 octombrie, într-o vineri. Una din acuzațiile care i s-au adus lui de Molay a fost aceea că se închina lui Baphomet. La scurt timp, regele Phillip a murit, ca urmare a blestemului pe care l-a aruncat asupra lui de Molay, dar Inchiziția nu s-a lăsat şi i-a alungat pe templieri din respectabila societate europeană. Începând din acel moment, tradiția templierilor s-a împărțit în cel puțin două direcții. O parte dintre ei s-au mutat în Scoția, iar mai târziu în America, unde şi-au continuat tradițiile. Alții s-au stabilit în Germania, formând societăți secrete, care aveau să permită mai târziu ascensiunea lui Hitler.

Din această perspectivă istorică, unul din cele mai celebre citate ale lui John F. Kennedy capătă o cu totul altă semnificație, de-a dreptul simbolică.

„Ich bin ein Berliner”[6] nu a fost o simplă afirmație de *Public Relations,* menită să impresioneze un grup de germani, impregnându-le ideea că va lupta împotriva comunismului, ci a fost mai degrabă o frază în care Kennedy îşi afirma originile celtice şi germane. Ironia sorții face ca la scurt timp înainte ca Germania să invadeze Polonia, JFK să se fi aflat la Berlin. Se pare că ducea mai departe misiunea tatălui său.

---

[6] N. Tr. Gafă celebră a preşedintelui Kennedy. Rostită în Berlinul Occidental pe vremea zidului care despărțea fosta capitală a imperiului în două jumătăți (una comunistă şi una sub tutela aliaților occidentali), astfel încât să poată fi auzită şi de berlinezii din jumătatea comunistă a oraşului, afirmația *„Ich bin ein Berliner”* s-a dorit a fi: *„Sunt şi eu un berlinez”.* În limba germană, *berliner* înseamnă însă „gogoaşă”.

Capitolul 6

Moştenirea teutonă

Aşa cum am arătat în lucrarea *O nouă călătorie la Montauk,* Marjorie Cameron mi-a povestit că familia ei provine din clanul Gunn, derivat la rândul lui din familia Odin, din Scandinavia. De aceea, nu trebuie să ne uimească ideea că atât clanul Kennedy cât şi Cameron-ii au rădăcini nordice.

Potrivit anumitor lingvişti, este posibil ca numele de Cameron să provină din „Cam-shron", care înseamnă „nas strâmb" sau „nas sucit". După părerea mea, această explicație este incorectă şi speculativă (pornind de la caracteristicile nasului unuia din misterioşii şefi ai clanului). La fel de incorectă este şi semnificația de „colină strâmbă", provenită din cuvintele galeze *cum brun.*

În textele scoțiene din secolul XV apare numele de „Clancamroun".

Asemănarea fonetică cu „Clan-cam-roun" sau „Clan-cam-rune" este izbitoare, semnificația fiind aceea de „clan (familie) al runelor secrete".

Cuvântul „cam" înseamnă încăpere secretă; din el derivă cuvântul „cameră".

„Rune" se referă la hieroglifele sacre cunoscute în regiunea nordică şi atribuite adeseori străvechii rase teutone. I-am relatat lui Lady Cameron această interpretare. A fost de acord cu mine că este posibilă, dar mi-a spus că potrivit tradiției familiei sale, numele provine de la „Ahmroun". Vom explica mai târziu ce înseamnă acest lucru. Deocamdată ne vom ocupa de varianta cu runele.

Heinrich Himmler, Reichsfuhrerul SS-ului lui Hitler, era renumit pentru interesul său în ocultism, îndeosebi pentru runele teutone. În anul 1939, Himmler a descoperit ruinele unui castel la Wewelsburg, lângă Paderborn, în Westphalia. Structura sa grandioasă l-a inspirat să îl reconstruiască, făcând din el templul sacru al SS-ului, după modelul Cavalerilor Mesei Rotunde. Sub castel se afla o cameră cu o arhitectură în formă de boltă cunoscută ca Sfânta Sfintelor. În aceasta era situat un altar din marmură neagră pe care erau inscripționate două rune din argint: „SS". Se spune chiar că pe acest altar ar fi fost aşezat Sfântul Graal, sau cel puțin o copie a acestuia. În acest castel meditau cavalerii lui Himmler asupra unor teme ca etica onoarei, sângele mistic, biologia ocultă, precum şi asupra altor teme gnostice şi dualiste.

Nu departe de castelul lui Himmler de la Wewelsburg se află Externsteine, o formațiune stâncoasă de mari dimensiuni, extrem de neobişnuită. Considerată sacră atât de păgâni cât şi de primii creştini, această veritabilă grădină din piatră este străbătută de tot felul de trecători şi de peşteri. Din afară pot fi văzute numeroase intrări. Legendele locale afirmă că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial aici au fost ascunse numeroase comori.

Himmler nu a ales accidental Externsteine ca loc al fortăreței sale sacre. Acest ținut a fost locul sacru al străvechii culturi teutone, un loc de pelerinaj pentru întreaga Europă, inclusiv pentru popoarele celtice.

Considerat a fi locul în care s-a desfăşurat acțiunea multor mituri ale popoarelor nordice, Externsteine este destul de uşor trecut cu vederea de istorici, iar cei mai mulți oameni îi ignoră complet existența. Această formațiune stâncoasă gigantică face ca Stonehegne să pălească prin comparație, fiind considerată în trecut centrul din care s-a născut rasa supremă. Vânătorii nomazi de reni din Antichitate considerau acest loc sanctuarul lor. Până în secolul VIII, Externsteine a fost centrul tuturor ritualurilor păgâne. Acestea se desfăşurau

în jurul marelui arbore al vieții numit Irmensul. Pe vremuri, copacul a existat cu adevărat, dar a fost tăiat mai târziu de creştini, care şi-au celebrat chiar acțiunea sculptând un copac pe una din pietre. Imaginea prezintă copacul sub forma unei bârne folosită de Nicodim pentru a coborî de pe cruce trupul lui Iisus. În acest fel, arborele a fost minimalizat prin comparație cu Iisus Christos, fiind considerat doar o etapă în marea operă a creştinismului.

Stâncile de la Externsteine sunt atât de uriaşe încât una găzduieşte chiar o capelă pe vârful ei. În anul 1823, un om pe nume von Bennigsen a observat o fereastră rotundă în capelă, care permite observarea lunii atunci când aceasta se află la extremitatea ei nordică, dar permite şi intrarea luminii soarelui în timpul solstițiului de vară.

În anul 1920, un savant german pe nume Wilhelm Teudt a studiat capela pornind de la această informație şi şi-a dat seama că stâncile erau în Antichitate un observator astronomic. El şi-a propus să ridice nivelul conştiinței spirituale a germanilor amintindu-le de moştenirea lor culturală.

Până la Teudt s-a crezut că respectiva capelă era o structură creştină. Teudt a stabilit dincolo de orice îndoială că era vorba de un observator străvechi, unul din locurile sacre ale Germaniei. Deşi lumea academică nu a fost de acord cu el, naziştii i-au apreciat munca şi intenția de a scoate la lumină vechile obiceiuri şi tradiții. Unul din admiratorii săi cei mai înfocați era Heinrich Himmler însuşi.

Alți savanți l-au discreditat pe Teudt din cauza limbajului său prea bombastic şi a afirmației sale că germanii erau o rasă superioară altora, lucru atestat de moştenirea lor culturală. De pildă, Teudt afirma că germanii au fost cei care au construit inclusiv piramidele din Egipt. Asocierea lui Teudt cu naziştii nu le-a permis savanților moderni să-i analizeze cu obiectivitate opera. Culmea ironiei, afirmațiile sale au fost susținute de un savant englez, Albert Watkins, care a ajuns

independent la aceleaşi concluzii făcând propriile sale cercetări (mai puţin concluzia referitoare la superioritatea rasei germane). Watkins nu avea preferinţe pro-ariene, dar descoperirile sale referitoare la popoarele teutone au rămas la fel de ignorate ca şi cele ale lui Teudt.

După război, stâncile de la Externsteine au devenit o problemă pentru autorităţi. Pe de o parte, reprezentau o atracţie turistică fascinantă, din cauza labirinturilor interioare şi a istoriei lor, dar pe de altă parte erau prea strâns asociate cu naziştii. De aceea, trebuiau „de-nazificate”. Din păcate, în urma acestui proces de „de-nazificare” o mare parte din magia mistică a ansamblului stâncos s-a pierdut. Multe din atributele mitologice ale ansamblului au fost şterse din ghidurile turistice.

Ideea că germanii din Antichitate ar fi putut construi piramidele din Egipt pare absurdă în ochii majorităţii savanţilor moderni şi ai „oamenilor de bine”. Nimic din ceea ce am învăţat cu toţii la şcoală nu conduce la această concluzie. Etimologia cuvântului „teuton” sau „teutonic” derivă însă de la cuvântul „teuta” (pronunţat *tei-u-tei),* care corespunde perfect scribului egiptean al zeilor, Tahuti, cunoscut şi sub numele de Thoth la vechii greci.

Tahuti este cunoscut în mitologia şi istoria egipteană ca fiind constructorul Marii Piramide, sau cel puţin cel care a inspirat construcţia acesteia. De altfel, numele savantului german Teudt ne face să ne întrebăm pe bună dreptate cine a fost cel care i-a inspirat opera. Iniţial, naziştii l-au angajat pe Teudt la centrul cultural de la Externsteine, dar puterile sale au fost limitate ulterior de ofiţerii SS, care aveau alte interese în zonă, de natură politică.

Bogata moştenire a poporului teuton poate fi observată încă în hieroglifele rămase de pe urma lor, mai cunoscute sub numele de rune. Cărţile de istorie acordă semnificaţii diferite acestor simboluri, inclusiv tehnicilor de divinaţie pe care le incumbă ele. Indiferent de semnificaţia acordată lor,

cunoaşterea asociată cu ele rămâne la fel de misterioasă şi de secretă. Potrivit tradiției popoarelor nordice, aceste rune au fost dăruite umanității de Odin, Regele Zeilor. Odin însuşi nu a putut obține această cunoaştere decât la schimb cu unul din ochii săi. Nu întâmplător, ilustrațiile tradiționale îl prezintă ca lipsindu-i un ochi.

Moştenirea teutonă indică o asociere uluitoare cu cea egipteană. În timp ce cuvântul *hieroglifă* se referă la simbolurile sacre egiptene, care erau secrete, cuvântul *rună* înseamnă secret. În panteonul egiptean, Tahuti este considerat păzitorul acestei înțelepciuni scrise, în calitatea sa de zeu al cunoaşterii şi de scrib al zeilor. Între altele, el este cel care i-a vindecat Ochiul lui Horus. Se poate face astfel o asociere cu Odin. În mod evident, ochiul dăruit la schimb pentru cunoaştere se referă la cel de-al treilea ochi. Ceea ce dorea să obțină Odin era cunoaşterea Ochiului lui Horus, al cărui vindecător era Tahuti. Această cunoaştere secretă i-a permis lui Odin să devină rege peste zei. Ea simbolizează cunoaşterea rețelei morfogenetice. Ulterior, Odin a dăruit oamenilor cunoaşterea runelor, pentru ca aceştia să aibă acces la puterile arhetipale.

Faptul că familia Cameron se trage din cea a lui Odin sugerează că moştenirea lor este strâns asociată cu aceste rune. Atunci când afirmăm că Duncan Cameron Sr. Sau Ewen Cameron au avut o influență asupra naziştilor, ne referim în primul rând la moştenirea lor genetică, nu la diferite maşinații politice.

Foarte puțin cunoscut este faptul că simbolurile runice corespund unor unghiuri şi relații geometrice extrem de precise, despre care am vorbit în cartea *Piramidele din Montauk.* Studierea relațiilor dintre unghiurile poliedrelor, a frecvențelor lor de rezonanță şi restul ştiințelor fizice oferă o cunoaştere foarte profundă. Dacă ar fi dusă până la capăt, ea ar permite o nouă interpretare a runelor, dar şi a cercurilor care apar pe câmpurile din Anglia, care corespund aceloraşi

structuri. Deşi nu interesează direct subiectul pe care îl urmărim noi în această carte, nu putem să nu recunoaştem că această cunoaştere ar corespunde în egală măsură ştiinţei şi magiei cele mai înalte.

Am făcut această introducere pentru a demonstra că vechile popoare teutone nu erau simple grupuri de vikingi sălbatici care îşi croiau drum prin forţă în nordul Europei. Cărţile noastre de istorie nu pomenesc decât de latura violentă a culturii vikinge. Acest popor este însă şi cel care ne-a lăsat moştenire uluitoarea cunoaştere a runelor.

Vikingii erau de asemenea recunoscuţi pentru practicile lor şamanice.

Căştile înzestrate cu coarne pe care le purtau pe cap simbolizau puterea animală. Însuşi numele de *„berserker”* (n.n. Sălbatic) care li se atribuie frecvent înseamnă *„bear shirted”*, adică „îmbrăcaţi în blănuri de urs”. În ceremonii purtau de asemenea piei de lup, cu scopul unui transfer de conştiinţă în lumea acestor animale. Literatura „oficială” nu spune dacă schimbarea se producea cu adevărat, dar există o ştiinţă a morfologiei al cărei obiect de studiu este chiar schimbarea unei forme vii într-o altă formă. Există dovezi care atestă că naziştii credeau în schimbarea formei de către şamani.

Morfologia are la bază fluctuaţiile geometrice în jurul unui design simplu, centralizat şi relativ stabil. Cea mai cunoscută creatură care face obiectul acestei ştiinţe este vârcolacul (omul-lup). Lui Hitler îi plăcea porecla care îi era acordată: „Lupul” (de altfel, Adolf înseamnă „nobilul lup”), şi nu întâmplător, buncărul său din Bavaria a fost numit „Bârlogul Lupului”.

Membrii personalului său îi mai spuneau şi „Manitou” (Cel care îşi schimbă forma). Otto Skorzeny, celebrul comandant de comando din timpul celui de-al Doilea Război Mondial, şi-a ales ca nume al comandoului său „Vârcolacii”. Membrii săi alcătuiau unitatea de elită supremă a trupelor hitleriste, mai

presus chiar şi de trupele SS.

Hitler şi acoliţii săi au fost catalogaţi mai târziu ca psihopaţi şi s-au căutat tot felul de explicaţii psihiatrice care să explice comportamentul lor.

Toate aceste analize nu au condus însă decât la şi mai multă confuzie.

Concluzia lor ar fi că naziştii erau nebuni de legat, neexistând alte explicaţii pentru un asemenea comportament aberant. Totul pare un scenariu creat dinadins pentru a ascunde adevărul legat de fascinaţia naziştilor pentru ocultism. Acestui scenariu i-au corespuns şi toate procesele de la Nürenberg.

Au fost scrise multe cărţi despre legăturile naziştilor cu ocultismul.

Majoritatea reprezintă o lectură plăcută, dar nu iau prea în serios aspectele sacre ale popoarelor teutone. Este mult mai uşor să le ridiculizezi de teama unui eventual al Patrulea Reich. La fel ca în cazul tuturor popoarelor indigene de pe pământ, teutonii aveau o cultură sacră extrem de profundă, dar foarte puţin înţeleasă de cei din afara ei. Popoarele celtice şi germane simt această sacralitate chiar în sângele lor. De altfel, cuvântul *sânge* este derivat chiar din cuvântul *sacru.*

Diferite interese au dus o campanie susţinută după terminarea celui de-al Doilea Război Mondial de desacralizare a moştenirii popoarelor teutone. Un exemplu este cel al lui Mel Brooks, un actor care a jucat în câteva filme foarte amuzante pe această temă. Până la un punct, această campanie de denigrare este justificată, dacă ţinem seama de toate atrocităţile care s-au produs în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Pe de altă parte, nu-i vom putea înţelege niciodată pe nazişti, care continuă să trăiască printre noi, dacă nu vom deveni plenar conştienţi de forţele care i-au mânat pe germani să lupte împotriva duşmanilor lor. Hitler a ştiut să focalizeze aceste energii, ajungând pe o poziţie extrem de puternică. Maniera în care a obţinut această putere a fost

extrem de criticată, întrucât s-a folosit de asasini şi ucigaşi, dar la scara istoriei acest lucru nu reprezintă nimic nou sub soare. Încă şi mai important este să înțelegem că relația dintre Hitler şi poporul german reflectă întru totul istoria locală a acestuia. Regii şi feudalii fostului imperiu teuton au fost întotdeauna sprijiniți de o mână de războinici loiali, cărora le permiteau să îşi împartă prada obținută prin victorii. Loialitatea personală generată de aceste relații era extrem de puternică. Moartea eroică pe câmpul de luptă, alături de stăpânul pe care l-ai slujit, este una din temele centrale ale literaturii germane şi nordice. Ori de câte ori vorbeau de Führerul lor, manifestându-şi devoțiunea fanatică față de el, germanii nu făceau altceva decât să urmeze căile păgâne ale strămoşilor lor. Aceste sentimente au fost reprimate în subconştientul german secole la rând înainte de apariția lui Hitler. Tot ce a făcut el a fost să dezlănțuie latura negativă a acestui subconştient.

Suprimarea acestor tendințe subconştiente păgâne s-a realizat mai întâi prin intermediul clerului aflat la putere. Procesul continuă însă şi astăzi. De aceea, consider că este extrem de important să înțelegem psihicul german, încetând să pretindem că acesta nu există. Dacă vom continua să ignorăm dreptul păgânilor de a-şi exprima convingerile personale, nu vom face altceva decât să alimentăm ura şi să generăm noi curente neonaziste. Societatea modernă nu priveşte cu prea mult respect spiritul luptătorului. Aşa se explică şi nenumăratele procese juridice, al căror număr a ajuns să depăşească orice imaginație. Refularea acestor energii conflictuale nu presupune neapărat necesitatea unui război civil, dar dacă nu vom şti să le recunoaştem şi să le sublimăm, nu vom reuşi niciodată să ajungem pe un nivel superior de conştiință.

Am oferit această perspectivă pentru a vă trezi simpatia față de moştenirea sacră a poporului teuton. În această privință, convingerile native ale germanilor sunt la fel de sacre

ca şi cele ale indienilor americani sau ale altor popoare indigene. După cum spunea Lady Cameron, strămoşii ei s-au luptat din greu pentru a-şi sublima energia sexuală, căzând din păcate adeseori în partea întunecată a psihicului lor. Aceste energii sexuale nu sunt altceva decât energiile păgâne. Ele fac parte integrantă din structura arhetipală a omului, indiferent dacă acesta este creştin, budist sau musulman.

Folosirea greşită a acestor energii este caracteristica principală a fenomenelor de la Montauk, unde s-au făcut tot felul de experimente aberante cu toate principiile sacre.

Karma ancestrală este un alt factor decisiv în această ecuație.

Strămoşii continuă să trăiască prin urmaşii lor (clanurile moderne). Această *karma* trebuie purificată, căci ne afectează pe toți. Din păcate (sau poate din fericire), noi depindem încă de marile familii ale lumii, precum Kennedy sau Cameron, împărtăşind destinul lor.

Din nefericire, această incredibilă preocupare pentru linia genealogică a dat naştere tuturor ororilor de la Montauk, inclusiv experimentelor diabolice efectuate de Ewen Cameron. În capitolul următor vom aborda acest subiect al genealogiei dintr-o altă perspectivă.

Capitolul 7

Casa de Orange

Sfârşitul primului mileniu al erei noastre a fost caracterizat de o perioadă de apogeu a Evului Mediu şi a cavalerilor templieri, dar şi de emigrarea primilor nordici în America de Nord. Primul care a descins pe Long Island a fost Thorwald, un membru al coloniei groenlandeze a lui Leif Erickson. La pagina 82 a *Istoriei Americii* lui Payne se spune că „Thorwald a descoperit o insulă mare orientată de la vest la est, care nu putea fi alta decât Long Island”. Nu vom şti probabil niciodată dacă Thorwald a vizitat Montauk Point, dacă i-a contactat pe nativii locali sau a plasat simboluri runice în locurile sacre. Aceste ipoteze ar putea părea exagerate, dar fenomenul cunoscut sub numele de „Smithsonian-gate[7]” a generat multă confuzie de-a lungul anilor. „Smithsonian-gate” se referă la ascunderea unor relicve antice care ar fi aruncat o cu totul altă lumină asupra istoriei noastre decât cea care ni se predă în şcoli şi prin intermediul televiziunilor. Accesul la adevărata noastră istorie este atât de limitat încât suntem nevoiți să citim printre rânduri.

Conexiunea ariană cu Long Island a căpătat noi valențe când am început să-l studiez pe Lion Gardiner, cel mai proeminent european care s-a stabilit în Long Island. În mod curios, el şi-a ales drept cămin ținutul Montauk. Am vorbit despre Gardiner în *Piramidele din Montauk,* unde am arătat că a fost prietenul şefului de trib Wyandanch şi că a reuşit să „dobândească” o mare parte din proprietatea indienilor

---

[7] N. Tr. În traducere: *Poarta Smithsoniană*

Montauk. Nativii nu credeau în „proprietatea” asupra pământului, motiv care a generat ulterior numeroase neînțelegeri.

Istoria îl prezintă pe Lion Gardiner ca pe un prieten al indienilor, un om corect, bun şi drept. Chiar dacă a fost un manipulator, este cert faptul că avea o predispoziție mai mare către compasiune şi indulgență decât mulți dintre magistrații şi liderii politici ai vremii sale.

Lion Gardiner a murit în anul 1663. 200 de ani mai târziu, cadavrul său a fost dezgropat şi mutat într-un alt mormânt, cu toate onorurile. Printr-o sincronicitate absolut remarcabilă, cei doi bărbați care i-au săpat mormântul purtau amândoi numele de Pharoah! Erau descendenți ai tribului regal din Montauk. Scheletul lui Lion Gardiner a fost găsit intact. Statura sa impozantă şi părul roşu mai puteau fi încă recunoscute. Descendenții săi i-au construit un mormânt impunător, în care l-au aşezat cu toate onorurile, îmbrăcându-l într-o armură şi învelindu-l cu o mantie de cavaler. Acest gest simbolic nu este deloc obişnuit. Cavalerii Evului Mediu aparțineau unei epoci demult apuse. Un asemenea ceremonial, realizat la 200 de ani de la moartea lui, ascundea cu siguranță un secret. Faptul că a fost îngropat cu onoruri de cavaler indică faptul că Gardiner a servit unei cauze extrem de înalte: protejarea sângelui regal, gest echivalent cu protejarea Sfântului Graal.

Anumite tradiții oculte consideră că părul roşu este o dovadă a unei genealogii derivate din Carol cel Mare, considerat a fi un urmaş direct al lui Christos. Alții asociază părul roşul cu vrăjitoria.

Studiul făcut asupra lui Lion Gardiner m-a condus şi la alte concluzii surprinzătoare. Acesta s-a dovedit a fi un olandez care a servit în armata engleză, provenind din Casa olandeză de Orange. La prima vedere, pare ciudat că un olandez care a servit în armata engleză a sfârşit ca fiind cea mai importantă personalitate din Long Island. O examinare

mai atentă a istoriei ne arată însă că lucrurile stau cu totul altfel.

La vremea respectivă nu se putea vorbi de Olanda. Olandezii nu erau altceva decât o combinație între germani şi francezi. Imigranții germani şi-au numit provincia Nassau[8], în timp ce francezii i-au spus Orange. Fiind puterea cea mai importantă din Europa în acele vremuri, spaniolii au guvernat zona timp de mai mulți ani. Un prinț german pe nume Wilhelm I a moştenit apoi o mare parte din pământul Olandei de astăzi şi i-a izgonit pe spaniolii catolici.

A condus o revoltă protestantă şi a dat naştere unei dinastii extrem de puternice, cunoscută sub numele de Casa de Orange-Nassau, sau mai simplu, Casa de Orange. Lion Gardiner, primul european stabilit în Montauk, era membru al Casei de Orange. Această informație ne ajută să înțelegem mai bine ce s-a întâmplat în acele vremuri, căci este greu de crezut că un membru al Casei de Orange nu ştia că Montauk-ul reprezintă un loc energetic sacru.

Casa de Orange era foarte dinamică şi avea planuri mari de expansiune a puterii sale. Folosindu-se de guvernul oficial al Olandei, a aranjat astfel încât familia regală olandeză să fie încoronată. În cartea sa, *Zeii din Eden,* William Bramley afirmă că a existat o asociere între influența germană asupra Casei de Orange şi Frăția secretă a Şarpelui (este vorba de grupul menționat de Anna în legătură cu Ewen Cameron). Bramley explică faptul că instituțiile monarhice din Europa consideră că se trag din vechii „zei" sumerieni. Tăblițele din Sumeria indică faptul că primii regi umani au fost urmaşii „conducătorilor custodiali" care s-au împerecheat cu fiicele oamenilor. O asemenea genealogie merită să fie considerată de

---

[8] Nassau este şi numele unui district important din Long Island. Există patru districte pe insulă: Kings County (ocupat în întregime la ora actuală de oraşul Brooklyn), Queens County, Nassau County şi Suffolk County. Montauk-ul este situat în districtul Suffolk.

sânge regal.

Ilustrațiile vremii îi prezintă pe aceşti zei ca având pielea albastră sau sânge albastru (de unde şi expresia).

Această fascinație față de sângele regal poate părea puerilă pentru omul simplu, dar trebuie să tratăm chestiunea cu toată seriozitatea, căci prea multe războaie au fost declanşate de-a lungul timpului din acest motiv. Am vorbit în *Piramidele din Montauk* despre Rh-ul negativ al sângelui, care nu prezintă aspecte genetice simiene (similare cu ale maimuțelor). Sângele cu Rh negativ (care înseamnă lipsa factorului genetic Rhesus) este considerat prototipul sângelui uman primordial, numit uneori şi *Adam Kadmon,* sau inteligența umană primordială. Acest aspect este important pentru subiectul tratat în această carte, dar ne vom ocupa de el mai îndeaproape ceva mai târziu. Deocamdată l-am menționat numai ca argument pentru a demonstra că membrii Casei de Orange aveau sânge albastru.

William Bramley continuă spunând că mai mulți membri ai familiei regale germane s-au înrudit prin căsătorie cu alte familii regale din Europa, pentru a-şi mări puterea şi granițele imperiului. Una dintre cele mai tragice poveşti în această privință este cea a familiei Stuart din Anglia. După ce s-a luptat multă vreme să-şi recâştige tronul, această familie a fost înghițită de Casa de Orange. Prin căsătoria lui Mary cu faimosul prinț William, Casa de Orange a ocupat tronul englez. William nu era altcineva decât Wilhelm III al Olandei, iar Mary era fiica regelui Charles II al Angliei. După această căsătorie de conveniență, Casa de Orange a ajuns să domnească peste Olanda, Anglia şi un principat german. Când Wilhelm III a murit, tronul a fost moştenit de sora sa Anne. A urmat o lovitură de maestru, aranjată cu mult timp înainte, prin care lui Anne i-au succedat la tron prinții statului german Hanovra, care făcuseră şi ei căsătorii cu femei din casa Stuart. Regii hanoverieni au preluat numele castelului Windsor, fiind cunoscuți de atunci şi până în prezent drept Casa de Windsor. Din această familie face parte şi actuala casă regală britanică.

Imperiul galez din insulele britanice i-a considerat întotdeauna pe Windsori ca fiind impostori ai tronului, lucru care nu s-a schimbat nici în zilele noastre. Cel mai mare abuz de putere al Casei de Orange este cel legat de Irlanda de Nord. Se spune că primii preoți irlandezi erau urmaşii druizilor şi dispuneau de cunoaşterea adevăratului creştinism, în forma sa primordială. Se pare că aceasta este motivul ezoteric al războiului din Irlanda. Evident, lucrurile sunt mult mai complicate decât ceea ce am prezentat noi aici, ambele părți fiind înțesate de elemente ale serviciilor secrete[9].

Un alt caz interesant legat de Casa de Orange este cel al lui Richard Cameron, fiul unui negustor din Fife. Convertit la o formă extremă de calvinism pe vremea când era director de şcoală, se spune că acesta a fugit în timpul perioadei de intoleranță şi s-a refugiat în Olanda, unde s-a alăturat altor pastori calvinişti exilați. Întorşi în Scoția pentru a predica, ei au fost prinşi într-o ambuscadă. Cameron le-a cerut să se lupte cu atacatorii şi a fost ucis. El nu a fost însă uitat. Mişcarea calvinistă a obținut supremația în anul 1698, iar regimentul care a trecut de partea lui William de Orange a fost cel cameronian. Era alcătuit din trupe de elită şi continuă să existe în aceeaşi structură şi astăzi.

Este limpede că familia Cameron nu a operat numai în cadrul Casei de Orange, ci şi în facțiunea opusă, cea iacobită. Cauza iacobită avea drept scop readucerea familiei Stuart pe tronul Angliei. Această influență omniprezentă în treburile altora este foarte bine ilustrată de o afirmație pe care am citit-o într-o carte despre genealogia familiei Parsons. Autorul afirmă aici că membrii acestei familii erau foarte mândri de sorgintea lor, dar au preferat să lucreze din umbră pentru George Washington mai degrabă decât să îşi asume funcții înalte.

---

[9] Cei interesați de aspectele politice ale Casei de Orange şi de conexiunile acesteia merită să citească *Zeii din Eden* a lui William Bramley.

Convingerea lor era că în timp ce alte persoane şi alte familii sunt potrivite pentru a-şi asuma responsabilităţi oficiale, ei îşi puteau aduce cel mai bine contribuţia la mersul civilizaţiei din spatele uşilor închise.

Cameron-ii influenţau aşadar ambele părţi, folosindu-se de Casa de Orange ca de un instrument. Dar misterele legate de mutarea lui Lion Gardiner în Long Island ca urmaş al Casei de Orange nu se opresc aici.

Capitolul 8

Lion Gardiner şi Vrăjitoarea

Rolul jucat de Lion Gardiner în epopeea Montauk-ului devine încă şi mai bizar dacă ținem seama că el a fost implicat în unicul proces de vrăjitorie din istoria Long Island. Povestea a început în anul 1658, când un tânăr pe nume Samuel Parsons şi-a vizitat prietenul, pe Arthur Howell. Soția lui Howell era Elizabeth, fiica lui Lion Gardiner. În ziua respectivă, Elizabeth era bolnavă şi de plângea că are febră. După ce şi-a alăptat copilul, ea i l-a înmânat lui Parsons şi a început să cânte un imn. Dintr-o dată, trupul ei a intrat în spasme şi din gură i-ai ieşit cuvinte ciudate: „O vrăjitoare! O vrăjitoare! Ai venit să mă torturezi din cauză că m-am împotrivit ție!

Dimineața o să vii linguşindu-te...".

Se spune că auzind aceste cuvinte incoerente, Parsons ar fi exclamat:

„Dumnezeu să o aibă în pază. Probabil că a fost vrăjită de cineva".

Lion Gardiner a fost chemat imediat la fața locului. Locuia chiar peste drum, aşa că a sosit într-o clipă. Elizabeth continua să bolborosească:

„O vrăjitoare! O vrăjitoare!"

Când tatăl său a întrebat-o ce a văzut, Elizabeth i-a răspuns că la picioarele patului se afla ceva negru. I-a pus apoi întrebări în legătură cu mama ei, care fusese la rândul ei bolnavă. Lion i-a spus că mama ei a suferit tot din cauza febrei. Auzind acest răspuns, Elizabeth şi-a rugat tatăl să nu-i spună mamei sale de vrăjitorie. Deşi grav bolnavă, mama lui Elizabeth a venit să o vadă, sprijinindu-se de brațul unui

vecin.

„O, mamă, am fost vrăjită”, s-a plâns Elizabeth.

Deşi doamna Gardiner a refuzat să creadă acest lucru, insistând că fiica ei a visat urât, Elizabeth nu s-a potolit. A repetat cu insistență că nu a dormit şi nu a visat urât, ci că a fost vrăjită. Interogată de mama ei, ea a spus că a văzut-o pe servitoarea lui Gardiner, Goody Garlick, la capătul patului, şi un obiect negru, care îi aparținea lui Goody, de cealaltă parte a patului. Doamna Gardiner i-a recomandat să păstreze tăcerea în legătură cu acest subiect, dar cum se simțea ea însăşi tot mai rău, a fost nevoită să se întoarcă acasă.

Cum celelalte femei din comunitate îi țineau partea lui Elizabeth, tensiunea s-a amplificat. Elizabeth a continuat să pretindă că Goody era o femeie cu limba despicată, care o ințepa cu ace şi o tortura. A cerut chiar ca aceasta să fie adusă în fața ei pentru a o ucide cu mâna ei. A repetat apoi că Goody o înțeapă cu acele şi că a adus un obiect negru la picioarele patului.

În acel moment, Elizabeth a intrat în convulsii. Deşi cei de față i-au descleştat gura cu un cuțit, nu au putut vedea nimic în interiorul acesteia.

Apoi, după un acces de tuse, din gura lui Elizabeth a căzut un ac.

În noaptea care a urmat, alături de Elizabeth au dormit doi bărbați şi o femeie, pentru a-i purta de grijă. Spre groaza tuturor, s-a auzit un zgomot specific fenomenelor poltergeist. A doua zi, Elizabeth a murit, nu înainte de a bolborosi: „Mama… Garlick… limbă despicată… lucru urât… ace”. A intrat apoi în delir şi s-a mai zbătut puțin, până când a murit.

Această poveste a răspândit groaza în localnici. Autoritățile au început imediat o anchetă asupra lui Goodwife „Goody” Garlick, al cărei nume real era de asemenea Elizabeth. Bârfele locale o considerau de mult timp pe aceasta o vrăjitoare. Se ştia că se foloseşte de plante, iar Lion Gardiner a apelat el însuşi cu o anumită ocazie la ea pentru desfacerea unui

blestem legat de o boală a animalelor sale. Goody Garlick avea o pisică neagră. În plus, a fost folosită ca doică, dar toţi copiii care au supt lapte de la sânul ei au avut parte de ghinioane.

A urmat un proces, în care s-au adus nenumărate dovezi care o incriminau pe Goody Garlick de vrăjitorie. Deşi dovezile erau puternice şi proveneau din mai multe surse, Goody a scăpat de pedeapsă, fiind apărată cu ardoare de soţul ei, Joshua Garlick, şi, spre marea noastră surpriză, de Lion Gardiner însuşi, deşi fiica acestuia a murit arătând cu degetul către Goody.

Nu se cunosc motivaţiile reale ale lui Gardiner pentru a o proteja pe această femeie. Se ştie doar că ea a lucrat pentru el şi că a locuit o vreme pe proprietatea lui. Cărţile de istorie îl prezintă pe Lion Gardiner ca pe un om bun şi superior, care vedea adevărul dincolo de pasiunile şi de cruzimea semenilor săi. Se pare că era un suflet nobil, dar nu putem să nu ne întrebăm dacă nu avea cumva un interes personal în eliberarea femeii de acuzatorii săi.

Oricare ar fi adevărul, mărturisesc că nu am mai auzit niciodată de un proces de vrăjitorie în care dovezile să fie atât de convingătoare. Mii de vrăjitoare au fost arse pe rug în acea perioadă, majoritatea fără să fie vinovate de altceva decât de practicarea unei religii personale. Cazul lui Goody Garlick a creat astfel un precedent. Nici o vrăjitoare nu a mai fost judecată de atunci pe Long Island. Mai mult, se pare că s-au pus astfel bazele unei epoci a magiei negre care continuă şi astăzi.

Cu patru ani înainte s-a petrecut un alt caz, care ne va ajuta să înţelegem mai bine natura acelor vremuri. Iată un citat din dosarele municipalităţii:

„Daniel Fairfield, un servitor al lui Joshua Garlick, Fulke Davis, John Davis şi John Hand Jr. Au fost aduşi în faţa celor trei consilieri municipali – John Mulford, Thomas Baker şi John Hand – sub acuzaţia de masturbare.

După o examinare atentă şi o dezbatere aprinsă, consultându-se şi cu vecinii acestora, Say Brook, consilierii au ajuns la concluzia că acuzația nu justifică pedeapsa cu moartea sau cu pierderea unui membru. Sentința a fost următoarea: Fulke Davis a fost pus la stâlpul infamiei şi a primit o pedeapsă corporală, iar John Davis şi Daniel Fairfield au fost biciuiți în public. Cei trei consilieri au asistat personal la aplicarea pedepsei".

Acest pasaj ilustrează cu claritate cât de mare era teama şi superstiția acelor oameni în fața energiei sexuale. Comunitatea avea reguli precise şi o poliție locală gata să intervină la cea mai mică abatere. Într-o comunitate cu constrângeri atât de severe este de bănuit că actele de magie sexuală aveau un impact infinit mai puternic decât în societatea modernă. Lion Gardiner nu părea însă influențat sau intimidat de această poliție locală. Deşi luptase alături de protestanți, era evident că avea o gândire complet diferită.

Urmaşii lui Gardiner nu s-au ridicat la înălțimea reputației tatălui lor.

Lion şi-a avertizat chiar soția, pe Mary, să fie cât se poate de atentă cu fiul lor, David, care era vestit pentru prostia şi apucăturile sale scandaloase. Fiul lui David, John, a moştenit nu doar părul roşu al bunicului său, ci şi ceva din inteligența acestuia. Se ştie că a lăsat în urma sa nenumărați bastarzi cu femei din tribul Montauk şi că vorbea limba nativilor. Unul din strănepoții săi, John Lyon, povesteşte că străbunicul său obişnuia să se ducă la wigwam-urile[10] indienilor pentru a mânca peşte proaspăt şi că îi plăcea să doarmă cu tinerele squaw[11] ale sachem-ului[12]. Îşi spunea „Lord John" şi „considera că dacă nu ar fi dormit cu membrele Familiei

---

[10] Aşezămintele indienilor.

[11] Soția unui indian.

[12] Şef de trib.

Regale… nu ar fi fost un nobil de rasă”. Este evident că John Gardiner cunoştea destule lucruri legate de sângele regal, îndeosebi de cel al nativilor Montauk[13].

Pe scurt, deşi nu cunoaştem numărul exact şi numele societăților secrete în care a fost implicat Lion Gardiner, nu avem nici cea mai mică îndoială că acesta s-a aflat în mijlocul tuturor evenimentelor oculte ale vremii. Sunt încă foarte multe întrebări legate de el şi rămase fără răspuns.

Cert este că Gardiner a fost unul din lunga serie de personaje extrem de colorate din istoria Montauk-ului. Următorul personaj de care ne vom ocupa este încă şi mai fascinant.

---

[13] John Gardiner a rămas de asemenea vestit în istorie pentru faptul că l-a adăpostit pe Captain Kidd. Se pare că acesta era nevinovat de acuzațiile care i s-au adus şi a fost condamnat la moarte numai pentru a fi ascunse astfel diferite interese financiare ale epocii. Deşi Gardiner a primit ordin să predea comoara lui Kidd, se spune că nu ar fi cedat-o în întregime. Personal, am convingerea că dacă ar fi să aflăm adevărata poveste a lui Captain Kidd, am constata că aceasta implica mult mai multe aspecte decât cel financiar. În buna tradiție a Montauk-ului, sunt convins că interesele implicate în joc erau dintre cele mai bizarre şi cele mai oculte. La nord de Camp Hero se află un lac care a primit numele lui Captain Kidd.

Capitolul 9

Proiectul Paperclip[14] şi clanul Hamill

Într-unul din capitolele anterioare am vorbit de Ewen Cameron şi de faptul că Rudolph Hess a fost implicat într-un fel sau altul în călătoriile în timp. Sunt ani de când Preston Nichols ne repetă că cel de-al Doilea Război Mondial a fost în realitate un război al timpului. Această informație nu este o invenție a lui, ci provine din surse ale serviciilor secrete. La rândul lui, Al Bielek vorbeşte de un proiect numit „Calul Troian”, o continuare la nivel american a unui proiect de experimentare asupra timpului început de nazişti.

Filmul *Experimentul Philadelphia II* prezintă implicarea naziştilor în călătoriile în timp prin intermediul Experimentului Philadelphia.

Avem aşadar trei surse diferite, asociate cu numele de Cameron, plus un film, care sugerează că naziştii au fost implicați în călătoriile temporale.

Deşi acest lucru nu constituie în sine o dovadă, sursa exterioară care m-a mânat tot timpul de la spate m-a determinat să îmi continui investigațiile legate de acest subiect. Noi sincronicități m-au condus astfel să îmi focalizez atenția asupra unui personaj pe care Preston îl cunoaşte sub numele de Mark Hamill. Am afirmat în lucrarea *O nouă călătorie la Montauk* că Mark Hamill, actorul principal care a jucat în seria de filme *Star Wars,* a fost producătorul din umbră al filmului *Experimentul Philadelphia.* În mod oficial, Preston Nichols nu recunoaşte că personajul pe care el îl numeşte „Mark Hamill” ar fi acelaşi cu actorul din *Star Wars.* Intuiția îmi spune că face acest lucru numai pentru a scăpa de

[14] Agrafă pentru hârtii

eventualele repercusiuni legale în caz că ar fi dat în judecată.

Încă de când l-am cunoscut pe Preston, apropiații lui au contestat faptul că l-ar fi cunoscut vreodată pe Mark Hamill. L-am întrebat pe tatăl lui Preston despre acest lucru. Acesta mi-a răspuns că şi-l aminteşte pe Mark de pe vremea când era doar un băiat care curăța frunzele din curtea lor. Hamill nu este doar actor, ci şi un compozitor şi muzician talentat. În anii 60-80 a lansat pe piață numeroase hit-uri, sub diferite pseudonime. Este un individ extrem de creativ, cum rareori poți întâlni. Publicul general îl cunoaşte însă îndeosebi ca actor.

Interacțiunea mea cu cazul lui Mark Hamill a fost una dintre cele mai bizare. După publicarea cărții *O nouă călătorie la Montauk,* în viața mea au apărut numeroase sincronicități legate de el. De pildă, am fost abordat de oameni care îl cunoşteau pe Mark sau familia acestuia. Aceştia apăreau din neant şi dispăreau la fel de subit. De aceea, mă voi limita în continuare doar la prezentarea faptelor cele mai concrete.

Al Bielek ne-a povestit că a vorbit personal cu Doug Curtis, unul din producătorii care apar pe genericul filmului *Experimentul Philadelphia.*

Acesta i-a spus lui Al că Mark Hamill nu avea nici o legătură cu proiectul.

Când l-a întrebat de partea a doua a filmului, care urma să fie scoasă pe piață, Curtis i-a răspuns că, personal, nu are nici o implicare în aceasta.

În perioada Crăciunului anului 1992, Preston m-a informat că a dat nas în nas cu Mark Hamill într-un mall din Long Island. Acesta i-a spus că îşi vizita familia de sărbători şi că i s-a interzis să vorbească cu Al Bielek sau cu Peter Moon. În ultima perioadă de timp a lucrat la proiectul unui film, *Experimentul Philadelphia II,* susținut se pare de guvern.

Când filmul a apărut în sfârşit, printre producători l-am regăsit pe Doug Curtis, iar ca producător executiv era trecut Mark Levinson. Jocul de cuvinte pare evident, prenumele

Mark fiind alăturat numelui Levinson. Am vorbit de „ecuațiile temporale ale lui Levinson” în *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului*. Era ca şi cum Mark s-ar fi jucat cu noi.

La scurt timp, am văzut o ştire pe CBS potrivit căreia un incendiu a ars practic toate casele dintr-o regiune a stațiunii Malibu, cu excepția casei lui Mark Hamill, salvată într-o manieră miraculoasă. Mark însuşi a apărut la televizor timp de un minut sau două şi a spus că a practicat un ritual ocult indian care i-a permis să îşi salveze casa.

Dacă ținem seama de toate aceste sincronicități, faptul că producătorii au ales ca subiect pentru filmul *Experimentul Philadelphia II* participarea naziştilor la experimente asupra timpului nu trebuie privit cu uşurință. O altă sincronicitate legată de film s-a petrecut atunci când în mijlocul lui s-a auzit strigătul „Decker”. Totul s-a petrecut în timpul unei scene, fără nici o legătură logică cu aceasta. Preston şi cu mine ne-am dat seama că există totuşi o legătură, întrucât cunoşteam un om pe nume Decker. Acesta este numele real al personajului despre care am vorbit în *O nouă călătorie la Montauk* sub numele de John von Neumann. Cu siguranță, Mark Hamill ştia despre cine este vorba.

Ca şi cum toate acestea nu ar fi fost de ajuns, Mark Hamill a apărut într-un alt film, intitulat „Satul blestemaților”, în rolul unui predicator. În film mai jucau actrița scientoloagă Kirstie Allie şi actorul fost scientolog Christopher Reeve. Subiectul filmului se referă la nişte copii cu părul blond şi ochii albaştri care preiau controlul asupra unui sat numai prin puterea minții.

Dacă ținem seama şi de celelalte sincronicități din viața lui Hamill, simplul fapt că apare într-un asemenea film cu o tematică ariană vorbeşte de la sine. Din toate aceste motive, m-am decis să fac o nouă escapadă la bibliotecă pentru a cerceta referințele la viața lui Mark Hamill. Singurul lucru semnificativ pe care l-am putut găsi a fost un articol din *Variety* în care se spunea că pe la sfârşitul anilor 70 Hamill a

suferit un accident de maşină care i-a desfigurat fața. Operația de chirurgie plastică la care a fost supus a permis reconstrucția feței sale, astfel încât a putut juca în *Întoarcerea lui Jedi.* Abia acum am înțeles ce mi-a repetat ani la rândul Preston: că nu este sigur dacă Mark Hamill pe care îl cunoaşte el este acelaşi care a jucat în filmele din seria *Războiul stelelor.* M-am întrebat cu toată sinceritatea dacă „noul” Mark nu era cumva o dublură. La urma urmei, cunosc mai multe situații în care Duncan Cameron a beneficiat de o asemenea dublură.

După ce am citit articolul din *Variety,* l-am sunat pe Preston şi l-am întrebat dacă a auzit vreodată că Mark a suferit o operație de chirurgie plastică. Mi-a răspuns că da şi că totul s-a petrecut din cauza unui accident de maşină, din câte i-a spus Mark.

Toate aceste incidente ne silesc să ne punem câteva întrebări fireşti.

Doctorii nazişti au fost vestiți pentru faptul că erau cei mai buni chirurgi plasticieni din lume. Au făcut o adevărată avere în Brazilia schimbând chipurile clienților lor din fostul SS, îndeosebi ale celor care aveau nevoie de o identitate nouă. Brazilienii i-au absorbit în cultura lor fără prea multe probleme. Nu putem şti dacă Mark este adevăratul Mark, dar este cert că accidentul de maşină s-a petrecut în momentul în care Proiectul Montauk se afla la apogeu.

Toate aceste sincronicități au luat o întorsătură de-a dreptul remarcabilă atunci când am dat peste o biografie intitulată *Werner von Braun, un cruciat al spațiului.* Ştiind că von Braun a fost un celebru om de ştiință german, specializat în rachete, am căutat în index pentru a vedea dacă există vreo referință la Jack Parsons. Exista o singură referință, dar când am căutat pagina cu pricina, am constatat că Parsons era citat împreună cu o întreagă listă de alți savanți, fără alte amănunte. Mi se întâmplă deseori să am dezamăgiri minore de acest fel atunci când fac cercetări, dar de data aceasta am descoperit pe pagina alăturată un nume pe care l-am

recunoscut. Era vorba de locotenent-colonel James Hamill. Cercetând în continuare, am aflat că acesta a fost unul din principalii actori ai Proiectului Paperclip de naturalizare a oamenilor de ştiinţă germani în rândul americanilor. Cartea *Agenda secretă: Guvernul Statelor Unite, savanţii germani şi Proiectul Paperclip 1945-1990,* scrisă de Linda Hunt, mi-a fost extrem de utilă în obţinerea acestor informaţii.

La vârsta de 26 de ani, acest maior „înalt, cu părul blond" a fost ales pentru una din cele mai cruciale funcţii pe teatrul de război european. Înainte ca ruşii să coboare în buncărul lui Hitler a existat o adevărată cursă contra cronometru între aceştia şi aliaţi pentru a vedea cine ajunge primul să obţină tehnologia rachetelor creată la Peenemünde, o insulă din marea Baltică situată la nord de Germania. Deşi pare greu de crezut, Hamill era doar un novice în armată atunci când a primit acest post. Practic, prima lui misiune de anvergură primită a fost aceea de a coordona misiunea V-2 în Germania!

În timp ce o unitate de investigare a crimelor de război cerceta zona pentru depistarea abuzurilor comise împotriva prizonierilor de război, Hamill şi echipa sa căutau documente tehnice şi încărcau rachete V-2 în trenuri special utilate, care le transportau către continent. După prinderea savanţilor germani, Hamill l-a escortat personal pe Werner von Braun în Statele Unite.

Acest lucru nu a fost însă de ajuns. Hamill a primit misiunea de a monitoriza Proiectul Paperclip, cu baza la Fort Bliss, în Texas, sub conducerea colonelului Toftoy. La fel ca şi fraţii Cameron, Hamill era licenţiat în fizică. A făcut şcoala la Universitatea Fordham din Bronx, ceea ce indică posibilitatea de a fi fost new-yorkez şi chiar un posibil membru al conexiunii Long Island. Din punct de vedere al vârstei, ar corespunde ca părinte al lui Mark Hamill, ţinând cont şi de faptul că mama acestuia a divorţat când Mark avea vârsta de doi ani. Cel puţin aceasta este varianta pe care am auzit-o eu. Cei care nu sunt de acord cu datele ar trebui să ţină seama de

faptul că Mark arată mult mai tânăr decât este în realitate. Este un om care a îmbătrânit frumos.

Se ştie de asemenea că tatăl lui Mark a lucrat în serviciile secrete ale armatei. Un articol din *National Enquirer* afirmă că a lucrat în serviciile secrete ale Marinei. Deşi ar putea fi o simplă greşeală, nu este exclus ca Hamill să fi primit mai târziu o asemenea însărcinare. Agenţii serviciilor secrete îşi schimbă frecvent titlurile şi rolurile, din motive numai de ei ştiute.

Regula de bază în acest domeniu este duplicitatea. Personal, nu cred că există temeiuri serioase să credem că acest om nu a fost tatăl lui Mark, dar nu am făcut verificări pentru a vedea dacă există o legătură genetică între ei. Se ştie că nimic nu este mai uşor pentru oamenii din această categorie decât să îşi schimbe identitatea (inclusiv actele necesare). În ceea ce mă priveşte, principiul după care m-am ghidat a fost tot timpul sincronicitatea. Chiar dacă cei doi bărbaţi nu sunt înrudiţi, asemănarea de nume este suficient de remarcabilă dacă ţinem cont de cursul investigaţiei noastre.

James Hamill este criticat dur de Linda Hunt în cartea ei, nu doar pentru ascunderea adevărului faţă de opinia publică americană (guvernul nu a fost niciodată de acord să spună în ce măsură i-a protejat şi s-a folosit de oamenii de ştiinţă germani), dar şi pentru faptul că acesta le-a permis savanţilor nazişti să îşi reia legăturile cu contactele lor anterioare şi să propage pe această cale convingerile lor naziste. Hamill le-a permis acestora să deţină propriile telefoane fără să le monitorizeze conversaţiile şi fără să le impună restricţii la apelurile internaţionale. Nici unul din savanţii care au participat la Proiectul Paperclip nu a fost nevoit să completeze vreodată formularele guvernului federal legate de siguranţa naţională. Aşa-zisa supraveghere a acestor nazişti a fost atât de relaxată încât ar putea fi considerată chiar „un semn de aroganţă”. Dacă doriţi să obţineţi informaţii suplimentare referitoare la această parodie de supraveghere, vă recomand

să citiți cartea Lindei Hunt.

O parte din aceşti savanți nazişti au fost acuzați că au călcat literalmente peste multe cadavre în fabricile de producere a rachetelor de la Mittelwurk. Muncitorii folosiți în aceste fabrici erau luați din lagărele de concentrare şi puteau fi abuzați în fel şi chip. Deşi Hamill a vizitat Mittelwurk în anul 1945, se spune că ar fi afirmat că nu ştia nimic de eventualele acte inumane legate de savanții care au lucrat mai târziu la Proiectul Paperclip.

La sfârşitul cărții sale, Linda Hunt îşi pune câteva întrebări absolut necesare: de ce a fost necesară acoperirea crimelor naziste, acoperindu-i şi protejându-i pe criminali? Nu numai că s-au ascuns documente şi au fost mințite alte agenții guvernamentale, dar există instituții care continuă să acopere aceste urme chiar şi la ora actuală.

Trebuie să existe motive foarte serioase pentru a face acest lucru.

Câteva indicii ne-au fost oferite chiar în acest capitol. Primul se referă la numele insulei pe care s-au făcut cercetările referitoare la rachete: Peenemünde. Acest cuvânt este tibetan. Etimologia engleză a cuvântului înseamnă: „capul lumii”.

Un alt indiciu este legat de cercetările făcute de Hamill pentru descoperirea documentelor tehnice. În realitate, el nu s-a limitat să caute numai informații tehnice referitoare la rachete, ci a pus practic mâna pe întreaga tehnologie a farfuriilor zburătoare creată de nazişti. Grupul de interese căruia îi aparținea, reprezentat de armată, îşi dorea o tehnologie superioară cu ajutorul căreia să poată controla lumea. Se ştie la ora actuală că naziştii dispuneau de o tehnologie superioară, care includea şi farfuriile zburătoare. În acest context, cadavrele lăsate în urmă rămân un simplu incident nefericit prin comparație cu interesele militare supreme de cucerire şi control al spațiului aerian. Naziştii aveau chiar o politică şi un cuvânt ce desemna acest concept:

Lebensraum. După înfrângerea lor, doctrina *Lebensraum* a fost preluată şi dusă mai departe de Statele Unite. În spatele armatei SUA operează un grup ascuns de control.

Toate aceste informaţii mi-au parvenit pe calea sincronicităţii, pornind de la numele german de „Hamill”. Povestea a devenit chiar mai interesantă când am putut stabili o conexiune cu o persoană în carne şi oase din Germania.

Capitolul 10

Conexiunea germană

Chiar înainte de a lua în considerație o eventuală conexiune a naziştilor cu fenomenul Montauk, soarta mi-a condus paşii în Germania. În septembrie 1992 am participat la Târgul de Carte de la Frankfurt. În timp ce intram în oraş la bordul unui taxi, m-a izbit un peisaj remarcabil. Puteam zări de departe un turn uriaş având în vârf o piramidă. Imaginea mi s-a părut uluitoare, întrucât semăna fantastic de bine cu antena Delta-T. Deşi am întrebat în stânga şi în dreapta ca să aflu cine este proprietarul turnului, nimeni nu părea să ştie. Majoritatea celor pe care i-am întrebat mi-au răspuns că aparține unui conglomerat de companii de asigurare.

Spre surpriza mea, turnul era situat chiar în locul în care se ținea târgul de carte. După câteva zile petrecute la târg am intrat în curtea sa şi am descoperit că aceasta era plină de simboluri masonice. Am rămas cu o senzație de uimire şi de curiozitate. Nu am reuşit să obțin însă răspunsuri decât câțiva ani mai târziu, când am început să primesc faxuri şi telefoane de la o persoană din Germania, pe nume Jan van Helsing. Acesta mi-a spus că a făcut aranjamente pentru traducerea în limba germană a cărții *Proiectul Montauk.* În cele din urmă, s-a dovedit că reprezintă o sursă de informații absolut senzaționale. Jan are tot felul de conexiuni cu diferite societăți secrete din Germania, ale căror rădăcini se întind până în Antichitate. O parte din acestea l-au sprijinit efectiv pe Hitler să preia puterea supremă în Germania.

În septembrie 1994, Jan a făcut o excursie în Hawaii şi s-a oprit pentru o scurtă escală în aeroportul Newark. Preston nu

se afla în oraş, aşa că m-am dus să-l întâlnesc împreună cu Duncan. Pe drum, ne-am oprit în Manhattan ca să luăm o altă prietenă ce urma să ne însoțească. Printr-o sincronicitate curioasă, atunci când am intrat în apartamentul ei ne-a arătat o pictură semnată cu inițialele „A.H.”. Reprezenta trei căprioare pe o pajişte şi se credea că este un original al lui Hitler. Se pare că fusese luată şi adusă din Germania de un soldat american după moartea führerului. Autenticitatea ei nu a fost pusă în discuție de Sotheby's, cea mai mare casă de licitație din New York, dar aceasta a refuzat să o scoată la vânzare din cauza semnăturii ei.

Coincidența m-a făcut să mă gândesc că ne aflăm pe calea cea bună.

Ne-am îndreptat către un hotel din Newark şi l-am întâlnit aici pe Jan, care ne-a povestit o istorie cât se poate de interesantă. Ne-a spus că s-a născut cu capacități mediumice dintr-o mamă care putea citi aurele. La rândul lui, tatăl său s-a ocupat cu studiul ştiințelor oculte ani de zile. Cu toată această moştenire, interesul lui Jan pentru paranormal s-a diminuat la un moment dat şi el a devenit pasionat de muzica punk rock. Interesul pentru lucrurile oculte i-a fost retrezit după ce a fost abordat de un *skinhead*[15] care i-a spus că poate citi aurele şi că *chakra* lui coronară nu funcționează cum trebuie. Ceea ce i s- a părut şocant a fost faptul că informația venea de la un *skinhead*. Se ştie că această categorie de oameni este considerată de regulă insensibilă şi abrutizată.

Experiența l-a trezit pe Jan, care a început să aibă experiențe extracorporale. După ce a renunțat la droguri, alcool şi carne, a intrat într-o comă care a durat o săptămână şi jumătate, timp în care s-a aflat aproape tot timpul în afara corpului său. A trăit tot felul de experiențe, inclusiv vizitarea

---

[15] N. Tr. Textual: „cap ras”. Mişcare controversată alcătuită din tineri raşi în cap, atraşi de muzica rock şi predispuşi la violență.

unor piramide şi a unor case în formă de domuri. Se pare că acestea aparţineau unui oraş al viitorului pe care spera să-l construiască chiar el într-o bună zi.

După întâlnirea cu *skinhead*-ul şi experienţele care i-au succedat, viaţa lui Jan s-a schimbat radical. S-a scufundat în studii ezoterice şi s-a întâlnit cu tot felul de mediumi şi cititori de aure. O întâmplare extrem de interesantă s-a petrecut atunci când s-a întâlnit cu un cititor de aure în vârstă de 70 de ani.

Jan a rămas şocat de întâlnirea cu acesta deoarece un alt prieten medium i l-a descris anterior, spunându-i inclusiv că se va întâlni cu el. Deşi i-a privit aura lui Jan, bătrânul nu a spus nimic. Jan l-a întrebat de ce îl priveşte atât de straniu.

Bătrânul i-a răspuns: „Am citit multe aure la viaţa mea, dar nu am văzut nici una care să arate atât de ciudat ca a ta. S-ar părea că ai fost implicat într-o călătorie în timp. O parte a sufletului tău a rămas blocată într-o altă dimensiune”.

Fraza i-a sunat familiar lui Jan, căci îl cunoscuse deja pe Al Bielek în circumstanţe dintre cele mai neobişnuite.

Aflat într-o vacanţă la Hawaii, Jan i-a cunoscut din întâmplare pe autorii Bill Cooper şi Brad Steiger. Aceştia l-au invitat pe iahtul lor pentru a asista la o eclipsă de soare ce urma să aibă loc la ora 5.00 dimineaţa.

Secretara lui Cooper a sfârşit prin a deveni iubita lui Jan, după care l-a invitat la o conferinţă despre OZN-uri ţinută în Arizona.

Acolo a dat nas în nas cu Al Bielek. Jan a simţit o prezenţă extrem de puternică, dar nu şi-a dat seama despre ce este vorba. Ascultându-l pe Al, a înţeles că între ei există o conexiune. Totul i se părea excesiv de familiar. În timp ce Al continua să vorbească despre călătoriile în timp, Jan a început subit să plângă. Trăia o experienţă emoţională extrem de profundă, dar nu ştia ce anume stă la baza acestei emoţii. Totul părea o nebunie.

După conferinţă, Jan s-a decis să se oprească într-un bar

Holiday Inn pentru a bea o bere. Era absolut singur în bar. Zece minute mai târziu, în fața lui a apărut Al, care s-a aşezat chiar la masa din fața sa. Acest lucru l-a luat prin surprindere pe Jan, care i-a făcut chiar un compliment lui Al în legătură cu conferința ținută. Al nu s-a arătat însă foarte deschis şi şi-a văzut de treburi. Subit, s-a petrecut ceva ce nu i s-a mai întâmplat niciodată până atunci lui Jan. A auzit în cap o voce care i s-a adresat astfel, referindu-se la Al.

„Motivul pentru care eşti încă în viață este că în viața ta s-a petrecut ceva şi nu ai comunicat acest lucru Guvernului".

Jan a rostit aceste cuvinte cu voce tare, uitându-se drept la Al, care i-a răspuns că are dreptate. Jan a auzit din nou o voce interioară, alta decât prima oară:

„Nu este adevărat. Trebuie să călătoreşti în altă parte. Guvernul nu ştie unde şi doreşte să afle ce s-a întâmplat în celălalt timp; acesta este motivul pentru care eşti încă în viață".

Când i-a repetat aceste cuvinte lui Al, Jan a reuşit în sfârşit să îi capteze atenția. Al l-a întrebat dacă este cumva un medium. Cei doi s-au împrietenit şi în curând s-au întâlnit acasă la Al. În timp ce îşi continuau discuțiile, Jan a meditat asupra sincronicităților care l-au condus în această situație. S-a trezit dintr-o dată povestindu-şi viața unui călător în timp (Al).

Dorind să înțeleagă ce se întâmplă, Jan l-a întrebat pe Al cum se face că îşi povesteşte viața unui străin. Al l-a privit scurt şi a exclamat: „Doamne, încă unul!"

Se referea la faptul că Jan avea o aură diferită. Mulți cititori în aure au vorbit de oamenii cu aure triple. Obişnuiți cu prima aură, ei cad de multe ori în confuzie, neştiind cum să le interpreteze de regulă pe toate trei. Al susține că pe planeta noastră nu există decât 18 oameni cu aura triplă, proveniți dintr-un univers diferit de al nostru, care a fost distrus, transformându-se într-o gaură neagră. Numai 18 oameni au scăpat din el, începând un proces de renaştere sau de

reconstrucție. Jan mi-a spus că din câte şi-a dat seama, Al, Duncan, Preston şi cu mine facem parte din cei cu aure triple. Avem cu toții o misiune pe care trebuie să o îndeplinim. A menționat de asemenea că Mark Hamill prezintă şi el această caracteristică.

Personal, nu susțin că am o asemenea aură, dar nu pot să contest faptul că există un element misterios care pare să ne unească pe toți în această poveste. Duncan a adăugat că potrivit informațiilor sale, pământenii au şapte straturi de informații care se suprapun, alcătuind o structură asemănătoare cu o salată. Nu-şi dă seama dacă această funcție se referă exclusiv la structura energetică sau chiar la corpul fizic. Cert este că ea se manifestă pe şapte nivele.

Spre exemplu, dacă Duncan percepe pe cineva ca fiind „dublu", asta înseamnă că persoana respectivă are o structură alcătuită din 14 straturi, adică 2 x 7. Cele 14 straturi alcătuiesc o „aură dublă". Stan Campbell, a cărui poveste tragică am relatat-o în lucrarea *O nouă călătorie la Montauk,* este un om cu aură „triplă", adică cu 27 de straturi energetice. Potrivit lui Duncan, oamenii cu aura triplă aparțin aşa-numitei „zone de creație". De pildă, Stan nu numai că poate vizualiza incidente care se petrec în alte momente temporale, dar percepe realmente interferențele dintre planul eteric şi cel fizic. În jurul lui se petrec tot felul de „evenimente" metafizice. Există călugări în Tibet vestiți pentru asemenea lucruri, iar Stan face parte din această categorie.

Duncan susține de asemenea că fenomenul aurei triple se manifestă ori de câte ori cineva pătrunde în zona de creație. Orice om are această capacitate, dar ea rămâne de regulă într-o stare latentă. În cazul lui Stan Campbell, acesta a fost manipulat şi atras în cursa Proiectului Montauk.

Operatorii acestuia au trezit plenar această capacitate a sa (către care avea deja înclinații) şi au folosit-o în detrimentul său.

Ideea existenței unor indivizi cu aure triple proveniți

dintr-un alt univers este susținută și de lecturile psihice pe care le-a făcut Duncan. În anumite ocazii, el s-a referit la 637 de oameni proveniți din vechiul univers.

Există o altă sincronicitate care face ca amintirile psihice ale lui Duncan să se suprapună aproape perfect cu scenariul filmelor din seria *Star Wars.*

Experiența este profund emoțională pentru el. Probabil, va veni cândva ziua în care aceste amintiri vor ieşi plenar la suprafața psihicului său.

Cât despre filmele din seria *Star Wars,* informațiile noastre nu se opresc aici. Preston Nichols a fost implicat în producerea sunetului şi a afirmat public în cadrul unor conferințe că s-au făcut şedințe cu mediumi psihici pentru atragerea oamenilor, pentru ca aceştia să vadă de mai multe ori filmele.

Seria *Star Wars* are la bază *Jurnalul Voinței* scris de George Lucas.

Deşi nu a fost publicat niciodată, acest jurnal conține visele şi inspirațiile lui Lucas, un om despre care se spune că a locuit la Montauk. Cuvântul „voință" se referă exact la conceptul folosit de Aleister Crowley. Când voința este dezlănțuită, indiferent dacă acest lucru se realizează prin intermediul lui George Lucas sau al altei persoane, adevărul iese mai devreme sau mai târziu la lumină. Iar adevărul care ne preocupă pe toți este dezvăluirea secretelor timpului.

Este evident că Duncan şi George Lucas s-au inspirat din aceeaşi sursă. Dacă ne gândim că Mark Hamill a fost cândva coleg de cameră cu Duncan[16], un prieten din copilărie al lui Preston, iar apoi a devenit ginerele lui George Lucas, speculațiile pe marginea sa pot fi infinite. Este evident că a existat o putere invizibilă care a operat prin intermediul tuturor acestor persoane.

---

[16] Duncan nu-şi mai aminteşte de acest lucru, ştiut fiind că există perioade în viața sa față de care este amnezic, dar propriile sale lecturi psihice i-au revelat acest adevăr. Informația a fost verificată apoi şi dintr-o sursă independentă. Mark Hamill nu a avut comentarii de făcut.

Am putea crede că Hamill, Lucas şi Preston (care a lucrat ca inginer de sunet pentru aceste filme) au contribuit la unison la crearea filmelor din seria *Star Wars* încercând să readucă aminte publicului larg de o cunoaştere străveche la care a avut cândva acces. Filmul a fost înțesat de arhetipuri mitologice şi toată lumea este de acord astăzi că a revoluționat industria de la Hollywood, îndeosebi în ceea ce priveşte efectele tehnologice speciale. Lucru şi mai important, a aruncat o lumină nouă asupra science-fiction-ului, care a ajuns să fie privit cu alți ochi. Dintr-o literatură neglijabilă a devenit astăzi un curent major al artei la nivel mondial. Preston, Duncan şi Al au mers chiar mai departe, dezvăluind lumii informațiile legate de Montauk.

Indiferent dacă sunteți sau nu un fan al seriei *Războiul stelelor,* trebuie să recunoaşteți că entuziasmul popular stârnit de aceste filme a fost enorm.

Oamenii s-au înghesuit să le revadă de nu ştiu câte ori. Fiind un adevăr deghizat în forma acceptabilă a science-fiction-ului, el nu a amenințat *status quo*-ul sau sistemul de convingeri al nimănui. Toate recordurile de box office au fost spulberate, iar economia Hollywood-ului a fost pur şi simplu relansată.

Istoria fenomenelor de la Montauk merge un pas mai departe şi lezează interesele *status quo*-ului. Unul din motivele pentru care oamenii resping această poveste sau refuză să o ia în considerare este legat de faptul că atacă înseşi programele care îi fac pe oameni să uite. Scopul studiului nostru referitor la Montauk este acela de a deznoda literalmente rețeaua încurcată a conştiinței care penetrează construcția acestui univers. Credem că următoarele capitole ne vor apropia cu încă un pas de acest scop.

Povestea lui Jan legată de oamenii cu aure triple proveniți dintr-un alt univers ne pune pe gânduri. Dincolo de toate, este cert că intrarea lui în viața mea s-a produs în circumstanțe sincrone, permițându-mi să aflu numeroase informații legate

de nazişti.

Capitolul 11

Secretul lui Iuda

Aşa cum am precizat mai devreme, Jan are numeroase contacte cu societăţile secrete din Germania. Unii dintre indivizii pe care îi cunoaşte au peste 90 de ani şi s-au implicat în aceste tradiţii dinainte ca Hitler să se amestece în ele. Mulţi dintre ei îşi datorează longevitatea faptului că sunt vegetarieni şi că au o dietă foarte sănătoasă. S-ar putea să vă surprindă, dar motivaţia fundamentală a acestui vegetarianism este principiul *ahimsa*. Acest cuvânt sanscrit înseamnă „non-violenţă”. Potrivit doctrinei *ahimsa*-ei, întreaga viaţă reprezintă un tot unitar şi nici o creatură vie nu ar trebui să sufere de violenţă sau durere. Din acest motiv, aceşti vegetarieni nemţi refuză să mănânce carne.

Jan nu este membru al nici uneia din aceste societăţi, nici neonazist.

Nenumăratele informaţii pe care le-a strâns le-a primit în aceeaşi manieră sincronă în care am primit eu informaţiile referitoare la fenomenele de la Montauk şi la alte subiecte ezoterice conexe. Avem multe lucruri în comun, dar nu mi-am propus să transmit imediat mai departe tot ce mi-a spus. A fost necesar mai întâi să asimilez informaţiile primite de la el, iar apoi să le plasez într-un context mai larg, mergând astfel un pas mai departe.

Când Jan van Helsing a început să vorbească, mi-am dat pe loc seama că ascult cea mai reală variantă a istoriei celui de-al Treilea Reich, mai apropiată de adevăr decât tot ce am citit vreodată în cărţi. Nu numai că era relatată de un german, dar Jan dispune de conexiunile relevante, având acces la o tradiţie încă vie şi absolut secretă.

Jan mi-a explicat că după căderea zidului Berlinului,

anumite informații ținute pentru atunci secrete nu au mai putut fi ocultate. Diferite societăți secrete precum Cavalerii Templieri, sever reprimate în timpul regimului comunist est-german, s-au bucurat în sfârşit de libertatea de a spune ceea ce au fost nevoite să păstreze foarte mult timp în taină. Jan a fost de acord să îmi dezvăluie tot felul de informații, care au devenit apoi puncte focale ale investigațiilor mele.

Din păcate, Jan a fost puternic obstrucționat în propriile sale cercetări.

După ce a scris o carte în care a dezvăluit toate aceste informații, a fost investigat de guvernul german cu scopul de a fi pus sub acuzare. Procurorul general al Germaniei i-a interzis lucrarea şi i-a dat o amendă atât de mare încât l-a ruinat financiar.

Titlul cărții lui Jan este *Societățile secrete şi puterea lor în secolul XX*.

A fost scrisă în limba germană şi a devenit rapid un best-seller cu peste 50.000 de exemplare vândute în întreaga Europă. Din cauza acestei popularități, guvernul german a interzis-o, sub pretextul că „incită masele la ură". Subiectul cărții se referă în primul rând la aspectele conspirației politice, incluzând doar câteva capitole referitoare la ocultism. Principala controversă cu care a fost nevoit să se confrunte Jan se referea la chestiunea evreiască. El a inclus în carte *Protocoalele înțelepților din Sion,* un document pe care istoricii convenționali îl consideră un fals. Istoricii conspiraționişti nu sunt de acord cu această părere. Un lucru este cert: chiar dacă *Protocoalele* ar fi o invenție, ele reprezintă exact mijloacele pe care le-ar folosi orice grup, precum Iluminații, pentru a controla politica mondială. Oricare ar fi adevărul în legătură cu *Protocoalele,* este evident că includerea lor într-o carte nu-ți va atrage simpatia unor organizații precum B'nai Brith sau Liga Anti-Defăimare.

În ceea ce mă priveşte, trebuie să recunosc că Jan s-a dovedit un prieten loial şi sincer. Din păcate pentru el, o parte

din informațiile ezoterice revelate în cartea sa sunt uşor de interpretat greşit. Din această perspectivă, consecințele s-au dovedit dramatice pentru el, cu atât mai mult cu cât a fost luat în vizorul politicienilor. Deşi Jan afirmă negru pe alb în cartea sa că nu este antisemit, mas-media s-a grăbit să-l acuze că ar fi susținut inexistența Holocaustului. Poziția lui Jan este însă diferită. El a explicat pe un număr considerabil de pagini că adevărații evrei nu fac parte din nici o conspirație.

Deşi a fost tratat incorect de criticii săi, problema cu care s-a confruntat Jan este de înțeles. De aceea, înainte să continui cu revelarea informațiilor primite de la el, doresc să elucidez odată pentru totdeauna chestiunea evreiască.

Principala problemă legată de cartea lui Jan este faptul că predispune cititorul către judecarea extrem de aspră a anumitor categorii de persoane.

Deşi atitudinea guvernului german, de interzicere a cărții pe piața germană, a fost incorectă, este totuşi uşor de înțeles. Imigrația masivă în Germania a schimbat dramatic cultura acestei țări. Am constatat personal că amestecul de culturi în această țară este chiar mai mare decât în Statele Unite. Cultura ariană originală a trecut în umbră, ceea ce explică apariția neonazismului şi a altor curente pline de ură. Ironia sorții face ca roata să se fi întors, ştiut fiind că civilizația ariană indo-europeană a distrus în trecut diferitele culturi ale indigenilor din întreaga lume.

Jan mi-a explicat printre altele că simbolurile francmasone pe care le-am văzut în Frankfurt sunt rezultatul influenței şi puterii de control a evreilor asupra Germaniei de astăzi. El susține că facțiunile evreieşti conduc practic țara. Cartea sa aduce dovezi în acest sens, dar nu ştiu în ce măsură acestea sunt în totalitate adevărate. Ceea ce ştiu cu siguranță este că Germania continuă să plătească şi astăzi daune de război statului Israel. Foarte mulți germani trăiesc un resentiment din această cauză. Unii au ajuns chiar să creadă că cel de-al Doilea Război Mondial a fost o manipulare a sioniştilor pentru

a-i determina pe germani să finanţeze crearea statului Israel. Acest mod de a gândi este frecvent întâlnit în Germania.

La un moment dat în timpul conversaţiei noastre, Jan a insistat să închid reportofonul. Dorea să-mi spună ceva despre care nu ai voie să vorbeşti în Germania, deşi am descoperit ulterior că apărea tipărit în cartea sa.

Deşi mi s-a părut că exagerează cu dramatismul, i-am făcut pe plac şi am închis reportofonul. Secretul pe care dorea să mi-l reveleze se referea la Cavalerii Negri. Potrivit investigaţiilor sale, aceştia sunt moştenitorii legitimi ai Cavalerilor Templieri, arşi pe rug de către Inchiziţie. Jan mi-a spus că naziştii s-au folosit de Cavalerii Negri pentru a pune mâna pe un document străvechi care le-a aparţinut cândva templierilor, iar înainte triburilor din Israel. Preţiosul secret conţinut în acest document este acela că scribii ebraici îl identifică pe Dumnezeul lor cu El Shaddai, Arhanghelul căzut sau Satan.

Această informaţie poate părea şocantă credincioşilor fanatici. Se pare că a avut un asemenea efect şi asupra liderilor arieni, inflamându-le antisemitismul.

După părerea mea, chiar dacă informaţia este adevărată, interpretarea ei este complet greşită. Identificarea „Bestiei” cu Dumnezeu în orice religie reprezintă o referinţă ezoterică a faptului că planul fizic are ca număr de cod energetic 666. Am vorbit despre acest lucru în lucrarea *Piramidele din Montauk,* în care am explicat că numărul Bestiei (calculat conform principiilor numerologiei) este 26, la fel ca şi numărul lui *YHWH* (numele corect pe care îl atribuie lui Dumnezeu evreii, citit Iehova sau Yahve). Vă reamintesc că ne aflăm într-un univers a cărui construcţie se bazează pe atomul de carbon, care conţine şase neutroni, şase electroni şi şase protoni.

Simbolismul ezoteric consideră conceptul de Bestie o metaforă a unui principiu extrem de profund, implicat direct în crearea universului. El devine un „Dumnezeu” care poate fi adorat numai în aspectul său inferior. Este evident că această

neînțelegere legată de numărul 666 sau de Bestie a condus de multe ori în trecut la incitarea la ură împotriva evreilor sau a altor grupuri sociale. Este curios faptul că formula prin care putem recunoaşte structura universului în care trăim a fost interpretată într-un mod atât de greşit, generând teamă şi respingere. Teama nu este altceva decât un demon care ne împiedică să descoperim adevărata natură a lucrurilor.

Referința de care am vorbit mai sus, care îl identifică pe Dumnezeul evreilor cu El Shaddai, nu este singura afirmație care a determinat autoritățile germane să interzică lucrarea lui Jan. Cartea sa include şi alte citate din Noul Testament sau din Talmudul evreiesc, dar acestea mă preocupă mai puțin.

Ceea ce mă interesează pe mine sunt tradițiile ezoterice ale umanității, care, dacă sunt studiate corect, revelează unitatea fundamentală care stă la baza întregii existențe. Din această perspectivă, evreii, musulmanii, creştinii, arienii şi orice alt grup social, cu toții ocupă un loc egal pe Roata Vieții. Cu toții suntem integrați în aceeaşi rețea. Diferitele facțiuni sunt ca nişte pete colorate care consideră că nuanța lor este cea preferată de Dumnezeu. Numai cei care intră în rezonanță cu aspectul lor creativ cel mai înalt pot vedea lucrurile din perspectiva Creatorului, privind cu egală îngăduință toate nuanțele în care este colorată Roata Vieții.

Din nefericire, manipulatorii umanității au creat religiile într-o manieră care să le permită să controleze emoțiile credincioşilor şi înclinațiile politice ale maselor. Adevărul interior al acestor religii nu este cunoscut decât de nişte elite foarte reduse ca număr.

Religia a găsit întotdeauna o cale pentru a polariza umanitatea.

Oricare ar fi adevărul relativ cu privire la rolul potențial adversar al evreilor în societate, nu există nici o îndoială că lucrarea lui Jan a creat o polarizare la nivelul guvernului german, dar şi al diferitelor grupări de evrei. Atunci când ne ocupăm de subiecte atât de controversate ca naziştii şi

conexiunile lor mistice, nu avem dreptul să ne împiedicăm de o gândire polarizată care include judecăți de tipul „cutare este bun” şi „cutare este rău”.

După părerea mea, cel mai interesant aspect legat de evrei nu este cel politic sau conspiraționist, ci natura sacră a alfabetului lor ebraic despre care am discutat pe scurt în *Piramidele din Montauk.* Această descoperire îi aparține lui Stan Tenen, care merită să-i fie recunoscute meritele, întrucât şi-a petrecut mai bine de un deceniu studiind acest subiect. În esență, opera lui susține că dacă faci o secțiune într-o gogoaşă (sau într-un profil circular – forma pe care fizicienii susțin că o are universul), vei obține o structură în formă de vârtej care va reflecta toate cele 27 de litere ale alfabetului ebraic, dacă vei proiecta asupra ei o umbră din 27 de unghiuri diferite. Din păcate, cele mai multe surse evreieşti tradiționale nu au auzit de acest lucru şi nu îi apreciază importanța sau implicațiile[17].

Această implicare a formelor geometriei sacre în crearea unei limbi arată că cel care a făcut acest lucru opera cu o conştiință mai presus de cea umană obişnuită, ca să nu-i spunem de-a dreptul divină. Putem obține un indiciu referitor la cel care a creat limbajul divin şi religios examinând etimologia cuvântului Iuda, numele celui mai puternic dintre cele 12 triburi din Israel. Iuda era numele unui teritoriu ebraic şi se datorează celui de-al patrulea dintre fiii lui Iacov. Cuvântul englez *Judah* derivă din cel ebraic *yehudhah* (pronunțat *ya-hu-dey),* care seamănă izbitor cu Tahuti (pronunțat *ta-hu-tey),* zeul egiptean al magiei şi cunoaşterii. Dacă nu vi se pare o coincidență suficient de semnificativă, vă propun să examinăm etimologia cuvântului *ebraic (hebrew).*

---

[17] Ebraica nu este singura limbă sacră care prezintă asemenea mistere. Aproape toate limbile primordiale sacre (greaca, arabica, sanscrita şi tibetana fac parte dintre ele) au caracteristici asemănătoare. De fapt, ele au fost derivate din aceeaşi limbă-mamă. Dar despre acest subiect vom discuta mai amănunțit mai târziu.

Acesta derivă din cuvântul ebraic *ibhri,* care înseamnă „cineva aflat dincolo de râu”. Dacă ebraicii s-au auto-definit ca locuind dincolo de râu, este probabil că se refereau la Nil. Acest lucru devine încă şi mai clar dacă ţinem seama de asemănarea dintre cuvântul *ibhri* şi „ibis”, forma animală în care este reprezentat de regulă Tahuti. Acest animal trăia într-o populaţie numeroasă pe malul Nilului şi era considerat sacru de egipteni. Nimeni nu vâna vreodată un ibis. Cuvântul englezesc *ibis* derivă din egipteanul *hib,* care are o rezonanţă comună cu englezescul *hebrew.* Chiar şi cuvântul *ibex* (o capră cu coarne lungi, curbate) derivă dintr-un dialect alpin şi înseamnă căţărător (la fel ca cei care se căţărau pe vârful Marii Piramide).

Labirintul etimologic de mai sus demonstrează că atât tradiţia teutonă cât şi cea ebraică derivă dintr-o sursă comună avându-l în centru pe Tahuti.

Etimologia ambelor cuvinte sugerează că Egiptul se afla în centrul tradiţiei culturale antice. Poporul aflat în acest centru cultural avea pielea întunecată la culoare. I s-au adăugat apoi triburile celtice, emigrate din Asia Centrală şi care au trăit în pace alături de egipteni sub conducerea înţeleaptă a aceluiaşi faraon. Ambele popoare au contribuit în egală măsură la moştenirea culturală egipteană, aşa cum o cunoaştem astăzi. Marea breşă în cultura şi civilizaţia egiptenilor care s-a produs în timpul lui Ramses II a fost provocată de Moise, care i-a condus pe ebraici dincolo de Marea Roşie. Din această perspectivă, poporul condus de Moise includea un amestec de rase, inclusiv celtice. Se ştie astăzi că în timpul perioadei respective, un celt pe nume Niul s-a însurat cu fiica faraonului, Scota. Descendenţii acestuia au numit ţara în care s-au stabilit Scoţia, în onoarea fiicei faraonului. Insulele scoţiene numite Hebride poartă în mod evident numele ebraicilor, la fel ca şi Hebron-ul, un oraş situat la sud de Ierusalim.

Comparaţia numelor poate continua la infinit, dar credem

că am stabilit cu toată claritatea că Egiptul a fost cândva centrul lumii, în care s-au amestecat numeroase culturi şi din care au derivat un mare număr de tradiții.

Cercetătorul atent îşi dă seama că atât religia creştină cât şi cea iudaică s-au născut din aceeaşi religie egipteană. Din păcate, majoritatea oamenilor nu-şi dau seama de acest lucru, căci religia egipteană a fost distorsionată sau interpretată greşit de istorici. Este imposibil să nu faci o apropiere între Torah ebraică şi Tarotul egiptean sau Rota (n.n. Roata). Însuşi cuvântul *rabbi* derivă fonetic din Ra, regele-soare al egiptenilor.

Nu am dorit în nici un caz să demonstrăm că evreii ar fi furat religia egiptenilor. Cuvântul *hebe* arată că ebraicii duceau cu ei sfântul potir al lui Melchisedec, cel puțin într-un sens metaforic, dacă nu chiar fizic. În limba greacă, cuvântul *hebe* înseamnă tinerețe. În mitologia elenă, Hebe era zeița tinereții şi purtătoarea cupei pentru zei. Metaforic vorbind, ea purta potirul Sfântului Graal sau al lui Melchisedec. Odată cu plecarea lui Moise (şi a potirului), egiptenii şi-au pierdut puterea, care s-a transferat la ebraici, cel puțin până în timpul lui Solomon. Mişcarea corespunde unui plan celest, legat şi de mecanica orbitală a universului. Aşa cum viața se foloseşte de diferite artificii pentru a supraviețui şi a evolua, la fel procedează şi Tahuti, creatura arhetipală a vieții, care îşi manifestă mesajul prin cele mai variate canale. Se ştie despre el că a fost mesagerul zeilor şi un expert în comunicare. Un mediu diferit necesită o abordare diferită şi soluții corespunzătoare.

Revenind la străvechiul manuscris al Cavalerilor Templieri, putem găsi aici o sincronicitate remarcabilă. Documentul se referă la Iisus, care se adresează teutonilor din legiunea romană. Iisus le spune direct acestora că ei sunt poporul pe care l-a ales. Extremiştii arieni din Germania s-au folosit de aceste cuvinte şi au făcut ce au vrut cu ele. Ei au pretins exact ce au pretins secole la rând evreii: că sunt

poporul ales. Această referință atestă faptul că ambele tradiții şi-au derivat puterea şi forța din aceeaşi sursă: Tahuti. Din păcate, bunul simț a fost ignorat şi situația s-a deteriorat într-o conştiință polarizată. Este evident că prin interpretarea greşită a informațiilor ezoterice s-a încercat de fapt manipularea umanității.

Personal, am convingerea că studiul aprofundat al etimologiei va conduce mai devreme sau mai târziu la revelarea originii comune a civilizației. Un prim exemplu se referă la *Ararat*, muntele pe care a ajuns Noe cu legendara sa arcă. Aceasta este zona din care s-a născut întreaga umanitate.

Este greu să nu observi similitudinea dintre cuvintele Ararat şi arian. Ştiința nu a stabilit niciodată că ar exista vreo diferență rasială între evrei şi arieni.

Singurele diferențe între cele două popoare sunt de natură culturală şi religioasă.

Confuzia şi rivalitatea dintre diferitele grupuri de pe pământ îşi trag sorgintea din legenda antică a Turnului din Babilon. Există o poveste care susține că „Dumnezeu" a pedepsit umanitatea pentru că a încercat să ajungă pe culmea cunoaşterii, concept simbolizat şi de calota Marii Piramide. Era o epocă în care întreaga umanitate vorbea aceeaşi limbă, cunoscută sub numele de Vril. Această limbă a fost ulterior fragmentată în mai multe, ceea ce explică labirintul etimologic al diferitelor limbi de pe pământ. Povestea Turnului din Babilon nu este altceva decât un program injectat în rețeaua morfogenetică a pământului pentru a genera divizarea umanității. Rivalitatea dintre evrei şi nazişti, care continuă să existe şi la ora actuală, este un exemplu în această direcție.

Ne vom ocupa în continuare de un om care deşi a trăit în mijlocul celor mai puternici oameni din cel de-al Treilea Reich, a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a vindeca rivalitatea dintre cele două popoare.

Capitolul 12

Doctor Felix

În timp ce scriam această carte, am primit o scrisoare care mi-a revelat un alt aspect al misterului care înconjoară conexiunea nazistă a fenomenelor de la Montauk. Scrisoarea provenea de la o persoană care a lucrat la filmele din seria *Star Wars.* Acesta mi-a comunicat că toate filmele din această serie, la fel ca şi cele din seria *Indiana Jones,* au fost turnate în Anglia pe un teren aparţinând E.M.I. Thorn, misterioasa companie de care am mai vorbit în asociere cu Aleister Crowley şi cu *Experimentul Philadelphia.*

Scenariul filmului *Călătorii arcei pierdute,* scris de George Lucas, este cel mai interesant dintre toate, din perspectiva conexiunii naziste. Se spune despre regizorul filmului, Steven Spielberg, că ar fi fost aspru criticat în comunitatea evreiască pentru acest film, care le-a adus multă popularitate naziştilor, făcând din ei nişte personaje remarcabile, deşi negative. Unii au considerat filmul ca fiind chiar o glorificare a puterilor aşa-zis mistice ale naziştilor. Fabrica de zvonuri de la Hollywood afirmă că Spielberg a făcut filmul *Lista lui Schindler* pentru a diminua efectele indiscreţiei sale din primul film. Un lucru este sigur: după filmarea *Listei lui Schindler,* Spielberg a devenit favoritul Hollywood-ului. Înaintea acestui film, deşi a avut un succes enorm, a fost întotdeauna discriminat la decernarea premiilor Oscar şi la recunoaşterea oficială a uriaşului său talent.

Există articole de presă care susţin că Spielberg sau companiile sale au cumpărat proprietăţi extinse ale industriei de apărare din Long Island, despre care se ştie că au facilităţi subterane uriaşe. Locaţiile şi companiile prezentate în presă au variat, dar tema a fost de fiecare dată aceeaşi: aducerea studioului în Long Island pentru a face un film despre extratereştri. Conexiunile lui Spielberg cu guvernul sunt

legendare. Ele au început cu filmul *Întâlnire de gradul III* şi cu continuat cu *E.T.,* în care se crede că ar fi intervenit inclusiv Casa Albă. Se spune că Ronald Reagan ar fi făcut comentarii, spunându-i regizorului „ce are dreptul să afirme în film şi ce nu”.

Odată cu noua proprietate din Long Island, Spielberg se află doar la o aruncătură de băț de Montauk. Există două persoane diferite care mi-au comunicat că i-au dat personal cartea *Proiectul Montauk.* Menționez că nu le-am cerut eu însumi acest lucru, ci a fost propria lor idee. Multă lume s-a întrebat însă de ce nu a făcut nici un film în legătură cu cartea, de vreme ce a primit-o. În schimb, a turnat *Lista lui Schindler* şi se spune că ar lucra în prezent la un film despre Incidentul de la Roswell. Nimeni nu contestă inteligența şi talentul uriaş al lui Spielberg. În plus, se pare că are o predispoziție personală către redarea adevărului. Există indicii clare pe care ni le-a oferit în filmele *Călătorii arcei pierdute* şi *Întâlnire de gradul III,* dar nu putem şti sigur dacă nu a fost silit să urmeze linia guvernamentală.

În *Lista lui Schindler,* Spielberg îi ridică un adevărat monument eroului principal, Schindler, pentru faptul că a salvat circa o mie de evrei de la o moarte sigură în lagărele de concentrare. Fără să minimalizăm cu nimic eforturile umanitare ale lui Schindler, trebuie să spunem că Spielberg a trecut cu vederea una din cele mai fascinante istorii legate de cel de-al Doilea Război Mondial. Este vorba de povestea doctorului Felix Kersten.

Dr. Kersten a salvat viețile a sute de mii de oameni din lagărele de concentrare, majoritatea evrei, şi asta în circumstanțe mult mai dificile decât cele cu care s-a confruntat Schindler, căci avea zilnic de-a face cu liderii celui de-al Treilea Reich. Deşi este menționat în multe note de subsol ale cărților de istorie, se cunosc foarte puține lucruri despre Kersten. Personal, am devenit interesat de el după ce am găsit într-o carte o mențiune legată de el în care se preciza

că era maseurul personal al lui Heinrich Himmler, care făcea o terapie holistică. Referința menționa de asemenea că dr. Felix a scris ulterior o carte despre experiențele sale cu Himmler. După părerea mea, orice om care practica o terapie holistică pe vremea naziştilor trebuia să fie o personalitate interesantă, ca să nu spun mai mult. De aceea, am căutat cartea lui Felix Kersten, intitulată *Memoriile lui Kersten, 1940-1945.* Am descoperit aici că descrierea lui Kersten ca simplu maseur era o minimalizare. În realitate, Kersten era un medic cu drepturi depline care practica medicina holistică, nu doar masajul.

Născut în anul 1898, în Estonia, Kersten era de origine germană, dar şi-a început viața ca supus al Imperiului Țarist. După ce a luptat în Războiul Finlandez de Eliberare din anul 1918 a devenit finlandez. Mai târziu, s-a mutat la Berlin, unde a studiat medicina şi s-a specializat într-o terapie orientală străveche şi foarte puțin cunoscută alături de un specialist oriental, dr. Ko. Kersten şi-a numit tehnica terapia fizio-neuronală şi a descris-o într-o anexă a cărții sale. Descrierea arată cu claritate că era vorba de o abordare ştiințifică a terapiei. Pe de altă parte, administrarea ei necesită o capacitate intuitivă deosebită a practicantului. Kersten stăpânea la perfecție procedeul.

Terapia a avut un succes uimitor şi reputația lui Kersten s-a răspândit ca fulgerul. Întreaga aristocrație din Europa îşi dorea să fie tratată de el, şi astfel, dr. Felix a ajuns medicul personal al Prințului Hendrick şi al Reginei Wilhelmina a Olandei, țară în care s-a şi stabilit.

La un moment dat, destinul lui Kersten s-a intersectat cu cel al lui Heinrich Himmler, Reichsführerul SS-ului lui Hitler. Himmler suferea de spasme severe ale stomacului care îi provocau mari dureri şi îl făceau uneori să îşi piardă cunoştința. Lui Kersten i-a fost uşor să îi rezolve problema, motiv pentru care i s-a cerut să îi asigure lui Himmler un tratament regulat.

Kersten a refuzat. Pe de o parte respingea politica nazistă,

iar pe de altă parte, căminul lui se afla în Olanda. Când naziştii au invadat această țară, lui Kersten nu i-a mai fost deloc uşor să îl refuze pe Himmler. Aşa se face că a ajuns medicul personal al Reichsführerului. Deşi respingea hotărât metodele naziste, Kersten s-a decis să se folosească de poziția sa pentru scopuri umanitare.

În cartea sa, Kersten explică faptul că oamenii tulburați şi bolnavi îi povestesc medicului personal lucruri pe care nu ar îndrăzni niciodată să le spună altor persoane. Himmler savura prezența intelectuală a lui Kersten, aşa că cei doi s-au angajat în multe conversații aprinse, deşi în limitele bunei cuviințe. În curând, Reichsführerul şi-a făcut din dr. Felix un adevărat confident. Numeroasele şedințe de terapie pe care le-a făcut ne permit astăzi să ne facem o părere destul de exactă despre felul în care gândea Himmler.

Imaginea care rezultă este cea a unui iubitor al ocultismului, al doilea ca putere în stat după Hitler.

Deşi Kersten îl prezintă pe Himmler ca fiind indiferent la problema evreilor, el nu diferă cu nimic de germanul mediu al acelei epoci. La rândul lui, Kersten se dovedeşte indiferent la problema francmasoneriei sau a altor subiecte arzătoare. Spre exemplu, Himmler credea că masonii se află în spatele tuturor evenimentelor politice majore ale lumii şi că ordinele lor secrete sunt controlate de un grup mic de evrei. Respingând vehement acest punct de vedere, ca fiind extrem şi nefondat, Kersten se arată la rândul lui incapabil să înțeleagă posibilitatea rolului sinistru al conspirațiilor masonice.

Mult mai uşor de înțeles sunt plângerile lui Himmler referitoare la profesiunea medicală şi la cea avocăţească. Este o ironie incredibilă să asculți criticile sale la adresa abuzurilor acestor profesiuni, care nu diferă cu nimic de ceea ce se întâmplă astăzi în America modernă. Deşi observațiile lui Himmler sunt pline de bun simț, Kersten nu părea să aibă urechi de auzit pentru ele. Îi era imposibil să înțeleagă că medicii şi companiile farmaceutice acționează de multe ori

pentru a-şi satisface interesele egoiste şi meschine, în detrimentul intereselor pacienților lor. Pe de altă parte, se pare că Himmler a înțeles durerile oamenilor obişnuiți, simpatizând din toată inima cu aceştia atunci când venea vorba de avocați, medici şi farmacişti necinstiți.

Nu mai puțin surprinzătoare mi se pare credința fermă a lui Heinrich Himmler în *Bhagavad-gita* şi în legea *karma*-ei. Dar cea mai curioasă între toate mi s-a părut confesiunea făcută de el lui Kersten cu privire la chestiunea exterminării evreilor. Himmler i-a mărturisit acestuia că nu doreşte să ucidă nici măcar un singur evreu, preferând să-i trimită pe toți într-o colonie din Madagascar. Ne putem face o idee despre frustrarea pe care a simțit-o el când a încercat să-l convingă pe Hitler să abordeze chestiunea evreiască dintr-o perspectivă mai umanitară, fără să reuşească. Singurul căruia putea să-i împărtăşească această frustrare era medicul său personal. Personal, această trăsătură umanitară de caracter a lui Himmler m-a luat prin surprindere. Fiind şeful Gestapo-ului şi al SS-ului, numele său este asociat astăzi exclusiv cu teama şi cu cruzimea.

Într-o zi, Kersten l-a găsit pe Himmler pradă unor dureri îngrozitoare după o vizită făcută la Führer. Tocmai primise ordinul Soluției Finale.

Himmler s-a simțit atât de tulburat încât a suferit o prăbuşire psihică totală.

Atât el cât şi Kersten ştiau foarte bine că nu se putea împotrivi Führerului fără a-şi pierde poziția de Reichsführer SS.

Deşi aceste circumstanțe nu-i justifică neapărat acțiunile, avem totuşi o perspectivă nouă asupra omului Heinrich Himmler şi a eşecului său în calitate de ființă umană. La fel ca atâția alții, a avut idealuri înalte, dar a fost incapabil să le atingă. Deşi credea în *karma,* acțiunile şi omisiunile sale au condus la moartea îngrozitoare a milioane de oameni.

După cum este prezentat în cartea lui Kersten, Himmler

s-a confruntat cu o dilemă majoră. Dorința lui cea mai mare era aceea de a restaura gloria de odinioară a rasei sale germanice. A urmărit şi a dobândit o poziție foarte înaltă în Reich, care l-ar fi putut ajuta să-şi împlinească idealurile, dar a fost nevoit să-şi păstreze funcția adaptându-se la maşinațiile politice ale unor oameni obişnuiți. Urmărindu-şi idealurile înălțătoare, Himmler a căutat să obțină o poziție de înaltă influență politică. Aşa se face că a fost atras de Hitler. Unul din cei mai loiali aghiotanți ai lui Hitler, Himmler l-a însoțit pe acesta încă din primele zile când încerca să se integreze în societatea Thule.

La început, Himmler s-a simțit inspirat de oratoria lui Hitler şi de ideile acestuia legate de poporul german. De-a lungul anilor, el a asistat neputincios la decăderea spirituală şi fizică a Führerului, dar nu s-a putut desprinde de convingerea lui că Hitler este salvatorul etern al rasei ariene. Se pare că afirmațiile publice şi ceea ce gândea el în particular erau două lucruri complet diferite.

Se pot spune încă multe lucruri despre Heinrich Himmler. Credea despre sine că este reîncarnarea lui Henry I şi era foarte mândru de castelul său de la Wewelsburg unde se întâlnea cu membrii ordinului său: Cavalerii Negri. A urmărit cu perseverență recuperarea Sfântului Graal şi a Arcei Contractului, autorizând diferite expediții arheologice pe mai multe continente. O parte din aceste aventuri sunt incluse în cărțile afişate în bibliografie. De aceea, în capitolele următoare ne vom ocupa numai de aspectele cele mai importante ale acestora.

Cel mai impresionant lucru în cartea lui Kersten mi s-a părut viziunea complet diferită asupra lui Himmler prin comparație cu cea oferită de cărțile de istorie. Înainte îl privisem întotdeauna ca pe cel de-al doilea om în ierarhia răutății mondiale, un monstru însetat de sângele evreilor. În realitate, Himmler s-a dovedit foarte maleabil în mâinile lui Felix Kersten, care i-a cerut în mod repetat eliberarea unor

deținuți, majoritatea evrei. Situația era extrem de stânjenitoare pentru Himmler, dat fiind climatul moral al vremii, şi de multe ori a fost nevoit să acționeze în spatele uşilor închise, pentru ca ceilalți nazişti să nu afle cu ce se ocupă. Există totuşi destule alte mărturii ale unor ofițeri nazişti care au simpatizat cu prizonierii evrei, dându-i chiar liste cu numele lor lui Kersten, pentru ca acesta să aranjeze eliberarea lor prin intermediul lui Himmler.

Către sfârşitul războiului, Kersten a negociat literalmente eliberarea a sute de mii de prizonieri. Detaliile pot fi găsite în cartea sa. Himmler ajunsese să capituleze uşor în fața lui, deşi aceste acțiuni erau contrare ordinelor Führerului şi puteau fi chiar pedepsite cu moartea. În asemenea momente, Himmler a făcut dovada unei compasiuni şi a unui umanism care nu se regăsesc în reputația sa. Ştia foarte bine că războiul se apropie de sfârşit, şi a acționat ca şi cum ar fi dorit să îşi asigure o *karma* mai bună.

La fel ca atâția alți oameni care se trezesc în circumstanțe nepotrivite, Himmler nu era un om rău în sine, aflându-se mai degrabă sub influența unei forțe malefice mult mai puternice pe care nu a putut-o controla sau învinge[18].

---

[18] Celor care refuză să creadă în această imagine a lui Himmler le recomand să citească lucrarea doctorului Felix Kersten. Aceasta este scrisă în funcție de propriile sale observații şi amintiri. Părerile de mai sus nu îmi aparțin. Afirmațiile mele nu sunt altceva decât o reflectare a memoriilor doctorului.

Capitolul 13

Führerul

Felix Kersten îşi aminteşte în cartea sa de ziua cea mai tulburătoare pe care şi-a petrecut-o alături de Himmler. Era vorba de 12 decembrie 1942.

În ziua respectivă, Himmler l-a chemat în cabinetul său pentru a vindeca un om care suferea de dureri foarte mari de cap, amețeală şi insomnie. Omul s-a dovedit a fi Hitler.

După ce l-a pus pe Kersten să jure că va păstra secretul, Himmler a scos din seiful său o mapă neagră, din care a luat un manuscris tipărit, cu coperte albastre. Acestea conțineau în 26 de pagini fişa medicală a lui Hitler, care prezenta toate bolile şi afecțiunile de care suferise acesta, începând cu otrăvirea cu gaz din timpul Primului Război Mondial care l-a făcut să orbească o vreme. Printre alte simptome a descoperit şi sifilisul. Boala ar fi fost „vindecată”, dar a reizbucnit în anul 1937. Începând din 1942 nu mai exista nici o îndoială că Hitler suferea de paralizie progresivă, boală asociată cu fazele avansate ale sifilisului. El a manifestat toate simptomele bolii, cu excepția fixității privirii şi a confuziei în vorbire.

În toată această perioadă de timp, Himmler nu era deloc în apele sale, neştiind ce să facă. Nu se cunoştea nici un remediu la paralizia progresivă, dar lui Hitler i se făceau injecții care îi permiteau să îşi continue lucrul. Acestea îi erau administrate de un escroc pe nume dr. Morell.

Himmler avea îndoieli cu privire la Morell, dar dorea să-şi vadă Führerul vindecat cu orice preț, căci îşi dădea foarte bine seama de deteriorarea rapidă a capacităților mentale ale acestuia. Injecțiile lui Morell îl ajutau pe Hitler să gândească mai clar. Era însă doar o soluție temporară şi Himmler ştia foarte bine acest lucru.

După ce a aflat care este situația, Kersten a sugerat o examinare mentală totală a lui Hitler. Himmler a insistat însă

că Hitler nu putea fi examinat într-un spital de psihiatrie sau într-un azil de nebuni. Chiar dacă Führerul ar fi consimțit, zvonul s-ar fi răspândit rapid şi i-ar fi demoralizat pe germani. Pentru Himmler, dr. Morell a rămas unica alternativă.

Himmler s-a trezit astfel într-o dilemă profundă legată de starea de sănătate a Führerului său. Era convins că orice ar face pentru restaurarea sănătății lui Hitler, colegii săi ar fi rămas cu impresia că nu face decât să-şi urmeze interesele personale. În cele din urmă, a ajuns la concluzia că ar trăda cauza germană dacă ar fi pus la îndoială sănătatea Führerului, punând astfel în pericol securitatea întregii națiuni. Deşi Kersten a insistat, Himmler nu s-a putut decide să facă ceva, continuând să se îmbete cu apă rece, în speranța că lucrurile se vor îmbunătăți de la sine. El a promis totuşi că dacă situația se va deteriora, va lua măsuri. Între timp, dr. Morell a continuat să-i facă injecțiile sale hipodermice lui Hitler.

Kersten afirmă că Himmler s-ar fi confruntat şi cu o altă problemă în caz că l-ar fi declarat pe Hitler incompetent din punct de vedere mental.

Această problemă se numea Martin Bormann, omul care controla toate audiențele la Führer, recunoscut ca un mare manipulator. Himmler şi Bormann nu aveau încredere unul în altul. Mai mult, nu există dovezi cum că Bormann ar fi prețuit trăsăturile umanitare de caracter atribuite lui Himmler.

Himmler i-a împărtăşit toate aceste informații lui Kersten deoarece a asistat personal la diferite miracole medicale făcute de acesta cu alți membri ai celui de-al Treilea Reich şi şi-ar fi dorit ca acest lucru să se petreacă şi în cazul lui Hitler. Kersten a refuzat să-l trateze însă pe Hitler, căci nu se cunoştea nici un remediu pentru paralizia progresivă. Deşi nu o spune direct, rezultă din cartea sa şi faptul că dr. Felix nu dorea să se implice personal, convins că îşi va prinde urechile cu un asemenea pacient. Lucrul cu un pacient nebun, dar care deținea o putere atât de mare, l-ar fi putut costa cu uşurință

viața. Prin comparație cu el, Himmler era uşor de manipulat.

Rămâne totuşi semnificativ faptul că dr. Felix a descris în cartea sa această zi ca fiind „cea mai tulburătoare din viața sa”. Putem considera acest lucru o dovadă în plus a magnetismului uluitor pe care se spune că îl avea Hitler prin simpla sa prezență. Pur şi simplu, Kersten nu s-a simțit capabil să se apropie mai mult de el.

Nu este deloc surprinzător faptul că Himmler nu a făcut nimic pentru a-l înlătura pe Hitler de la putere, dar este demn de remarcat, ca să nu spunem şocant de-a dreptul, că şi-a dat seama cu atâta luciditate ce se întâmpla cu şeful său. Loialitatea sa avea să-l coste la un moment dat viața.

Deşi s-a făcut vinovat de numeroase crime, nu putem contesta faptul că a existat un aspect spiritual al lui Himmler pentru care ar merita să fie iertat.

Mult mai malefic apare din această perspectivă Bormann, ale cărui acțiuni satanice au fost concertate (conştient sau inconştient) cu forțe precum acel dr. Morell, care îi injecta lui Hitler tot felul de substanțe necunoscute. De aici şi până la concluzia unei manipulări psihice şi fiziologice a Führerului nu mai este decât un pas.

Capitolul 14

Hitler trăieşte!

Toată lumea ştie că Hitler a murit în buncărul său la 30 aprilie 1945.

Evenimentele din ziua respectivă au fost dramatizate în numeroase filme. Ştiut fiind cât de pasionat este Hollywood-ul de adevăr, nu este de mirare că nimeni nu şi-a pus vreodată problema să facă un film despre supravieţuirea Führerului Germaniei. Totuşi, dacă citim ziarele din perioada de sfârşit al celui de-al Doilea Război Mondial, constatăm că a existat o mare nedumerire în legătură cu soarta lui Adolf Hitler. Generalul Eisenhower era foarte preocupat de ideea că Hitler ar fi putut scăpa. Au existat nenumărate raiduri pe deasupra buncărului dictatorului. Ruşii, care au ajuns primii la buncăr, nu au permis decât o inspecţie limitată a Aliaţilor înainte de a-l sigila o perioadă lungă de timp. Scenariul a fost atât de confuz încât practic orice s-ar fi putut întâmpla.

Într-o zi, pe când mai scriam încă la cartea *Proiectul Montauk,* Preston mi-a spus că a discutat cu un negustor de artă care i-a jurat că a cumpărat tablouri de la Hitler în persoană. Aceste opere de artă erau considerate adevărate comori de către nazişti. Ciudata poveste este susţinută şi de un articol apărut în *Portland Oregonian* (din 1962, cred) care prezenta povestea unui bărbat ce arăta exact ca Hitler. Acesta era artist şi a declarat că era confundat tot timpul cu Hitler din cauza asemănării sale cu el. Artistul susţinea că asemănarea este o pură coincidenţă. În cele din urmă, omul s-a mutat în Prescott, Arizona, şi nu s-a mai auzit nimic de el. Când l-am auzit pentru prima oară pe Preston spunându-mi că Hitler ar fi în viaţă, nu l-am crezut, deşi auzisem de articolul respectiv, printr-o ciudată sincronicitate.

Acesta îmi fusese înmânat de una din secretarele lui L. Ron Hubbard cu 15 ani în urmă, fiindu-mi prezentat ca o

curiozitate trimisă acestuia.

Preston nu mi-a dezvăluit identitatea „negustorului de artă”, dar am reuşit să o aflu dintr-o altă sursă. Omul era implicat în fenomenele de la Montauk şi se potrivea de minune profilului. La întâlnirea dintre mine şi Preston la care acesta din urmă mi-a pomenit de conexiunea cu Hitler s-a nimerit să participe şi Duncan Cameron. Acesta a devenit brusc foarte grav şi ne-a spus că nu trebuie să transmitem mai departe această informaţie, care trebuie să rămână confidenţială. Câţiva ani mai târziu l-am întrebat pe Duncan dacă trebuie să păstrez în continuare confidenţialitatea informaţiei.

Acesta nu-şi mai amintea însă de conversaţia noastră şi s-a limitat să râdă.

Privind retrospectiv, totul s-a petrecut ca şi cum un program s-ar fi activat instantaneu în mintea lui Duncan atunci când a auzit informaţia.

Mulţi istorici ai celui de-al Doilea Război Mondial sunt nevoiţi să respecte o anumită agendă. În climatul politic al zilelor noastre nu este uşor să menţionezi ideea că Hitler ar fi putut supravieţui fără a fi imediat ridiculizat. La urma urmei, „toată lumea ştie care este adevărul”. Această atitudine nu este deloc surprinzătoare dacă ne gândim că cea mai mare autoritate în domeniul naziştilor şi al celui de-al Doilea Război Mondial este Hugh Trevor-Roper, un agent al serviciilor secrete britanice! Această referinţă ar trebui trecută cu litere **bold** de către toţi cei care citează din acest specialist. Întreaga sa operă este influenţată decisiv de funcţia pe care a avut-o, dar majoritatea istoricilor şi cercetătorilor nu menţionează acest lucru decât în treacăt, cu litere mici.

Lucrările celor mai mulţi dintre istorici arată că aceştia sunt incapabili să ia măcar în considerare posibilitatea ca Hitler să fi scăpat din buncăr.

Există totuşi o carte care prezintă o abordare diferită şi îndrăzneaţă asupra acestui subiect. Aceasta poartă numele *Cenuşa lui Hitler* şi este semnată de colonelul Howard A.

Buechner, recent decedat, şi de căpitanul Wilhelm Bernhard. Colonelul Buechner a fost licențiat în medicină la LSU şi a devenit un expert de largă recunoaştere internațională în bolile plămânilor, şi îndeosebi în tuberculoză. Ca medic-ofițer aparținând Batalionului 3, Regimentul 157 Infanterie, Divizia 45 Infanterie, a fost primul medic american care a intrat în lagărul de concentrare de la Dachau după eliberarea acestuia. Coautorul cărții, căpitanul Bernhard, s-a înrolat în marina germană în anul 1943, fiind distribuit la serviciul de submarine al Reich-ului. A servit pe submarinul U-530 din august 1944 şi până în momentul predării sale în fața marinei Aliaților pe coasta lui Mar del Plata, în Argentina, la data de 10 iulie 1945. Ziarele vremii au făcut multe speculații referitoare la posibilitatea ca la bordul submarinului să se fi aflat Hitler însuşi. Au existat martori care au vorbit de un container din cauciuc în care s-ar fi aflat un bărbat şi o femeie care semănau leit cu Hitler şi cu Eva Braun. Cei doi au coborât de pe submarin înainte de predarea acestuia, pe o proprietate germană unde erau aşteptați. Nu se ştie nici până la ora actuală dacă cei doi au fost într-adevăr Hitler şi Eva Braun. Interesant este că nici Buechner nici Bernhard nu susțin teoria că Hitler s-ar fi aflat la bordul submarinului.

Buechner prezintă detaliat rutele pe care le-au folosit naziştii pentru a scăpa din Germania ocupată. Ruta VIP era la bordul unui submarin către Norvegia, apoi pe sub Atlantic până în America de Sud sau către alte destinații. Eşalonul inferior al ierarhiei naziste a preferat ruta sudică, prin Italia.

Chiar lângă clădirea cancelariei exista o pistă pentru avioane, cu scopul expres de a-i facilita lui Hitler scăparea. Exista un pilot desemnat special pentru această misiune. Oportunități şi motive pentru ca Führerul să încerce să scape ar fi fost destule, dar nu s-au putut găsi vreodată dovezi.

Ce nu precizează Buechner este faptul că primii care au intrat în buncăr au fost ruşii, după ce sistemul de apărare al naziştilor a cedat. După descoperirea cadavrului lui Hitler,

următorul pas logic ar fi fost ca aceştia să cheme o echipă medicală a Aliaţilor pentru a identifica şi a face o autopsie şi un raport oficial. În acest fel s-ar fi pus capăt speculaţiilor. Întrucât nu s-a procedat aşa, au existat în mod firesc tot felul de zvonuri care au circulat în perioada respectivă. Zona cancelariei a rămas sub controlul forţelor sovietice, motiv pentru care nu s-a făcut nici o investigaţie oficială asupra morţii lui Hitler.

În anul 1953, chestiunea a devenit încă şi mai complicată după ce sovieticii au predat un raport de autopsie prin intermediul lui Lev Bezymenski. O parte a acestui material a fost publicat sub forma unei cărţi apărute în anul 1969 sub titlul *Moartea lui Adolf Hitler.* Raportul prezenta însă discrepanţe atât de mari încât majoritatea cercetătorilor serioşi nu l-au luat în considerare. Interesantă era o notă care vorbea de „dinţii stricaţi ai lui Hitler". Deşi raportul susţinea că examinarea post-mortem s-a făcut la începutul lunii mai, cele două trupuri fiind distruse o lună mai târziu, fotografia dentară a lui Hitler nu s-a găsit decât pe la mijlocul lui august. Era aşadar imposibil să compari dantura cadavrului identificat ca fiind Hitler cu fotografia sa dentară în momentul autopsiei. La data de 7 mai 1945 Moscova a emis un buletin de ştiri care a fost publicat în Statele Unite şi în care se afirma că trupul lui Hitler nu a fost găsit şi că sovieticii credeau că întreaga poveste cu moartea acestuia era o înscenare nazistă. Se spune că Stalin însuşi ar fi afirmat în mai multe rânduri că nu crede că Hitler ar fi mort, fiind convins că a scăpat la bordul unui submarin. Merită să menţionăm de asemenea că rapoartele cu privire la autopsia lui Hitler au fost emise abia la data de 5 martie 1953, adică la circa opt ani de la presupusa sa moarte.

Raportul a fost emis, deloc întâmplător, imediat după moartea lui Stalin.

Detaliile şi circumstanţele acestor eforturi bizare de a demonstra „moartea lui Hitler" pot fi aflate din cartea

menționată mai sus, de Buechner şi Bernhard.

Ruşii au complicat şi mai tare lucrurile distrugând „corpul lui Hitler”, considerând că dovezile medicale sunt concludente. În anul 1946, clădirea cancelariei, celebrul buncăr al lui Hitler şi grădina în care a fost înmormântat corpul acestuia au fost aruncate în aer de ruşi. În acest fel, orice investigație ulterioară a devenit imposibilă. În schimb, ruşii au prezentat un film cuprinzând viziunea lor asupra evenimentelor finale din viața lui Hitler.

Indiferent dacă această viziune era reală sau nu, este cert că cineva a avut interesul să facă o muncă de *public relations* pentru a prezenta lumii ideea că Führerul a murit. Întreg acest scenariu este ciudat în sine.

Buechner şi Bernhard susțin că rămăşițele buncărului continuă să existe şi astăzi, dar că intrarea a fost zidită. Se spune că un anume Wolfgang Fuchs ar fi săpat un tunel în interiorul buncărului în anul 1963, dar a fost rapid arestat de autoritățile guvernamentale. Buechner adaugă că dovezi fragmentare rămase din cancelaria Reich-ului mai puteau fi găsite încă prin anul 1949, potrivit unei fotografii făcute în luna octombrie a acelui an.

Stalin nu a confirmat niciodată rapoartele autopsiei, probabil din cauza lipsei lor de substanță, lucru care ar fi stârnit hohote de râs în guvernele rivale. Probabil că autopsia nu a fost altceva decât un complot al KGB-ului menit să servească unei agende ulterioare rămase necunoscută până astăzi.

Indiferent care a fost ideea care a stat la baza ei, cert este că rapoartele nu au fost făcute publice decât după moartea lui Stalin.

Deşi autorii lucrării *Cenuşa lui Hitler* pun la îndoială corectitudinea raportului lui Bezymenski, ei nu şi-au propus nici o clipă să susțină că acesta este lipsit de onorabilitate sau că minte pe față. Omul nu a făcut altceva decât să rescrie rapoartele primite şi falsificate de alții. Cel mai curios

amănunt din descrierea lui Bezymenski este cel legat de căutarea corpului lui Hitler. La un moment dat, cadavrul a fost aşezat în sala principală a cancelariei pentru a putea fi văzut de toată lumea. Corpul era îmbrăcat în uniforma lui Hitler şi avea postura unui om spânzurat. Deşi mortul semăna cu Hitler, un diplomat de carieră a venit şi a indicat că nu este vorba de aceeaşi persoană. Era vorba chiar de ambasadorul sovietic la Berlin, care îl cunoştea personal pe Hitler. El l-a recunoscut pe cel în uniformă ca fiind o sosie nu foarte reuşită a Führerului, cunoscut ca „un bărbat din Breslau”. Un indiciu care ar fi pus pe gânduri orice investigator serios era legat de faptul că mortul avea în picioare şosete cârpite. O altă sursă afirmă că în grădina cancelariei se mai găseau şi alte cadavre care erau îmbrăcate cu uniforme ale lui Hitler.

Un alt aspect esențial pe care l-a remarcat Buechner în autopsie era legat de faptul că „trupul lui Hitler” nu avea decât un singur testicul. Buechner îl învinovățeşte chiar pe dr. Walter Johannes Stein că ar fi răspândit zvonul că Führerul nu avea decât un singur testicul, deşi toți medicii personali ai lui Hitler afirmă că acesta avea organe genitale normale. Mai mult, Buechner afirmă că Walter Johannes Stein era un mincinos recunoscut, un dezertor şi un agent dublu. Or, tocmai Stein a fost sursa de inspirație de care s-a folosit Trevor Ravenscroft în cartea sa, *Lancea destinului.* Chipurile, Stein ar fi observat lipsa testiculului lui Hitler observându-l de departe în timp ce se pregătea să facă o baie în Dunăre. Este greu de crezut că el ar fi putut trage o asemenea concluzie de la o distanță atât de mare.

Toate aceste informații nu numai că ne fac să privim cu rezerve cartea *Lancea destinului,* dar ne îndeamnă chiar să credem că istoria cunoscută a fost manipulată dincolo de orice imaginație a noastră.

Capitolul 15

Fuga liderilor celui de-al Treilea Reich

În cartea de care am discutat în capitolul anterior, *Cenuşa lui Hitler,* autorii sfârşesc prin a respinge teza potrivit căreia Hitler ar fi supravieţuit circumstanţelor din luna aprilie 1945. Există două argumente care susţin această ipoteză.

Mai întâi, cei doi consideră că salvarea Führerului ar fi fost imposibilă în circumstanţele date. Mai mulţi martori oculari afirmă că l-au văzut pe Hitler chiar înainte de presupusa sa sinucidere. Cei doi autori consideră că dictatorul a fost prins în buncăr ca într-o capcană, fără posibilitatea de a scăpa la o dată atât de târzie. Tot ei recunosc însă că Hitler a refuzat mai multe oportunităţi anterioare de a scăpa.

Cel de-al doilea argument care ar atesta moartea lui Hitler se referă la nişte informaţii furnizate de foşti ofiţeri SS care au susţinut că ştiu exact ce s- a petrecut în ultimele clipe ale Führerului. Ei au afirmat că după sinuciderea sa, corpul său a fost parţial cremat, iar cenuşa sa a fost dusă la bordul unui submarin într-o „călătorie sacră" în Antarctica. Acolo, urna a fost aşezată într- o peşteră din gheaţă. O altă carte, *Secretul Lăncii Sfinte,* scrisă tot de Buechner şi Bernhard, descrie pe larg această călătorie. Lucrarea vorbeşte şi de un alt obiect sacru care a făcut acea călătorie legendară: Lancea Sfântă.

Este vorba de aceeaşi relicvă pe care Trevor Ravenscroft o numeşte „Lancea Destinului". Ravenscroft afirmă că Lancea ar fi fost returnată în final Muzeului Habsburgilor din Viena. Pe de altă parte, Buechner şi Bernhard afirmă că Lancea care s-a întors la muzeul din Viena nu a fost decât o copie.

Originalul a rămas îngropat în Antarctica din motive de siguranţă.

Eu cred că Buechner a încercat să explice adevărul aşa cum l-a înţeles el. La fel ca oricare dintre noi, îşi obţinea informaţiile prin observaţie directă, dar şi din alte surse. Este

evident că el a fost cel care a scris cea mai mare parte a cărților sale, în timp ce căpitanul Bernhard obținea informații din sursele sale SS. Chiar dacă cei doi au fost cât se poate de sinceri, trebuie să ne punem întrebarea dacă nu cumva SS-ul avea propriile sale interese de slujit.

Cartea de care vorbim afirmă că membrii „Ordinului Lăncii Sfinte” sunt interesați de propagarea păcii mondiale. Intenția lor este ca adevărul despre liderul lor să fie cunoscut. Nu putem exclude totuşi posibilitatea ca mitul referitor la scăparea lui Hitler să fie răspândit în cu totul alte scopuri, de pildă pentru a ascunde adevărul în legătură cu anumite chestiuni, cum sunt cele discutate în această carte. Indiferent dacă Hitler a murit sau nu în anul 1945, puteți fi siguri că există nenumărate arhive în întreaga lume care conțin suficiente informații în legătură cu acest subiect.

În lumina informațiilor pe care le-am primit în legătură cu fenomenele de la Montauk, propun o nouă teorie referitoare la fuga lui Hitler. Mai întâi, nu cred că situația din buncăr era neapărat disperată. Se ştie că sub pământ există o rețea uriaşă de tunele şi peşteri. Există o întreagă literatură care afirmă că în perioada cel de-al Doilea Război Mondial, Germania era literalmente înțesată de facilități subterane. Un asemenea exemplu este Wewelsburg, la fel ca şi fabricile subterane de rachete de la Peenemünde. De vreme ce a fost pregătit special pentru Hitler, este de presupus că buncărul acestuia era dotat cu o rută subterană de scăpare, conectată la principala rețea de tunele. Mi se pare de-a dreptul hilar faptul că această ipoteză nu a fost luată niciodată în considerare. Cel puțin eu unul nu am întâlnit-o în literatura pe care am citit-o.

De pildă, preşedintele Statelor Unite şi cabinetul său au mai multe rute subterane de scăpare decât v-ați putea imagina vreodată. Toată lumea ştie acest lucru. Să fi învățat americanii această strategie din greşeala lui Hitler?

Sau dimpotrivă, din reuşita lui? Dată fiind dinamitarea

clădirii cancelariei germane, este greu să mai găseşti astăzi dovezi în această privință.

Un alt argument în favoarea fugii lui Hitler sunt sosiile sale, despre care am vorbit şi puțin mai devreme. Se ştia că Führerul avea cel puțin cinci sosii, pe care le folosea în diferite scopuri. Nu se ştie dacă acestea erau clone ale sale sau oameni care prezentau simple asemănări. Clonarea nu este luată nici la ora actuală foarte în serios.

Se spune că Dr. Mengele, celebrul Înger al Morții, era un expert în genetică. El s-a ocupat foarte mult de studiul gemenilor, încercând să reproducă asemănările lor genetice. Deşi unele din cercetările sale au fost publicate, cea mai mare parte rămân până astăzi o necunoscută. Oamenii greşesc când presupun că aspectele diabolice ale muncii lui Mengele au fost inspirate numai din setea sa de sânge. Celebrul său gest de ridicare sau coborâre a degetului mare, indicând astfel cine va trăi şi cine trebuia să moară, nu se datora faptului că era o reîncarnare a lui Caligula sau a lui Nero, aşa cum pretindea el. Mengele căuta anumite trăsături genetice cu ochii săi îndelung antrenați. Sunt de acord că a fost un om diabolic, dar cu siguranță în spatele acestui holocaust s-a ascuns un plan mai mare decât ne-am putea imagina vreodată. Vom vorbi despre acest lucru mai detaliat în continuare, dar deocamdată nu putem trece cu vederea posibilitatea ca Hitler să fi avut nişte clone.

Moartea sau supraviețuirea lui Hitler în anul 1945 nu pare să fi influențat decisiv istoria ulterioară a umanității. Chiar dacă a continuat să trăiască, este greu de crezut că a mai avut vreun impact asupra lumii după această dată.

Scenariul morții lui Hitler devine cu atât mai interesant dacă examinăm soarta celorlalți lideri de vârf ai naziştilor. Şi în această privință, istoricii au preferat să ignore evidența. Cu excepția lui Martin Bormann, moartea conducătorilor nazişti nu a fost contestată de nimeni, deşi nu au existat dovezi care să verifice dispariția lor fizică.

Să începem cu Rudolph Hess, adjunctul Führerului şi Secretar al Partidului Nazist. Allen Dulles, ofițer OSS (Office of Strategic Services, precursorul Agenției de Contrainformații CIA) şi mai târziu Directorul CIA, era convins că personajul care a apărut la Nurenberg dându-se drept Hess era o sosie a acestuia. Ipoteza clonării nu este nici ea exclusă[19].

O mare controversă s-a iscat după moartea lui Hess în închisoarea de la Spandau, la vârsta avansată de 93 de ani (număr despre care foarte mulți magicieni, printre care şi Crowley, afirmă că reprezintă *thelema,* adevărata voință). Presa a afirmat că Hess s-ar fi spânzurat, dar asistenta sa personală a susținut tot timpul că nu era suficient de puternic pentru a se spânzura singur.

Mai mult, femeia era foarte indignată din cauza acestei încercări de compromitere a pacientului ei.

Indiferent dacă personajul respectiv a fost adevăratul Hess sau nu, este cert că a fost o figură misterioasă, care dispunea de foarte multe informații. În închisoare a primit constant date complete de la prietenii săi germani de la NASA, fiind perfect informat de toate călătoriile omului pe lună. Americanul de rând nu a avut acces la aceste informații, dar personajul nostru intra într-o cu totul altă categorie.

Mentorul lui Rudolph Hess a fost Karl Haushofer. Deşi nu a fost membru al partidului nazist, acesta avea o influență uriaşă în societățile secrete bavareze. Se spune că s-ar fi sinucis în martie 1946, dar a cerut cu insistență ca mormântul său să rămână anonim. De aceea, nici moartea lui nu este indiscutabilă. A fost de asemenea şeful Oficiului pentru Germanii din Străinătate, care răspundea de

---

[19] Această ipoteză a căpătat subit o susținere imensă chiar în zilele din dinaintea trimiterii la tipar a acestei cărți, când presa a aflat că în Scoția a fost clonată o oaie. Articolele indică faptul că cel care a orchestrat întreaga afacere a fost Hugh Cameron, un investitor major al Institutului Roslin. Vă reamintesc că serviciile secrete dispun de o tehnologie cu cel puțin 50 de ani înainte ca ea să fie făcută pulbică.

răspândirea civilizației germane în întreaga lume. Nu putem decât să ne întrebăm care a fost în aceste condiții adevărata sa soartă.

Nici moartea lui Heinrich Himmler nu a fost serios investigată, lucru confirmat de cel puțin două argumente. Pe de o parte, există o fotografie a cadavrului său într-o poziție înclinată. Pe de altă parte, există o altă fotografie a unuia dintre bărbații care l-au înmormântat. Cu siguranță, mărturia lui ar fi fost mai convingătoare dacă şi-ar fi dat osteneala să marcheze mormântul.

Povestea morții lui Himmler este foarte interesantă, dacă ținem seama de circumstanțele în care s-a produs ea. În perioada de sfârşit, când Reich-ul se prăbuşea, Himmler a fost acuzat de trădare de Hitler pe motiv că ar fi încercat să facă pace cu Aliații. El şi-a acoperit un ochi cu un plasture şi a încercat să treacă la englezi sub o identitate falsă. După ce a fost prins, a fost interogat timp de mai multe ore, dar nimeni nu i-a aflat identitatea. În cele din urmă, frustrat, el le-a spus anchetatorilor cine este. Sfârşind în mâinile a doi agenți secreți, a fost dezbrăcat la piele şi căutat să nu aibă pastile otrăvitoare.

Luptându-se cu anchetatorii, Himmler şi-a spart o capsulă cu cianură ascunsă în dantură şi a murit. Istoria consemnează această mărturie pe care nimeni nu a pus-o la îndoială vreodată deşi provine de la doi agenți ai serviciilor secrete, dintre care unul avea să devină mai târziu preşedintele Israelului! La fel ca şi în celelalte cazuri, nu putem decât să rămânem uimiți…

Un alt scenariu bizar este cel legat de moartea Reichsmarschall-ului Hermann Göring, omul care a depozitat în străinătate cea mai mare avere dintre liderii nazişti. După ce şi-a câştigat faima ca pilot în Primul Război Mondial, Göring a făcut primul pas către putere însurându-se cu o femeie foarte bogată dintr-o familie de industriaşi suedezi. Emma, soția sa, a apelat deseori la el să salveze anumiți evrei, la cererile

prietenilor ei de familie.

Göring i-a satisfăcut cererile atât timp cât s-a putut, până când situația a devenit mult prea dificilă pentru a mai risca.

Göring a căzut în dizgrația Führerului când l-a criticat pe acesta pentru divizarea Luftwaffe (Forțelor Aeriene Germane) şi trimiterea unei părți a acesteia în Rusia. Deşi Hitler a fost cel care a sabotat Luftwaffe prin decizia sa, el a sfârşit prin a-l critica pe Göring pentru ineficiența acesteia. Drept urmare, acesta s-a retras din Luftwaffe pe la mijlocul anului 1943, după care s-a bucurat în linişte de incredibila avere acumulată şi de celebra sa colecție de artă. Pe măsură ce războiul se apropia de sfârşit, Göring ar fi avut numeroase posibilități de a fugi pe ruta sudică, dar, în mod curios, nu s-a folosit de nici una dintre ele.

Din buncărul său, Hermann Bormann a insistat şi l-a convins pe Göring să îi trimită o telegramă lui Hitler, prin care îi cerea acestuia să îi cedeze poziția supremă în Reich, întrucât fusese deja numit succesorul legal al lui Hitler. Manipulat de aghiotantul său, Hitler l-a pus pe Göring sub acuzare, deposedându-l de orice putere şi de orice privilegii. Bormann a insistat apoi ca Göring să fie împuşcat şi a trimis chiar un ordin armatei în această direcție. Trupele loiale lui Göring au refuzat să facă însă acest lucru, astfel încât Reichsmarschall-ul a sfârşit prin a fi judecat la Nùrenberg pentru crimele sale.

În afara lui Hess, Göring a fost singurul nazist de rang înalt judecat la Nurenberg. A refuzat să depună mărturie, considerând procesul o simplă înscenare. S-a creat astfel o situație critică pentru Aliați, care s-a rezolvat printr-o vizită-surpriză a colonelului William J. Donovan, directorul Oficiului pentru Servicii Strategice. „Wild Bill”, după cum era cunoscut de prietenii săi, a primit responsabilitatea de a monitoriza desfăşurarea lină a proceselor. Până la întâlnirea cu el, Göring a fost necooperant şi foarte afectat. Între cei doi s-a stabilit o anumită înțelegere, dar nimeni nu ştie ce s-a

întâmplat în realitate. Unicul lucru cert este că atitudinea lui Göring s-a schimbat ca prin miracol.

Cartea *Misterioasa sinucidere a lui Hermann Göring* de Ben E. Swearingen sugerează că Donovan l-ar fi convins pe Göring să coopereze cu Aliații, în schimbul dreptului de a folosi o capsulă cu otravă, pentru a nu fi spânzurat. Conform acestei teorii, Donovan a obținut ce îşi dorea – buna desfăşurare a proceselor, plătind un preț relativ mic: o moarte convenabilă pentru Göring.

Din cartea acestui autor rezultă că Donovan l-ar fi convins pe Göring să preia cea mai mare parte din vină, pentru a elimina astfel vinovăția colectivă a poporului german. În acest fel, nemții ar fi putut uita istoria holocaustului, ducându-şi viața mai departe. Göring şi-ar fi dat seama de noblețea acestui gest şi ar fi acceptat să joace acest rol de dragul viitorului poporului său. Donovan nu îl considera pe Göring ca fiind responsabil de uciderea evreilor, dar fiind numărul doi în ierarhia Reich-ului, era singurul care îşi putea asuma responsabilitatea pentru aceste crime. El urma să fie principalul martor al acuzării „împotriva lui Hitler”.

Tot acest scenariu ridică însă destule întrebări. Merită să ne întrebăm de pildă care a fost motivul real al prezenței directorului OSS la Nùrenberg, ştiut fiind că biroul a fost creat cu scopul exclusiv de a strânge informații secrete. Procesul putea fi guvernat de procedurile simple ale jurisprudenței militare pentru cei suspectați de crime de război, dar implicațiile sale politice erau enorme şi depăşeau cu mult faptele cunoscute.

După convorbirea cu Göring, Donovan nu a rămas la Nùrenberg. El şi-a exprimat public, în numeroase ocazii, rezervele față de modul în care a fost judecat Lotul Generalilor, intrând astfel în conflict cu procurorul Robert H. Jackson, celebru pentru duelurile sale verbale cu Göring, în care a ieşit de fiecare dată pe locul doi. La început, Donovan s-a limitat la nişte obiecții minore. Treptat, a început să forțeze nota.

Jackson a refuzat să respingă cererea ruşilor de punere sub acuzare a corpului de ofițeri germani. De regulă, când un ofițer al serviciilor secrete de talia lui Donovan este refuzat pe căi normale, el trece la subterfugii şi la diferite metode clandestine, care se dovedesc mult mai eficiente. După ce a pierdut disputa cu procurorul Jackson, Donovan s-a decis să părăsească Nùrenberg-ul şi să-şi reia funcția la OSS. După plecarea sa, Göring a devenit deprimat, simțind că „şi-a pierdut un prieten”.

Într-un fel sau altul, Göring a reuşit să se sinucidă în închisoarea din Nùrenberg cu ajutorul unei capsule cu otravă. În mod curios, cu patru zile înainte de sinucidere a scris o scrisoare în care afirma că nici o persoană din personalul închisorii nu era vinovată de acțiunea sa. Gestul este mai mult decât surprinzător, întrucât o simplă percheziție în celulă le-ar fi putut dezvălui anchetatorilor planurile sale.

La vremea morții lui Göring, comandantul închisorii din Nùrenberg era colonelul Burton Andrus. Deşi tribunalul militar l-a absolvit de acuzația de neglijență, Andrus a fost puternic atacat de presă şi de diferite facțiuni evreieşti pentru că a permis sinuciderea lui Göring. Pe de altă parte, el a permis expunerea cadavrului dezgolit al acestuia pentru ca toată lumea să poată vedea că este mort. S-a mers chiar până acolo încât un medic rus a pălmuit cadavrul pentru a se convinge că nu este vorba de un truc. Aceasta este principala dovadă adusă de lucrarea *Misterioasa sinucidere a lui Hermann Göring* pentru moartea acestuia. Autorul nu-şi dă nici o osteneală în a demonstra că lui Göring nu i s-au administrat droguri care să imite starea de deces. Se ştie că acest lucru este posibil şi că o eventuală stare de inconştiență ar fi neutralizat efectul palmei.

Despre Comitetul de Investigație a Sinuciderii lui Göring s-a spus că a dat dovadă de o lipsă de obiectivitate fără precedent. Afirmația îi aparține chiar fiului colonelului Andrus. Încălcând orice procedură militară, investigația a fost

făcută de nişte subordonați ai lui Andrus, membri ai Departamentului de Securitate Internă 685, chiar unitatea responsabilă de paza lui Göring. Cu greu am putea găsi o dovadă mai clară a înscenării.

Cadavrul lui Göring şi corpurile celorlalți nazişti spânzurați în aceeaşi perioadă au fost aşezate apoi în sicrie şi transportate în camioane escortate de armată, dar fără plăcuțe de înmatriculare. Nu s-au păstrat documente cu şoferii vehiculelor. Comandantul Companiei 26 Infanterie la vremea procesiunii înmormântării era Nick Carter, un absolvent al Academiei West Point. Acesta a chemat două camioane pentru transportul cadavrelor, dar nu ştia cine sunt şoferii acestora. Aceştia nu s-au întors niciodată, şi din câte declară chiar el, au fost şterşi de pe statele armatei.

Corpul lui Göring şi cadavrele celorlalți nazişti au fost transportate la crematoriul de la cimitirul din München, cunoscut sub numele de Ostfriedhof.

Pe data de 16 octombrie, un ofițer al armatei americane a sosit la cimitir la ora 5.00 dimineața. El le-a spus paznicilor germani că la ora 7.00 urmează să sosească nişte camioane cu „corpurile a 11 soldați americani, ucişi şi îngropați în timpul războiului, dar a căror cenuşă a fost solicitată de familiile lor”. Corpurile nu au sosit decât la ora 11.00, moment în care crematoriul a fost înconjurat de paznici din armata americană. Cele 11 sicrie au fost coborâte în crematoriu, în care focul fusese deja aprins. Ele nu au fost deschise. Pe scurt, întregul scenariu ar fi permis de o mie de ori fuga naziştilor.

Martin Bormann, omul care i-a deposedat literalmente pe Himmler şi pe Göring de puterea lor în ultimele zile ale Reich-ului, a reuşit în schimb să scape. Povestea lui este prezentată în cartea *Urmarea războiului: Martin Bormann şi cel de-al Patrulea Reich*, scrisă de Ladislas Farago. Există şi voci care insistă că Bormann ar fi murit, dar această carte este destul de convingătoare.

Oricare ar fi realitatea legată de aceşti indivizi, nu pot fi

contestate ciudatele circumstanțe şi oportunitățile de care au beneficiat. Nici unul dintre ei nu a deținut o putere vizibilă care să fi constituit o amenințare, dar cu toții au avut un numitor comun: erau profund preocupați de ocultism. Magicienii, fie ei albi sau negri, cred într-un ritual sacru care constă în schimbarea identității. Aceasta este chiar esența inițierii în cel de-al zecelea grad al OTO.

Adeptul renunță la fosta sa identitate şi primeşte una nouă. Inițierea este valabilă şi dacă noua identitate se obține prin moarte sau prin mijloace îndoielnice.

Cu siguranță, Hitler nu şi-ar fi putut alege o dată mai enigmatică şi mai magică decât cea de 30 aprilie pentru a muri. La această dată se celebrează sărbătoarea celtică a Walpurgisnacht, sărbătoarea sufletelor moarte, cu exact şase luni înainte de Halloween. Misterul pare desăvârşit.

Nu există nici o îndoială că spiritele liderilor celui de-al Treilea Reich nu se odihnesc în pace. Nici un alt personaj din istorie nu a atras atâta atenție ca ei. Oricât de mult i-am disprețui, sau poate admira, nimeni nu poate contesta faptul că ei continuă să ne influențeze prin rețeaua morfogenetică a pământului. Sufletele lor conțin secrete care nu au fost încă descoperite. Atât timp cât acest mister se va păstra, vor continua să fie adorați pe pământ, chiar dacă într-o manieră mai mult sau mai puțin tacită.

Cu toții au afirmat că susțin idealurile şi puterea străvechiului Babilon.

Altfel spus, şi-au dorit să creeze pe pământ o utopie în numele poporului german, care să constituie o punte directă către Creator. Cei care încearcă să urce însă această scară a Babilonului sunt nevoiți să contemple de-a lungul drumului scheletele predecesorilor lor care nu au reuşit. Rămăşițele lor îşi strigă încă disperarea viselor lor neîmplinite. Visele lor au fost atât de înalte şi împlinirea lor atât de dramatică, uneori de-a dreptul oribilă, încât oamenii care au trăit aceste vise nu vor fi cu siguranță uitați.

Capitolul 16

Otto Skorzeny

Deşi majoritatea liderilor celui de-al Treilea Reich nu par să fi supraviețuit războiului, sau cel puțin nu au mai avut un cuvânt de spus după încheierea acestuia, există un personaj absolut fascinant care a avut o soartă diferită. Deşi a fost extrem de celebru şi admirat de toți fanii războiului, majoritatea contemporanilor noştri nu îi cunosc nici măcar numele. Era vorba de Otto Skorzeny, şeful celui mai important comando al celui de-al Doilea Război Mondial.

Skorzeny era un austriac de un mare patriotism. La fel ca şi mulți dintre compatrioții săi din acele vremuri, era convins că evreii reprezintă un factor major în degradarea culturii austriece. Deşi nu am descoperit dovezi ale unei atitudini antisemite a lui Skorzeny înainte de război, nu există nici o îndoială asupra poziției sale ulterioare războiului. A afirmat public în repetate rânduri că nu este antisemit, dar viața sa a devenit o veritabilă cursă între el şi agenții israelieni.

Atlet cu o reputație uriaşă, Skorzeny a fost antrenat în diferitele arte ale războiului. În tinerețe, s-a rănit la obraz în timpul unui concurs de sărit garduri; rana s-a transformat apoi într-o cicatrice permanentă. Admiratorii săi o priveau însă ca pe un semn al distincției şi el însuşi îşi purta cicatricea cu mândrie. De atunci, Skorzeny a primit porecla „Omul cu Cicatrice”.

Foarte mulți l-au considerat pe Skorzeny cel mai bun soldat de pe întregul teatru al celui de-al Doilea Război Mondial. A ştiut să-şi cucerească acest titlu, iar comandoul său a avut o celebritate uriaşă în ambele tabere ale războiului. Deşi primea în permanență numai misiuni aproape imposibile,

cu şanse ridicole de succes, Skorzeny a reuşit de fiecare dată să le ducă la bun sfârşit. Şi-a antrenat personal soldații, care îi erau de o loialitate absolută. Nu era un om crud şi nu-i păsa deloc de politică sau de birocrație. Pe scurt, era un adevărat luptător.

Lectura biografiei sale *(Skorzeny: comandoul lui Hitler,* de Glenn B. Infield) trezeşte încă o mare admirație în majoritatea cititorilor pentru acest soldat şi conducător pur, chiar dacă aceştia nu simpatizează cu naziştii[20].

Pentru a înțelege mai bine această fascinație, este suficient să amintim derularea evenimentelor în cea mai faimoasă misiune a sa: salvarea lui Benito Mussolini.

Cu mult timp înainte ca războiul să fie considerat pierdut, Mussolini a fost capturat de un grup anti-fascist din Italia, fiind încarcerat într-un hotel construit într-o zonă stâncoasă, accesibil numai cu ajutorul telefericului.

Hitler era furios, căci această răpire reprezenta o mare lovitură pentru moralul trupelor Axei. Şi mai rău era faptul că nimeni nu ştia unde era ținut Mussolini. Skorzeny a primit această misiune şi a fost instruit direct de Hitler.

În caz de eşec, ar fi fost dezonorat.

Serviciile secrete nu au reuşit să afle nici o informație legată de locul de detenție a lui Mussolini. Skorzeny trebuia să afle singur acest lucru, ceea ce a şi reuşit destul de rapid, dar aceasta era doar partea cea mai uşoară a misiunii sale. Nu existau drumuri care să ducă la hotel şi pe care să poată fi transportate trupe şi vehicule blindate. În plus, peisajul stâncos nu permitea transportul acestora pe cale aeriană şi aterizarea pe o eventuală pistă.

Bombardarea hotelului era exclusă din start, căci ar fi pus în pericol viața lui Mussolini, compromițând misiunea.

După o misiune de recunoaştere a regiunii, Skorzeny a

---

[20] Deşi Skorzeny nu a fost judecat niciodată ca şi criminal de război, au existat grupuri evreieşti care au insistat că ar fi trebuit să fie pus sub acuzație.

descoperit la baza stâncilor pe care era construit hotelul o mică porțiune de teren plat pe care s-ar fi putut ateriza forțat cu ajutorul unor planoare. După ce a studiat planul şi s-a antrenat alături de oamenii săi, punându-şi de o mie de ori viața în pericol, comandoul a trecut la acțiune.

Aterizarea forțată a planoarelor a fost un succes, dar soldații mai trebuiau încă să urce pe stânci fără să fie observați de gărzile italiene şi să preia controlul asupra hotelului. Nemții au reuşit să-i ia prin surprindere pe italieni, iar Skorzeny a pătruns personal în interiorul hotelului, neobservat. În scurt timp, trupele sale au preluat controlul asupra zonei, deşi erau depăşite în număr mare de italieni. Mussolini a fost transportat la baza stâncilor, unde îi aştepta un mic avion cu motor, care l-a transportat, împreună cu Skorzeny, înapoi la Roma. Avionul era prea mic pentru a mai transporta şi alți soldați din comando. Însăşi aterizarea sa forțată pe mica porțiune de teren plat a fost considerată un miracol, la fel ca şi decolarea ulterioară. Trupele germane au reuşit însă să-şi croiască drum prin regiunea muntoasă a Italiei, mergând pe jos şi ajungând în siguranță pe teritoriul Germaniei.

După ce l-a lăsat pe Mussolini la Roma, Skorzeny a zburat la Viena şi s-a cazat la un hotel. Speranța lui era să se odihnească o vreme, întrucât se rănise la spate în timpul aterizării forțate. Telefonul a sunat însă încontinuu, mesajele de felicitare succedându-se unul după altul. În cele din urmă, Skorzeny a primit un mesaj de la Himmler care îi spunea că Führerul doreşte să-l vadă deîndată. A zburat la Berlin, unde a primit ordinul Crucea Cavalerilor, cea mai înaltă onoare care putea fi acordată unui soldat, comparabilă cu Medalia de Onoare a Congresului în Statele Unite. Vestea s-a răspândit ca fulgerul şi Skorzeny a devenit vedeta principală a oraşului. Nu avea însă timp de petreceri. Dorința lui cea mai vie era să se întoarcă în acțiune. La urma urmei, avea un război de câştigat.

Multe din sarcinile primite de Skorzeny după această

misiune care i-a adus celebritatea erau pur şi simplu imposibile. Nu trebuia să fii un om curajos ca să le accepți, ci de-a dreptul idiot. Majoritatea au şi fost anulate.

Cea mai neobişnuită misiune pe care a primit-o Skorzeny a avut loc în anul 1944, când Himmler i-a cerut să descopere comoara ascunsă de la Montsegur, în regiunea Cathar din sudul Franței. Montsegur este o fortăreață istorică, considerată ultima redută a catharilor, o sectă creştină gnostică pe care biserica catolică o acuza de erezie. Înainte de a fi complet anihilată de Inchiziție, membrii acesteia au trecut în clandestinitate, ieşind mai târziu din nou la lumină prin intermediul lojilor masonice şi al altor organizații secrete.

Catharii erau apropiați de curtea lui Carol cel Mare şi de cavalerii templieri.

SS-ul lui Heinrich Himmler trimisese deja mai multe expediții la Montsegur. Cea mai importantă a fost condusă de arheologul german Otto Rahn, un adept avid al ocultismului care dorea să descopere atât Sfântul Graal cât şi Arca Contractului. Rahn avea motive să creadă că secta catharilor a ascuns aceste relicve sacre în fortăreața de la Montsegur. Scenariul era credibil, întrucât zona este înțesată de caverne şi de tunele subterane. Rahn şi- a făcut o adevărată carieră din a căuta aceste obiecte şi comoara despre care credea că le însoţeşte. În momentul de față nu există nici o dovadă care să ateste că ar fi avut succes. Otto Rahn a fost declarat mort înainte de începerea războiului, dar moartea sa a fost extrem de controversată.

Himmler a apelat atunci la Skorzeny, pe care îl considera un om care poate realiza orice. Acesta a obținut în câteva zile ceea ce Otto Rahn nu a reuşit să facă în mai mulți ani. Folosindu-şi cunoştințele excepționale de strategie şi tactică militară, el a tras rapid concluzia că gnosticii cathari nu şi-ar fi lăsat comoara în fortăreața de la Montsegur sau în vecinătatea acesteia, ci ar fi luat-o cu ei pe o anumită rută de salvare. Singura problemă legată de această teorie era că nu exista nici

o rută de salvare din Montsegur. Catharii fuseseră înconjurați din toate direcțiile de forțele Inchiziției, cu o singură excepție: o stâncă inaccesibilă deasupra căreia era construită fortăreața.

Se pare că Skorzeny avea o *karma* bună în ceea ce priveşte stâncile.

Într-o misiune asemănătoare a reuşit să-l salveze pe Mussolini. El şi-a dat seama că deşi era imposibil să încerci să urci pe stânca respectivă, catharii s-au folosit probabil de frânghii pentru a coborî pe ea. Aceasta a fost ruta de salvare a catharilor, iar Skorzeny şi-a propus să o urmeze. În scurt timp, el a ajuns pe vârful unui munte din apropiere, pe care a descoperit o fortăreață ascunsă. Aceasta a fost adevăratul refugiu suprem al catharilor, rămas nedescoperit aproape o mie de ani.

Printr-o coincidență, operația condusă de Skorzeny s-a realizat în ziua cea mai sfântă a catharilor. Conform tradiției, sute de localnici celebrau în această zi un festival ținut la fortăreața propriu-zisă de la Montsegur. Fiind sub ocupație, de data aceasta sătenii au fost nevoiți să ceară formal permisiunea autorităților germane de a folosi perimetrul, dar au fost refuzați.

În fervoarea lor, mulți dintre ei nu au ținut însă cont de interdicția autorităților şi au coborât în fortăreață pentru a-şi îndeplini ritualurile străvechi.

Informat de situație, Skorzeny i-a lăsat să se bucure de festivalul lor.

Era el însuşi un om simplu, fără nici un pic de respect pentru birocrația germană, pe care chiar o disprețuia. De altfel, operațiunea sa se desfăşura la o distanță considerabilă de locul de pelerinaj al sătenilor.

În curând, Skorzeny şi oamenii săi au găsit comoara secretă. L-a anunțat imediat pe Himmler, care a trimis o echipă pentru recuperarea şi transportul acesteia. El i-a transmis lui Skorzeny un mesaj prin care îi cerea să se uite pe cer în ziua următoare. A doua zi, un avion care lăsa o dâră

colorată a desenat pe cer crucea celtică (o cruce în interiorul unui cerc). Era un mesaj ezoteric adresat unui coleg dintr-o societate secretă. Semnificația mesajului era limpede: Skorzeny își încheiase misiunea. El a lăsat echipa de recuperare să-și facă treaba și s-a întors pe teatrul de război.

La sfârșitul războiului, Skorzeny se afla în casa sa din Austria. După ce Aliații au cucerit țara, el le-a ordonat oamenilor săi să își depună armele și s-a predat el însuși armatei americane. Acest simplu act s-a dovedit mai dificil decât ar fi crezut. Luptele încetaseră, prizonierii germani erau deja foarte numeroși, așa că soldații americani nu se grăbeau prea tare să ia noi prizonieri. Skorzeny știa însă că este extrem de faimos și că ar fi fost considerat un prizonier valoros. Se pare însă că soldații cărora a încercat să se predea fie nu l-au crezut, fie nu au înțeles semnificația cuvintelor sale. După multe discuții ridicole, cineva și-a dat în sfârșit seama cu cine are de-a face: cu șeful comandoului care l-a salvat pe Mussolini. Și astfel, a început circul. Extrem de admirat de soldații americani, Skorzeny a fost tratat ca un zeu. În cele din urmă, autoritățile au fost nevoite să le ceară soldaților să își facă datoria.

După cum am afirmat mai devreme, Skorzeny nu a fost niciodată judecat pentru crime de război la Nùrenberg. Nu se obișnuiește ca soldații loiali să fie judecați în acest fel. De altfel, procurorii militari nici nu aveau vreo dovadă că Skorzeny s-ar fi făcut vinovat de crime de război. Totuși, el nu a fost eliberat, lucru care a început să-l deranjeze foarte tare. Pe scurt, Skorzeny a devenit un prizonier pe timp de pace, fără nici o explicație. I s-a permis o singură vizită la Viena, dar a fost supravegheat îndeaproape. După ce a lâncezit în arest o bună bucată de vreme, Skorzeny a fost acuzat de un tribunal militar pentru un act care viola Regulile Războiului stabilite la Geneva.

În perioada de final a războiului, lucrurile deveniseră disperate pentru naziști. Hitler s-a gândit să facă un ultim

efort suprem. El a aplicat o tactică pe care o învățase chiar de la Aliați, care au folosit-o împotriva naziştilor.

Soldații germani s-au îmbrăcat în uniforme americane, au folosit vehicule capturate de la Aliați şi s-au infiltrat în liniile inamice. Aici, ei au inversat indicatoarele, au aruncat în aer poduri şi au generat multă confuzie. Cel care a pus în aplicare planul a fost, desigur, Skorzeny.

Regulile Războiului interziceau în mod expres purtarea uniformelor inamice pentru a ucide. Skorzeny ştia foarte bine acest lucru şi l-a întrebat pe Führer cum trebuie să procedeze. Hitler a fost de acord să nu fie ucişi oameni aplicând această tehnică. Este limpede însă că atunci când te trezeşti în mijlocul liniilor inamice este uşor să fii prins într-un schimb de focuri. Ca de obicei, operațiunea condusă de Skorzeny s-a dovedit un succes. Evident, în timpul acestui proces americanii au suferit pierderi grele. Acesta este războiul.

Skorzeny, care a primit din oficiu un avocat american, a respins cu amărăciune acuzațiile şi şi-a dat seama că asistă la un proces politic.

Judecătorii erau surzi la apărarea sa. În ultimul minut, la bară a fost chemat un martor-surpriză. Era vorba de un ofițer de aviație britanic pe nume Yeo-Thomas. Acesta a depus mărturie că Aliații au folosit o tactică similară, trimițând un comando la care a participat chiar el în spatele liniilor germane, şi încă de mai multe ori. A declarat deschis că atunci când a fost necesar, Aliații nu s-au sfiit să ucidă. Deşi legea nu prevedea nimic în acest sens, Yeo-Thomas a arătat că Regulile Răboiului s-au schimbat mult de la Primul Război Mondial încoace. De data aceasta, judecătorii aveau mâinile legate. Ei nu au mai avut ce face şi l-au achitat pe Skorzeny. În caz contrar, Aliații ar fi trebuit să răspundă la rândul lor pentru crime de război. După toate probabilitățile, cei care l-au trimis pe Yeo-Thomas să depună mărturie au fost şefii serviciilor secrete americane.

Cu tot acest deznodământ fericit, Skorzeny a continuat să

rămână închis. Politica este un joc complicat. Cert este că el a căpătat un resentiment față de americani, fiind convins că este tratat în mod injust. Atunci când s-a predat, scopul lui a fost acela de a coopera cu Aliații, dornic să-şi construiască un viitor nou într-o Austrie renăscută. Dintr-o dată, şi-a dat seama că nu mai are o țară, trezindu-se singur într-o lume străină şi înspăimântătoare. Singurul sistem de guvernare pe care l-a cunoscut a fost vechiul Reich, care nu mai exista. Autoritățile aliate nu aveau încredere în el şi în nici un caz nu s-au grăbit să-i întindă o mână de ajutor.

Cu toate acestea, Skorzeny se bucura încă de o popularitate uriaşă în rândul soldaților americani. Aceştia îi admirau curajul şi faptele legendare.

De aceea, câțiva dintre ei l-au ajutat să scape, probabil mai mult din simpatie şi respect decât ca parte a unei conspirații. Skorzeny a zburat în Spania şi a cerut protecția unui vechi aliat al Germaniei: dictatorul Francisco Franco.

Aici, el şi-a dat seama că are încă destule contacte şi că popularitatea sa a rămas intactă. La urma urmei, Skorzeny a fost direct responsabil de trimiterea a tot felul de comori către Argentina şi alte destinații. Superiorii săi nazişti, care aveau o încredere nelimitată în el ca într-un om care rezolvă orice sarcină, erau acum morți sau dispăruți. Pe scurt, avea cale liberă să înceapă o viață nouă, chiar dacă una în anonimat. Americanii nu l-au dorit, vechiul Reich dispăruse, dar Skorzeny a rămas cu o moştenire de pe urma acestuia: o carte de credit practic nelimitată.

Loialitățile lui Skorzeny au fost modelate de circumstanțele vieții sale.

El a fost nevoit în permanență să aleagă între o tabără şi alta. Americanii l-au respins, fiind susținuți şi de evreii care tocmai îşi creau noul stat, Israel.

Aceste grupări nu aveau nici o simpatie pentru Skorzeny, pentru prietenii săi şi pentru tot ce reprezentau ei. Aceasta este singura explicație rațională pentru procesul politic la care

a fost supus. Dându-şi seama cine îi stă împotrivă, Skorzeny a devenit pe faţă duşmanul lor şi a început să susţină financiar operaţiunile de salvare şi de mutare a foştilor ofiţeri SS. A devenit astfel o veritabilă placă turnantă între operaţiunile din Germania, America de Sud şi lumea arabă. Geniul său militar a fost folosit (uneori chiar de CIA) pentru a antrena forţe teroriste în Egipt, Irak şi alte ţări arabe. Ţările din America de Sud l-au folosit ca şi consultant militar.

Deşi este de înţeles că americanii nu l-au dorit pe Skorzeny, procedând în acest fel ei au eliberat în lume o forţă de necontrolat, care avea să se dovedească un adevărat coşmar. Antrenamentele şi taberele militare conduse de el în ţările lumii a treia au pus bazele unei politici de ură şi teroare ale cărei consecinţe continuăm să le simţim şi în ziua de astăzi.

După război, Skorzeny a devenit prietenul şi consultantul lui Juan Peron, dictatorul militar al Argentinei. A fost inclusiv garda de corp personală a Evitei, soţia acestuia. El a fost cel care avea să-i aducă mai târziu trupul înapoi din Italia, după ce Evita a murit, iar cadavrul i-a fost furat şi ascuns timp de mai bine de un deceniu.

Skorzeny a creat în Egipt o veritabilă reţea teroristă, despre care s-a spus că ar fi înfiinţat inclusiv lagăre de concentrare. Din câte am citit, se pare că acest lucru s-a realizat la cererea autorităţilor egiptene, care doreau să scape de populaţia lor evreiască. Skorzeny le-a făcut pe plac, apelând la un vechi contact din SS care ştia cum trebuie condus un lagăr de concentrare. În faţa opiniei publice, el a afirmat însă că nu a susţinut Holocaustul. După părerea mea, s-a folosit de orice mijloace pentru a restabili şi menţine o vastă reţea de interese care să susţină şi să ducă mai departe cauza nazistă, indiferent cum am defini această cauză.

Lui Skorzeny îi plăcea să se joace cu ziariştii, furnizându-le frânturi din aspectele oculte ale celui de-al Treilea Reich. Uneori i-a încurajat să facă speculaţii legate de scăparea lui

Hitler sau de alte aspecte neverosimile ale celui de-al Patrulea Reich. Nu există nici o îndoială că se amuza copios, dar nimeni nu poate afirma cu precizie ce anume ştia şi ce erau pure speculații. Tot ce ştim cu siguranță este că a fost un jucător foarte important într-o rețea misterioasă, cu implicații pe alocuri sinistre.

Pe la începutul anilor 70 Skorzeny a fost diagnosticat ca având cancer, posibil ca rezultat al complicațiilor generate de o lovitură la spate pe care a căpătat-o în timpul misiunii de salvare a lui Mussolini. Operația chirurgicală la care a fost supus l-a lăsat paralizat, iar medicii i-au spus că nu va mai putea umbla niciodată. Skorzeny era însă un om plin de resurse. El a apelat la un fost terapeut SS. Cu ajutorul acestuia, a reuşit să-şi uimească medicii, recâştigându-şi capacitatea de a umbla. Una din ultimele sale acțiuni publice a fost participarea la o slujbă catolică ținută pentru mântuirea sufletelor lui Hitler şi Mussolini. A murit în anul 1975.

La prima vedere, moştenirea pe care ne-a lăsat-o Otto Skorzeny pare să fie una legată de terorism. Nu este mai puțin adevărat însă că în urma sa au rămas nenumărate intrigi care aşteaptă să fie dezlegate, dar şi convingerea că în lumea modernă există încă o puternică organizație nazistă, cât se poate de activă. Cunoscută sub numele de Păianjenul, această rețea mondială cuprinde diferite facțiuni răspândite în întreaga lume.

Capitolul 17

Conexiunea arabă

Unul din aspectele cele mai curioase la care ne-a condus investigația noastră se referă la conexiunea lui Otto Skorzeny cu Egiptul şi cu lumea arabă. Această alianță pare şi mai interesantă dacă ținem seama de ostilitatea istorică a celor două puteri față de Israel. Istoria antică a Arabiei ne oferă indicii demne de remarcat care explică legăturile dintre arabi şi nazişti. Indiferent cât de fragmentată a devenit lumea arabă, este cert faptul că ea a fost construită după modelul vechilor şcoli ale misterelor aflate în căutarea adevărului. Deşi folosită greşit, puterea lor s-a tras dintr-o tradiție vie, practicată în cadrul acestor şcoli ale misterelor. Acesta este subiectul de care ne vom ocupa în acest capitol.

Din câte mi-a spus Jan van Helsing, cea mai puternică şi mai secretă societate a naziştilor a fost misteriosul Ordin al Pietrei Negre. Deşi avea nenumărate informații legate de toate celelalte societăți secrete, despre aceasta Jan nu avea nici cel mai mic indiciu. Investigația devenea astfel foarte dificilă. Am reuşit totuşi să descopăr prin forțe proprii că această Piatră Neagră era legată direct de Piatra Neagră de la Mecca, oraşul sfânt al religiei islamice. Mecca este situată pe peninsula arabică, la est de Marea Roşie.

Deşi la ora actuală este doar o prelungire a deşertului Sahara, peninsula arabică a fost cândva un teren fertil pe care înflorea viața. La origini, Mecca a fost un loc sacru al vechii culturi ariene. Mai târziu, el a devenit un loc de adorație al hinduşilor (despre care se ştie că au derivat din vechii arieni).

Potrivit tradițiilor populare în zona Meccăi, Avraam şi fiul său Ismail au auzit vocea lui Allah, care le-a poruncit să

reconstruiască vechiul altar sacru. Allah era o zeitate păgână, cunoscută locuitorilor zonei, care îmbrățișa simultan aspectul masculin şi cel feminin al divinității. Prefixul „Al” sau „El” se referă la principiul masculin. În limba spaniolă, substantivele de gen masculin continuă să fie însoțite şi astăzi de articolul „el”. Sufixul „la” sau „lah” reprezintă principiul feminin. Împreună, cele două cuvinte devin „Al-lah” sau *Allah*.

Când au ajuns în locul sfânt, Avraam şi Ismail au constatat că acesta este ocupat de locuința unei bătrâne. Aceasta a fost de acord să îşi mute casa şi să îi lase să construiască altarul, dar numai cu condiția ca noul templu să îi fie încredințat ei şi descendenților ei pentru totdeauna. Bătrâna era cunoscută sub numele de Shaybah, iar descendenții săi au păstrat numele de Benu Shaybah, care înseamnă efectiv urmaşii bătrânei femei. La ora actuală, intrarea în locul sfânt al Islamului, Kaaba, se face prin Porțile Fiilor lui Shaybah. În engleză, Shaybah se traduce prin Sheba, la fel ca în Regina din Sheba. Cuvântul *Sheba* provine de la zeitatea indiană Shiva, contrapartea masculină a lui Kali, zeița timpului şi a distrugerii.

Kaaba este o structură cubică, cunoscută uneori şi sub numele de Cubul Negru. Este acoperită cu o țesătură ornamentală numită Kiswat. Într-unul din colțurile Kaabei este încastrată Piatra Neagră, care a fost dintotdeauna înconjurată de mister. Este practic imposibil pentru cineva care nu aparține religiei musulmane să se apropie de ea. De aceea, Piatra Neagră nu a putut fi supusă vreodată unei investigații ştiințifice. Cei mai mulți observatori moderni sunt convinşi că este un fel de meteorit. Călătorii din vremea lui Sir Richard Burton au afirmat că natura ei este vulcanică. Burton îl citează pe un anume Ali Bey care o descrie ca un „bloc de bazalt vulcanic a cărui circumferință este încrustată cu cristale mici, cu colțuri ascuțite, cu romburi de feldspat de culoare roşu cărămiziu pe un fundal de culoare neagră, asemănător cu catifeaua sau cărbunele, cu excepția unei

protuberanțe care este de culoare roşiatică”. Burton îl citează de asemenea pe un anume Burckhardt care afirmă că „este o bucată de lavă care conține diferite particule fine dintr-o substanță alb-gălbuie”.

Cuvântul *Kaaba* înseamnă Marea Mamă în limba arabă. Dicționarul afirmă că derivă din *kava,* peşteră (n.n. *Cave* în limba engleză), un alt simbol feminin. Din punct de vedere fonetic, cuvântul este alcătuit din „Ka” şi „ba”, care înseamnă casa spiritului. Magicianul Kenneth Grant îl defineşte ca „sălaşul feminin” sau sursa Oului Primordial.

La început, Kaaba era cunoscută pentru izvorul său natural, care produce o apă sălcie, cunoscută sub numele de Zemzem. Această apă este foarte bogată în minerale şi este distribuită în întreaga lume pentru efectele sale terapeutice. În limba persană, Zemzem înseamnă „Marele Luminariu”, care corespunde din punct de vedere cabalistic lui Venus sau lui Lucifer.

Piatra Neagră de la Kaaba este asociată cu Venus şi din perspectiva puterii sale de regenerare. Zemzem mai poate fi tradus şi prin „Zam! Zam!”, care înseamnă „Umple! Umple! (sticla)”.

De-a lungul îndelungatei sale istorii, Kaaba a suferit diferite distrugeri. În ultimii 1300 de ani a fost întreținută însă cu cea mai mare grijă.

În perioada antică, Kaaba conținea idolii mai multor zei păgâni, îndeosebi cei ai hinduismului. Profetul Mohamed a eliminat aceşti idoli, dar a recunoscut şi a consacrat primul zeu al Kaabei, pe Allah. A fost singurul zeu pe care l-a recunoscut.

Potrivit tradiției, Piatra Neagră din Kaaba provine din ceruri şi i-a fost dăruită lui Adam de Allah. La origini era o piatră de un alb imaculat, care trebuia aşezată în Kaaba, un altar pe care trebuia să-l construiască Adam. În acele timpuri era cunoscută sub numele de „Alhajar Alsad”, Cea Mai Fericită dintre Pietre. Dintre toate pietrele din Paradis, a fost singura

aleasă de Allah pentru a fi aşezată în Kaaba din Mecca. Ținând piatra în mână, Adam a coborât din Paradis şi a ajuns în Ceylon (sau Sri Lanka). Adam a aşezat piatra pe pământ, pentru ca altarul Kaabei să poată fi construit în jurul ei. Se pare că la vremea respectivă era o piatră uriaşă.

În timpul Potopului din vremea lui Noe, Kaaba a fost puternic deteriorată, aşa că Piatra Sfântă a fost ascunsă într-un loc sigur. A rămas astfel ascunsă până când Allah i-a poruncit lui Avraam să reconstruiască altarul Kaabei. Avraam şi-a părăsit căminul din Babilon şi a fost condus de îngerul Gabriel către izvorul Zemzem. Odată ajunşi în Mecca, Gabriel i-a dat Piatra Sfântă. Avraam i-a învățat pe localnici să se închine acestei pietre, făcând sacrificii de animale într-un loc din apropiere. Sângele animalelor era vărsat pe piatră, care a devenit în timp neagră. Într-adevăr, culoarea pietrei este descrisă ca fiind foarte întunecată, fie neagră, fie de un roşu foarte închis.

Legenda spune că închiderea culorii pietrei a fost rezultatul păcatelor oamenilor.

Tradițiile islamice sunt destul de variate, dar au un numitor comun.

Potrivit acestuia, Piatra Neagră a făcut cândva parte dintr-un ansamblu mult mai mare. Rămăşița de astăzi este doar un fragment dintr-un obiect foarte sacru. Una din tradiții o numeşte „piatra respinsă”. Această expresie este nu doar numele ezoteric al lui Christos, dar şi o frază folosită pentru blocul din piatră aşezat cândva în vârful Piramidei din Gizeh. Acest lucru este atestat de mitologia egipteană, în care Gabriel este echivalentul lui Tahuti, constructorul Marii Piramide. Ideea că Tahuti i-a dat Piatra lui Avraam (sub forma îngerului Gabriel) sugerează că Piatra Neagră de la Mecca reprezintă un fragment din blocul aşezat cândva în vârful Marii Piramide.

În secolul VII, Kaaba a fost distrusă de un incendiu. La reconstrucție, clădirea a fost înzestrată cu o intrare situată la câteva zeci de centimetri de sol, pentru a supraveghea mai

bine cine intră în clădirea sfântă. Întrucât reconstrucția a fost realizată de mai multe triburi arabe, s-a creat o dispută legitimă legată de cel care va instala Piatra Neagră pe noul ei edificiu. Până la urmă, s-a ajuns la concluzia ca primul venit care va intra în curtea interioară să spună cine trebuie să instaleze Piatra. Sincronicitatea a făcut ca prima persoană care a intrat în curte să fie Mahomed. Acest eveniment s-a produs înainte ca viziunile sale să îl transforme în celebrul Profet al lui Allah.

Tânărul Mahomed a făcut un plan care să împace toate grupurile arabe rivale.

El a aşezat Piatra pe o bucată de pânză şi a cerut ca fiecare trib să îşi trimită un reprezentant în jurul acesteia. Împreună, ei au ridicat pânza pe care era aşezată Piatra Neagră şi au dus-o la Kaaba. Acolo, tânărul Mahomed a luat Piatra şi a aşezat-o personal în noul ei lăcaş.

Câțiva ani mai târziu, Mahomed s-a retras într-o peşteră, unde a primit mai multe mesaje divine prin intermediul lui Gabriel. Pe baza acestor viziuni, a început să convertească mulțimile, cucerind în cele din urmă întreaga lume semitică. Istoria lui Mahomed este fascinantă, dar mult prea complexă pentru a o analiza aici. Există totuşi câteva aspecte asupra cărora aş dori să mă opresc.

Informațiile de mai sus arată cu claritate că tradițiile locale afirmă că puterea lui Mohamed a provenit de la Marea Piramidă. Poziția lui a fost protejată şi întărită de însăşi Zeița-Mamă. Înainte de a primi mesajele de inspirație divină, s-a însurat cu o femeie bogată. Aceasta nu numai că i-a asigurat independența economică, dar a fost prima care a recunoscut calitatea divină a mesajelor primite. Când Mahomed a început să îşi predice mesajul, devenind din ce în ce mai popular, liderul celui mai puternic trib din zonă s-a înfuriat groaznic şi şi-a propus să-l ucidă. Setea de sânge i-a fost stinsă însă de propria sa soră, al cărei rol a devenit crucial. Aceasta era o susținătoare aprigă a lui Mahomed şi a

reuşit să-şi convingă fratele să nu îl ucidă pe noul profet. În cele din urmă, femeia şi-a convertit fratele la Islam. Sprijinul acestuia s-a dovedit esențial pentru răspândirea timpurie a noii religii.

Constatăm de aici că întreaga bază a religiei islamice urmează preceptele de bază ale Zeiței-Mamă, pe care o şi celebrează. Deşi libertatea femeilor este limitată prin legi stricte, există totuşi un aspect care atestă respectul față de principiul feminin. Cuvântul *Islam* înseamnă „a aspira către calea lui Dumnezeu". Aspirația este un atribut feminin. Prefixul „Is" provine de la Isis, adică principiul feminin, în timp ce sufixul „lam" înseamnă „cale" sau „cărare" în tibetană. Majoritatea criticilor Islamului afirmă că musulmanii au subjugat-o pe Zeiță, guvernând după principiile patriarhale. Această subjugare apare însă într-o cu totul altă perspectivă dacă examinăm istoria Islamului după moartea lui Mohamed.

Q'ran-ul sau Coranul este cartea sfântă a Islamului, despre care se spune că a fost scrisă la câțiva ani după moartea lui Mohamed. Coranul revelat de Mohamed nu a putut fi scris, căci Profetul era analfabet. El a fost însă reținut şi repetat de persoane antrenate să memoreze părți ample din Coran. La fel ca şi Iisus, Mohamed a schimbat radical cursul istoriei. Cu atât mai curios este faptul că nici unul dintre ei nu a lăsat în urma sa o mărturie scrisă de propria sa mână. În cazul lui Iisus există numeroase dovezi istorice care atestă faptul că ştia să scrie. Deşi se spune că ar fi fost analfabet, înclin să cred că şi Mohamed ar fi ştiut să scrie.

Pentru a înțelege mai bine cum operează principiul feminin în peninsula arabă, va trebui să aruncăm o privire asupra principalei capodopere a culturii arabe medievale: *Cartea celor o mie şi una de nopți,* mai cunoscută sub numele de *Nopțile arabe.*

Această saga labirintică ce include tot felul de poveşti legate între ele nu are un autor specificat; doar dacă nu a fost

Zeița însăşi. Povestea începe cu mânia regelui Shahryar[21] şi a fratelui acestuia. Văzând că soțiile lor îşi satisfac poftele desfrânate cu alți bărbați, trădându-şi astfel consorții regali, cei doi frați au ajuns la concluzia că toate femeile procedează la fel. Profund deziluzionați, cei doi şi-au părăsit regatele pentru a scăpa de blestemul feminin. Spre surpriza lor, au dat peste un *ginn*[22] care a ieşit din apă şi a făcut să apară în fața lor un scrin de cristal cu şapte lacăte, simbolizând cele şapte *chakra*-e sau sigilii. Deschizând cele şapte lacăte, *ginn*-ul a deschis scrinul şi a scos din el o frumoasă concubină, pe care o ținea închisă pentru a-şi satisface propria plăcere. Aceasta era uriaşă, dar *ginn*-ul i-a poruncit să se aşeze astfel încât să poată stea în palma ei. Femeia i-a satisfăcut poftele, după care *ginn*-ul a adormit. Regele Shahryar şi fratele său au rămas îngroziți în fața puterii acestui *Ifrit* (termenul arab pentru *ginn).*

Spre surpriza lor şi mai mare, dar şi spre groaza lor, exotica femeie i-a silit pe cei doi regi să întrețină relații sexuale cu ea. Cei doi ar fi dorit s-o refuze, dar ea i-a amenințat că îl va trezi pe Ifrit, *care se va dezlănțui asupra lor. După ce şi-a satisfăcut poftele cu ei, femeia şi-a scos un şirag de sigilii sau de inele care reprezentau toate cuceririle ei masculine. Ea i-a silit pe cei doi regi să îi dea propriile lor inele pentru a le adăuga şiragului, după care i-a informat că nimic nu poate opri dorința femeii (Zeiței), nici măcar un* jinn *atotputernic.*

În fața acestui nou exemplu al puterii feminine, cei doi regi au devenit încă şi mai înverşunați. Cel mai mult i-a uimit voința acestei femei de a-şi risca viața în vecinătatea unui Ifrit. *La urma urmei, avem de-a face cu o ființă supranaturală care s-a lăsat păcălită de o eternitate de această femeie.*

---

[21] Se presupune că Shahryar provine din persanul „oraş-prieten". Cuvântul poate fi divizat în „Sha" şi „hryar", care ar însemna „Sha al arienilor".

[22] N. Tr. Un duh.

Dacă până şi un Ifrit *poate fi păcălit, ce şanse ar avea doi muritori să scape de ingenioasa putere a forţei feminine?*

Regele Shahryar a interpretat întâmplarea în sensul ei cel mai negativ. Întorcându-se în regatul său, el a preluat din nou autoritatea regală, cu convingerea că nu poate avea încredere în nici o femeie de pe pământ. Şi-a propus să rezolve această dilemă însurându-se cu o fecioară nouă în fiecare zi, bucurându-se de ea în noaptea nunţii şi apoi decapitând-o dimineaţa. Numai în acest fel putea avea încredere în fidelitatea soţiei sale.

În acest fel, regele Shahryar a devenit omul cel mai malefic şi mai temut din regat. Vizirul regelui (funcţie tradusă uneori prin consilier sau chiar prin vrăjitor) a primit poruncă să găsească în permanenţă noi fecioare pentru a satisface plăcerea suveranului său. După decapitarea unui mare număr de femei, sarcina sfetnicului a devenit din ce în ce mai dificilă.

Pe de o parte, regatul tindea să rămână fără fecioare. Pe de altă parte, vizirul însuşi avea o fiică foarte frumoasă, pe nume Şeherazada[23]*. Pe măsură ce povestea avansează, devine din ce în ce mai evident că această femeie era iniţiată în Doctrina Secretă (expusă de Madame Blavatsky în lucrarea sa cu acelaşi titlu), căci cunoştea toate textele din vechime.*

În ciuda protestelor vizirului, Şeherazada şi-a convins tatăl că dacă se va mărita cu regele, va avea o şansă să îi domolească acestuia mânia folosindu-şi vasta cunoaştere. În cele din urmă vizirul a acceptat, iar regele a fost încântat să afle că are o mireasă nouă. Sora Şeherazadei a fost oferită şi ea ca mireasă şi a fost invitată la luna de miere a surorii ei. Numele ei

---

[23] Shahrazad este o expresie persană care înseamnă „eliberator al oraşului”. Există o versiune mai veche a numelui, Szeherazade, care înseamnă „născut leu” (Shirzad). Corespondenţa mitologică sau cabalistică a lui Shahrazad este Maat, consoarta egipteană de sex feminin a lui Tahuti. N. Tr. Am preferat să păstrăm în text numele consacrat în limba română: Şeherazada.

era Dunyazad, care înseamnă „eliberatoarea lumii”.

După ce ritualul nupțial se consumă, regele adoarme. Când se trezeşte, el o aude pe Dunyazad cerându-i Şeherazadei să-i spună o poveste.

Regele este fascinat să asculte fascinanta poveste, dar de fiecare dată, în zorii zilei, când ar trebui să îi taie capul soției sale, povestea rămâne neterminată, lăsându-l pe rege în suspans. Folosindu-se de această strategie, Şeherazada îşi prelungeşte viața cu fiecare noapte în care trebuie să continue povestea începută cu o zi înainte.

Fascinat de talentul uluitor de povestitoare al Şeherazadei, regele îi permite acesteia să trăiască o mie şi una de nopți. În tot acest răstimp, ea îi naşte trei copii şi îi povesteşte despre toate aspectele imaginabile ale vieții.

Majoritatea istoriilor ei se petrec într-un context supranatural, întesat de miracole şi de ginn*-i, şi dublat de o sexualitate excesivă. Principalul mesaj moral al poveştilor este că individul trebuie să se pună la unison cu voința divină care acționează în ființa sa. Această voință este echivalată în textul capodoperei literare cu voința lui Allah. Este exact aspectul pe care îl descrie Aleister Crowley în* Cartea legii *atunci când spune: „Unica lege trebuie să fie: fă ceea ce doreşti”. Autorul* Cele o mie şi una de nopți *foloseşte din plin principiul sincronicității pentru a permite eroilor săi să ia parte la cele mai neaşteptate situații. Sincronicitatea este recunoscută ca fiind modul de acțiune al Voinței Divine a lui Allah.*

La sfârşitul celor o mie şi una de nopți, Şeherazada a epuizat întreaga panoramă a experiențelor umane şi anunță că a terminat cu poveştile. Deşi toată lumea aşteaptă ca regele să îi taie capul, ea face apel la compasiunea lui, sub pretextul că cei trei fii ai săi vor avea nevoie de o mamă. Profund emoționat de poveştile pe care le-a auzit de la ea, regele a ajuns deja la înțelepciune şi îşi dă seama că nu mai este necesar să o execute pe ea sau orice altă femeie. Puritatea şi demnitatea Şeherazadei au reuşit să schimbe întreaga situație. Regele

Shahryar ia decizia să devină un rege bun şi un binefăcător pentru poporul său. Acesta se bucură şi urmează o lungă perioadă de renaştere.

Toate aceste aventuri nu seamănă deloc cu filmele lui Walt Disney sau cu cărţile de poveşti cu zâne. În varianta sa originală, teza principală care stă la baza celebrei opere de literatură este mântuirea cu ajutorul Zeiţei.

Deşi uşor edulcorate în anumite variante moderne, scânteia din aceste legende mai poate fi simţită încă în cultura arabă. Chiar şi astăzi, sufletele pure şi pline de devoţiune care îşi consacră viaţa împlinirii Voinţei lui Allah continuă să fie numite Olema. Cuvântul este legat de „Thelema" de care a vorbit Aleister Crowley. Litera din alfabetul grecesc pentru „T" este „O".

De aici şi transformarea cuvântului „Thelema" în „Olema".

Aşa cum spuneam mai devreme, cultura arabă modernă ne lasă impresia că femeile sunt legate în lanţuri. Nu poate fi pus totuşi la îndoială faptul că principiul care a stat la baza acestei culturi a fost cel feminin. Cele o mie şi una de nopţi *afirmă cu claritate acest lucru. Zeiţa este impregnată profund în armătura universului, a cărui cauză primară este. Acest principiu continuă să fie predat şi astăzi în şcolile misterelor arabe.*

La fel ca în cazul majorităţii religiilor, există foarte multe intrigi şi mistere asociate cu Islamul. Foarte mulţi americani percep această lume ca „un bastion al eroilor negativi". Mijloacele mas-media sunt pline de injurii la adresa unor lideri precum Saddam Hussein sau Colonelul Khadafi. La fel ca în cazul celorlalte religii, şi Islamul are o variantă exoterică, pentru mase, şi una ezoterică, pentru iniţiaţi.

Secta cea mai bine cunoscută pentru practica aspectelor ezoterice este cea a sufiţilor. Datoria lor a fost aceea de a lua înţelepciunea Sfântului Graal (provenită de la Zeiţă), despre care se ştie că a fost pervertită în timpul lui Constantin, prezervând-o într-o formulă secretă pentru a putea fi transmisă mai departe lumii. Acesta a fost motivul pentru care musulmanii

au capturat anumite locuri cheie din Ierusalim. Ai fi tentat chiar să crezi că principala grijă a musulmanilor era aceea de a împiedica pervertirea în continuare a credinței creştine. Oricum, metodele lor nu s-au bazat întotdeauna numai pe forță şi pe război.

Una din ironiile istoriei a făcut ca simbolul sacru al evreilor, Templul lui Solomon, să îi fie cedat cu resemnare lui Omar, cel de-al doilea Calif al credinței islamice. De fapt, se spune că Omar era mai degrabă indiferent la întreaga afacere. La vremea respectivă, principala sa preocupare era de a se întoarce la Mecca pentru a-şi calma poporul. Zvonurile care circulau susțineau că Omar ar fi jurat credință mai degrabă Ierusalimului decât oraşului sfânt al Meccăi. Omar nu avea nici o intenție de acest fel, dar a fost nevoit să răspundă inițiaților evrei responsabili de prezervarea credinței mozaice, care l-au chemat la Ierusalim. Intenția lor era să predea Templul lui Solomon liderului recent fondatei credințe musulmane. În acest fel, inițiații secreți ai credinței musulmane au devenit păzitorii Templului lui Solomon, construind Domul de Piatră peste acesta. Acesta s-a păstrat până azi în picioare, avându-i ca şi custozi pe aceiaşi musulmani.

Informațiile secrete care au ajuns la cavalerii templieri în timpul cruciadelor s-au scurs prin intermediul acestor inițiați şi custozi musulmani.

S-a creat astfel un nou vehicul pentru transmiterea creştinismului real al Graalului[24] *către restul umanității. Germenii noii mişcări creştine au apărut odată cu Carol cel Mare, un bărbat cu părul la fel de roşu ca şi cel al membrilor clanului Cameron-ilor. Aici se ascunde un alt mare secret.*

Cartea sfântă a Islamului sau Coranul include un capitol referitor la familia lui Amrin sau Imran. Dacă vă mai aduceți

---

[24] Tot din acest vehicul al creştinismului ezoteric, cavalerii templieri au creat şi primul cartel bancar internațional al umanității, având o putere uluitor de mare la vremea respectivă.

aminte de capitolul anterior referitor la Cameroni, am afirmat acolo că numele acestora a derivat de la numele „Ahmroun”. Mohamed afirmă în Coran că aceasta este familia din linia genealogică a căreia s-au tras Moise, iar mai târziu Maria, mama lui Iisus. Avem astfel o dovadă în plus că genealogia Cameron-ilor merge până foarte departe. Nu este greu să tragem concluzia că această familie a avut o influență decisivă asupra destinului întregii umanități. Poate că nu este o simplă coincidență faptul că peştera în care s-au descoperit Manuscrisele de la Marea Moartă se numeşte Qumran, nume extrem de apropiat fonetic de Cameron.

Când i-am povestit lui Preston despre toate aceste lucruri, acesta mi-a spus că am descoperit practic secretul Insulei Skye. Personal, îl cunoştea dinainte. Pe scurt, secretul clanului Cameron este că se trag din linia genealogică a lui Christos. Cel puțin pe linie maternă, Duncan însuşi îşi trage rădăcinile din Insula Skye.

Există foarte multe cărți care trasează genealogia familiei lui Christos până în zilele noastre. Acestea pot fi corecte sau nu, dar un lucru este cert: tradiția cea mai corectă trebuie să fie şi cea mai bine păzită, lucru care este valabil în cazul clanului Cameron.

Capitolul 18

Misterioasele origini ale E.M.I. Thorn

Familiile Cameron şi Wilson se trag din acelaşi clan, care şi-a pus în aplicare intrigile prin rețeaua spațiului liniar şi a istoriei. De aceea, nu trebuie să ne surprindă prea tare faptul că familia sfântă a Islamului şi cea a creştinismului gnostic au fost de fapt una şi aceeaşi. Întotdeauna înconjurată de mister, una din urmele lor în istorie se referă la asocierea lor cu E.M.I. Thorn, uriaşa companie media şi de produse electronice care a distribuit filmul *Experimentul Philadelphia.*

Conform poveştii lui Preston Nichols, pe care am prezentat-o în preludiul acestei cărți, frații Wilson au fost primii producători de instrumente electronice din Marea Britanie. Ei au creat un parteneriat de afaceri cu tatăl lui Aleister Crowley, dând naştere unui concern care s-a dezvoltat, devenind în timp uriaşul conglomerat numit E.M.I. Thorn. Sincronicitatea mi-a permis să fac o legătură între acest concern şi filiera arabă. Iată care este povestea:

Încercând să descopăr evidențe istorice legate de frații Wilson, m-am împrietenit cu un englez pe nume Howard Barkway. Acesta a ajuns să se implice în fascinanta poveste a Montauk-ului într-o manieră cât se poate de sincronă. Odată, acest editor de cărți electronice se afla la New York într-o vizită de afaceri, când s-a întâlnit întâmplător cu o femeie pe nume Nancy.

Grăbindu-se la o întâlnire cu Duncan şi Preston, aceasta l-a invitat să vină cu ea. Howard a acceptat şi nu a fost deloc dezamăgit de întâlnire. A aflat astfel de ciudatele întâmplări de la Montauk din surse primare şi s-a simțit excelent.

Totul s-a petrecut cu mult timp înainte de apariția cărților

din seria Montauk.

Fiind el însuşi editor şi pregătindu-se să intre pe piaţa cărţilor ezoterice, Howard s-a gândit să publice el istoria Proiectului Montauk. Din păcate, distanţa mare faţă de America l-a împiedicat să acţioneze rapid, căci avea nevoie de un autor care să preia proiectul; între timp am apărut eu.

După publicarea *Proiectului Montauk,* am început să primesc telefoane de la Howard. Acesta a devenit în scurt timp primul distribuitor al cărţii în Marea Britanie. Nu numai că ne comanda cărţile, dar a început chiar să facă cercetări asupra fraţilor Wilson. Deşi nu a reuşit să obţină vreo dovadă oficială privind existenţa acestora, ne-a oferit exemplul uneia dintre cele mai bizare sincronicităţi personale. Mama lui a fost secretara lui Sir Jules Thorn, fondatorul Companiei Thorn! Mai târziu, Thorn a fuzionat cu E.M.I., devenind conglomeratul de companii care se ocupă de divertisment şi de produse electronice cunoscut sub numele de E.M.I. Thorn. Din păcate, mama lui Howard a murit cu un an înainte şi nu ne-a mai putut oferi informaţii.

Din câte ne-a spus Edward, Sir Jules Thorn nu era englez, ci un arab din Viena! Numele de Jules Thorn a fost adoptat pentru societatea engleză, care l-a şi făcut cavaler. A venit în Anglia ca reprezentant al unei companii austriece care producea lămpi, ceea ce ne duce cu gândul la Aladdin şi la lampa lui magică. În anul 1928, Thorn şi-a creat propria sa companie, numită Electric Lamp Service Company. Taxele vamale mari l-au silit în scurt timp să schimbe obiectul companiei sale într-un import de valve pentru radiouri. În final, el a achiziţionat Ferguson Radio Corporation şi s-a implicat în producerea de radiouri şi radiograme. După ce a atins o cifră de afaceri considerabilă, s-a implicat din nou în afacerea cu lămpi, concurând cu succes cartelul care îl scosese din afaceri cu câţiva ani în urmă. După cel de-al Doilea Război Mondial, compania sa s-a extins enorm şi a început să facă afaceri cu produse de înaltă tehnologie. A

ajuns astfel să producă aparatură electronică şi fonografe.

Până la ora actuală nu am reuşit să descopăr dovezi privind asocierea lui Jules Thorn cu frații Wilson, dar sincronicitatea din viața lui Howard Barkway demonstrează că forța exterioară care mă ghidează a dorit să ne comunice ceva. Probabilitatea ca mama lui să fi fost asociată în vreun fel cu această companie era ridicol de mică. Cei care i-au urmărit cariera lui Preston Nichols vor înțelege mai bine ciudățenia acestei coincidențe, cunoscând lucrurile stranii în care sunt implicate aceste industrii.

Un alt aspect interesant legat de conexiunea austriacă a lui Jules Thorn este faptul că a venit de la Viena. Timp de sute de ani, Imperiul Otoman a fost extrem de puternic în zonă, dar Vienei i s-a permis întotdeauna să reziste la granița pretențiilor sale teritoriale. Din motive rămase necunoscute, otomanii nu au cucerit niciodată oraşul încărcat de cultură, preferând să se folosească de el pentru a-şi răspândi influența islamică în Europa.

Misterioasa conexiune dintre tradiția islamică şi germani este dovedită de unul dintre cele mai populare nume în Germania: Otto, care face trimitere la otomani. Numele Imperiului Otoman a provenit de la Osman, fondatorul lui. Traducerea acestui cuvânt (şi implicit, a lui Otto) face trimitere la expresia „protector al lui Dumnezeu”. Dicționarul oferă o referință şi la expresia arabă *Uthman,* cuvânt foarte apropiat de Uther, tatăl regelui Arthur.

Constatăm din nou influența creştinismului Graalului în rândul musulmanilor pe canale oculte. Numele de *Uther* este interesant şi dintr-un alt punct de vedere. Am citit undeva de uimirea istoricilor din vechea Irlandă, căci cuvântul *usher* poate însemna şi „urât”. Cu siguranță, tatăl regelui Arthur nu era urât. Suntem din nou trimişi la numele de Kennedy, care înseamnă „cap urât”, fiind o referință la Baphomet.

Dincolo de vălul istoriei, Cameron-ii şi musulmanii au colaborat în obscuritate. Ei au transmis mai departe o

doctrină secretă care se referea la puterea creatoare. Aceasta era puterea pe care au căutat-o toată viața Hitler şi alții ca el. Corupția este o calitate aproape indispensabilă a celor care se apropie de această zonă sacră. Conexiuni de genul celei dintre Cameroni şi filiera islamică, manifestate prin intermediul unor companii precum Thorn E.M.I., demonstrează că avem de-a face cu o tradiție ocultă, la fel de vie şi astăzi precum era odinioară.

Capitolul 19

Thule

Conexiunea dintre arabi şi nazişti îşi revelează o nouă faţetă dacă ţinem seama că Allah cel atotputernic şi plin de compasiune era numit pe timpuri „Tualla”[25]. Corespondenţa acestui nume cu Thule (numele pe care l-au folosit germanii pentru una din frăţiile lor secrete: Societatea Thule) este incontestabilă. Thule a fost capitala ţinutului mitic al Hiperboreei, ţinutul de dincolo de poli.

Allah sau Tualla s-a revelat de-a lungul vremii în numeroase manifestări. Una din acestea se referă la străvechiul mit al soarelui din centrul pământului, prezentat uneori şi ca o sferă neagră sau un vid negru. Indiferent dacă avem de-a face cu o descriere reală a universului sau doar cu o metaforă a adevărului, legenda oraşului Thule (în forma ei cea mai pură) prezintă puterile arhetipale ale universului. Acesta este locul în care s-au produs primele interacţiuni genetice între străvechea Rasă Primordială şi rasa indigenă care trăia pe pământ, dând naştere formei umane pe care o cunoaştem astăzi. Societatea Thule era interesată în principal de moştenirea teutonă şi de cunoaşterea sacră a Rasei Primordiale. Miturile nordice sunt considerate ele însele a fi o cunoaştere secretă codificată referitoare la originile acestei rase. Fiind primul loc în care oamenii şi zeii s-au intersectat, *Ultima Thule* este considerată Grădina teutonă a Edenului. Tot

---

[25] Cuvântul *Thule* se pronunţă tu-li în germană. În limba sanscrită, cuvântul *Tula* înseamnă echilibru.

Cele o mie şi una de nopţi folosesc şi ele expresia *Tue La* atunci când vine vorba de condamnarea soţiei cuiva la moarte. În franceză, *tue la* se traduce prin „ucide-o”.

aici regăsim şi povestea Babilonului, în care oamenii au pierdut legătura cu divinitatea.

Obiectivul societății Thule din Germania era acela de a se pune la unison cu forțele primordiale ale universului. Mulți dintre membrii ei erau acei „vegetarieni cu vârste de peste 90 de ani” de care am vorbit într-unul din capitolele anterioare. Prietenul meu, Jan van Helsing, are contacte personale cu aceşti indivizi şi mi-a împărtăşit o bună parte din secretele lor. Întrucât s-au scris foarte multe lucruri despre Societatea Thule, atât de către istorici cât şi de autorii preocupați de ocultism, nu mi-am propus să repet aici aceste informații, preferând să insist asupra lucrurilor mai puțin cunoscute.

Practic toate relatările referitoare la Thule Gesellschaft, după cum este numită societatea în limba germană, îl consideră pe baronul Rudolf von Sebottendorff drept fondatorul ei. Nu există nici o îndoială că Sebottendorff a fost implicat în crearea acestei societăți secrete. Membrii săi actuali susțin că cel de-al doilea co-fondator al societății a fost Karl Haushofer şi că, în realitate, acesta a fost fondatorul principal, deşi a preferat să păstreze o anumită discreție asupra acestui lucru.

Sebottendorff a fost unul din actorii principali ai Societății Thule, dar rolul jucat de Karl Haushofer rămâne până astăzi un secret bine păstrat.

Sebottendorff a avut probleme după venirea la putere a lui Hitler, întrucât a scris o carte intitulată *Înaninte de venirea lui Hitler,* în care prezenta obiectivele organizației sale şi maniera în care se integra Hitler în aceasta.

Sebottendorff a fost închis într-un lagăr, dar a fost în cele din urmă eliberat şi trimis la Istanbul. Aici, a stabilit o conexiune islamică cu naziştii. În ceea ce îl priveşte pe Haushofer, am vorbit pe larg despre acesta în *Piramidele din Montauk.*

Alte informații legate de Societatea Thule se referă la Rudolph Steiner. Acesta era un artist remarcabil, un geniu, un

om de ştiinţă şi un mistic. La ora actuală este renumit în întreaga lume şi există chiar un sistem de educaţie care îi poartă numele. Într-o vreme, Steiner a condus filiera austriacă a Ordo Templi Orientis. Şeful filierei engleze era, evident, Aleister Crowley. Jan mi-a spus că Steiner era şeful ezoteric al Societăţii Thule. Dacă acest lucru este adevărat, putem presupune că el a operat cu adevăratele aspecte spirituale ale miturilor şi cunoaşterii thuleene. Majoritatea referinţelor moderne la această societate sunt simple caricaturi comice care prezintă doctrine rasiste, a căror sursă nu este înţeleasă de autorii acestora.

Această denigrare a filonului antic este justificată de preluarea puterii exoterice a Societăţii Thule de către Hitler. Facţiunea exoterică se referea la factorii politici ai organizaţiei. De îndată ce a preluat puterea, Hitler şi-a dat seama că Steiner reprezintă o ameninţare pentru el şi a început să-l persecute. În cele din urmă, naziştii l-au exilat în Elveţia şi au incendiat Goetherium, clădirea în formă de dom construită după planurile sale şi inspirată de un alt mistic german, Goethe. Această construcţie era mândria lui Steiner, fiind un tribut exemplar adus ştiinţelor ezoterice. Din păcate, susţinătorii lui Hitler i-au dat foc, clădirea arzând până în temelii. Se spune că Steiner ar fi murit literalmente de inimă rea. Potrivit unei alte tradiţii, moartea lui Steiner ar fi fost înscenată, pentru ca misticul să se poată ascunde, luptând împotriva lui Hitler prin mijloace mult mai subtile.

Fără a intra în toate detaliile doctrinei şi ale istoriei Societăţii Thule, principalul aspect la care merită să ne referim este legat de compromiterea adevăratei sale tradiţii de către puterea politică. Aspectele inferioare ale doctrinei sale, care au degenerat într-un rasism aberant, au sfârşit prin a le distruge pe cele superioare.

Cu mult înainte de declanşarea conflictului dintre Hitler şi Steiner, Haushofer a fondat şi o altă organizaţie: Societatea Vril, în încercarea de a-şi diversifica resursele şi de a ţine

departe anumite interese politice. Este vorba exact de acele interese politice care aveau să distrugă Societatea Thule. Literatura ocultă nazistă menționează de regulă Societatea Vril, dar fără să ofere prea multe informații în legătură cu ea. Funcția şi principiile ezoterice care au stat la baza ei vor fi discutate în următoarele două capitole.

Multe din relatările istorice referitoare la Societatea Thule sunt corecte din punct de vedere exoteric. În ceea ce priveşte aspectele ezoterice ale societății, acestea nu sunt aproape deloc înțelese. Unii consideră că întreaga societate era o adunătură de nebuni cu convingeri metafizice extremiste. Alții o consideră o organizație profund malefică, sau cel puțin care a deviat îngrozitor. Unii sugerează chiar că societatea nu ar mai fi existat după anul 1929. În realitate, ea a trecut în clandestinitate. Un eveniment major care s-a produs într-adevăr în anul 1929 a fost asasinarea a şapte membri ai Societății Thule de către comunişti. Ca națiune, germanii îi simpatizau atât de mult pe membrii acestei organizații şi idealurile lor încât asasinatul a generat o adevărată vânătoare de comunişti în întreaga țară.

Acest eveniment i-a permis lui Hitler să-şi consolideze puterea, întrucât era şeful exoteric al Societății Thule, iar apoi să preia puterea politică în Germania. După preluarea puterii, el a renunțat aproape complet la urmărirea idealurilor ezoterice ale societății. Adevărul acestor idealuri era metafizic. Hitler a obținut puterea absolută în planul fizic şi nu a arătat un respect prea mare față de aspectele spirituale sau karma-*ice. Doctrina lui a devenit dezlănțuirea puterii fizice brute.*

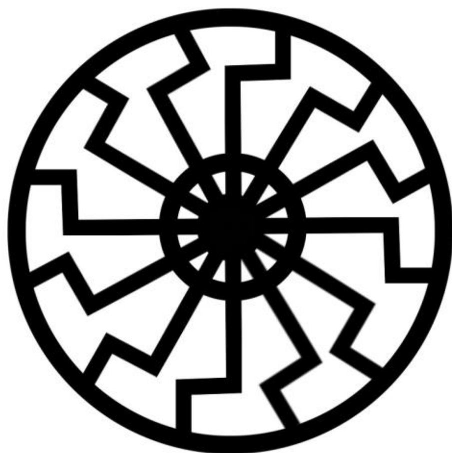
Întrucât nu mi-am propus să repet aici relatările istorice prezentate în alte cărți, îi invit pe cei interesați să obțină mai multe informații referitoare la Societatea Thule să consulte bibliografia prezentată la sfârşitul acestei cărți. Doresc să insist însă în continuare asupra asociațiilor mitologice şi etimologice ale numelui de Thule, pentru a demonstra că acest concept reprezintă o realitate în planul conştiinței noastre colective.

Există de asemenea şi o serie de corespondenţe foarte interesante cu fenomenele de la Montauk.

Societăţile secrete din Germania au fost întotdeauna interesate de Montauk, întrucât această regiune a făcut cândva parte din Thule, fiind localizată în apropierea Polului Nord, înainte de desprinderea continentelor, într-o perioadă când nu exista decât un singur continent uriaş. Din punct de vedere geografic, regiunea Montauk este situată deasupra unui vulcan submarin înconjurat de tot felul de tuneluri naturale din lavă. Deşi această informaţie nu poate fi găsită cu uşurinţă în cărţi, rămâne totuşi o realitate pe care nimeni nu o contestă. Un alt vârf vulcanic similar este insula Block, care poate fi văzută în largul mării din Montauk Point. Chestiunea identităţii dintre Thule şi Montauk este mult mai controversată, dar hărţile geografiei antice arată că cele două regiuni erau uluitor de apropiate.

Mitologia afirmă că Thule era capitala sau centrul ţinutului Hiperboreei, cuvânt care înseamnă literalmente „dincolo de poli". Fiind situată dincolo de poli, Hiperborerea este poziţionată practic în afara acestei dimensiuni. În acest context, Thule, centrul ei, poate fi privit ca fiind sursa vieţii de pe pământ. Mitologia greacă afirmă că Pitagora a învăţat geometria sacră de la Apollo, un zeu care s-a prezentat ca locuitor al Hiperboreei.

Învăţătura pitagoreică afirmă că pământul a evoluat geometric dintr-un vid situat în centrul său. Acest vid a fost recunoscut de numeroase grupuri din Antichitate, inclusiv de către sumerieni, fiind denumit Soarele Negru. Din această perspectivă, Thule este practic sinonim cu Soarele Negru. Simbolul svasticii face parte integrantă din aceste concepte străvechi. Ea reprezintă una din formele geometrice în care a evoluat existenţa. Cuvântul svastika *înseamnă printre altele sursă, şi simbolizează cauza eternă a izvorului creaţiei. Deloc întâmplător, Societatea Thule a folosit simbolul svasticii în logo-ul ei.*

Simbolul Soarelui Negru

Acesta este simbolul celei mai secrete societăți a Germaniei naziste: Soarele Negru. La ora actuală este ilegal să tipăreşti sau să afişezi acest simbol în Germania.

Soarele Negru reprezintă un concept încă şi mai ezoteric decât Thule.

Fiind ilustrat ca vid al creației, el reprezintă cel mai vechi arhetip imaginabil. De aceea, acest nume era rezervat numai elitei Societății Thule.

Altfel spus, Soarele Negru era o societate secretă în interiorul Societății Thule, deținând supremația asupra tuturor celorlalte societăți. Cel care mi-a explicat acest lucru a fost Jan van Helsing, care a adăugat că inițialele „SS" înseamnă cu totul altceva decât cred majoritatea istoricilor. În mod tradițional, „SS" este tradus prin Schutzstaffel, care înseamnă detaşament al gărzilor. În realitate, „SS" provine de la Schwarze Sonne, *care înseamnă „Soarele Negru" în limba germană. Asta nu înseamnă că orice soldat care purta o uniformă SS era membru al organizației Soarele Negru, ci că runele SS, afişate pretutindeni, aveau o semnificație secretă (care se referea la Soarele Negru). Naziştii încercau în acest fel să invoce pe cale*

magică puterea ascunsă a Soarelui Negru. SS-ul a fost creat inițial ca unitate de protecție a lui Hitler, cu mult timp înainte de a deveni o unitate militară de proporțiile unei armate.

Cine studiază istoria își dă rapid seama că cele două concepte: Thule și Soarele Negru, acoperă practic întreaga panoramă a existenței umane. Cu toate acestea, istoricii se grăbesc să îi acuze pe naziști că au crezut în tot felul de mituri stupide. În realitate, istoricii sunt cei care nu știu să interpreteze corect miturile. Ca regulă generală, despre Soarele Negru se cunosc foarte puține lucruri, dar conceptul de Thule poate fi găsit în numeroase limbi și culturi, ceea ce susține teza unei limbi unice care a existat cândva pe pământ, conform legendei Turnului din Babilon. De pildă, mexicanii au un zeu numit Tule și un oraș sacru numit Tula. Aborigenii canadieni din regiunea Polului Nord erau cunoscuți sub numele de Tuule.

Gingis Han, custodele Piramidelor din Shensi (o regiune din Tibet care aparține astăzi Asiei Centrale) și-a numit fiul cel mic Tula sau Tule (în funcție de sursa istorică la care apelăm). Sunt convins că mai există și alte corespondențe, dar exemplele de mai sus sunt suficiente pentru a ne face să ne întrebăm ce semnificație aveau aceste cuvinte pentru strămoșii noștri.

Practic, toate culturile lumii prezintă legende referitoare la Căderea Babilonului.

Interesul meu față de Thule a devenit și mai proeminent după ce i-am spus unui prieten cum trebuie pronunțat acest cuvânt. Fiind în dezacord cu amicul meu, m-am uitat în dicționar. Spre marea mea surpriză, am descoperit aici un cuvânt nou, pe care am fost nevoit să mi-l adaug în vocabular. Era vorba de cuvântul thulium. *Singura definiție pe care o dădea dicționarul cu privire la acest cuvânt era aceea că thuliumul este un element rar din tabelul periodic, având numărul 69. Consultarea rapidă a câtorva cărți de chimie nu m-a ajutat prea mult. Singurul lucru nou pe care l-am aflat era că elementul a fost descoperit în Suedia și a primit acest nume pornind de la capitala ținutului hiperborean.*

Ştiind că Preston Nichols are o educaţie ştiinţifică de prestigiu, l-am întrebat ce ştie în legătură cu acest subiect. Mi-a răspuns că singurul lucru pe care l-a aflat de la profesorii săi pe vremea când era student a fost acela că nu vor trebui să ştie nimic la examen în legătură cu acest element. Ai fi zis că a fost o tentativă inconştientă, dacă nu cumva chiar deliberată, de a-i împiedica să afle semnificaţia acestui element. Am făcut noi investigaţii, dar nu am reuşit să aflu mai nimic, cu excepţia faptului că thuliumul este de natură metalică, dar nu devine manifest decât în asociere cu alte elemente. În stare pură nu poate fi găsit. Am aflat mai târziu că această afirmaţie nu este în întregime corectă. Din păcate, textele ştiinţifice oficiale nu mi-au folosit la nimic, aşa că am fost nevoit să apelez la sursele ezoterice.

Prima corespondenţă ezoterică legată de elementul thulium se referă la numărul său din tabelul periodic: 69. Acesta este numărul care corespunde transcripţiei engleze a numelui Cameron. Altfel spus, dacă acordăm fiecărei litere din alfabetul englez câte un număr (A=1, B=2, etc.), vom descoperi că suma numerelor care corespund literelor din cuvântul Cameron dă 69. I-am trimis pe loc un fax prietenului meu Jan în Germania şi l-am întrebat ce crede în legătură cu acest lucru. Mi-a răspuns că suma celor două cifre din numărul 69 dă 15, numărul corespondent al cărţii Diavolul din Tarot. Echivalentul acestuia este, evident, Baphomet.

Revenind la thulium, am primit informaţii suplimentare legate de acesta vorbind cu o prietenă medium pe nume Deanna. Iată ce mi-a spus aceasta:

„Thuliumul este un gaz psihic. Se găseşte în pungi terestre şi se cristalizează într-o formă asemănătoare ametistului. Există sub formă de nodule, fiind asemănător cu nişte bule. Nu se găseşte decât într-o singură regiune de pe pământ. Este argintiu şi toxic.

Thuliumul permite fiinţelor să respire sau să inspire aerul de pe o planetă. Prin ingerare, el îmbracă plămânii ca o manta.

Se presupune că extratereştrii pot respira pe planeta noastră prin căptuşirea interiorului stomacului lor cu thulium. Acest lucru le permite să înghită aerul dintr-o altă planetă decât a lor. Pe pământ, oamenii au posibilitatea să facă ceva ce extratereştrii nu pot: ei pot respira cu ajutorul plămânilor mari cu care sunt înzestrați. Foarte multe ilustrații referitoare la extratereştri îi prezintă pe aceştia cu nişte piepturi scofâlcite, ca şi cum nu ar avea plămâni".

Nu ştiu dacă această lectură psihică este corectă, dar este cu siguranță plină de imaginație. Respirația este principala activitate care distinge viața de materia neanimată. Ea reprezintă un proces de inspirație şi expirație a energiei. Această activitate dublă reprezintă însăşi esența lui anima, *sau a forței vieții. Aşa se explică, printre altele, de ce yoghinii şi tibetanii se concentrează atât de mult asupra respirației în practica lor ezoterică. Aceasta face legătura între interior şi exterior. Dacă lectura Deannei este corectă, rezultă că extratereştrii nu dispun de abundența forței vitale de care beneficiază oamenii pe nivelul lor biologic. De aceea, ei au nevoie de o substanță precum thuliumul care să le permită să susțină această activitate de inspirație şi expirație, ajutându-i astfel să supraviețuiască într-o anumită atmosferă. Acest lucru ar explica de ce nu îi întâlnim la teatru, în restaurante sau în alte locuri publice asemănătoare.*

Am apelat de asemenea la un chimist preocupat de ocultism. La început nu a avut nimic să-mi spună. Un an mai târziu am aflat însă de la el că thuliumul este cunoscut ca fiind unul din cele 14 elemente rare ale tabelului periodic care există pe pământ. Până aici, nimic nou. Mi-a mai spus însă că raritatea acestor elemente provine din faptul că ele au fost elementele primordiale care au asigurat gestația planetei noastre. Au fost prezente în etapa inițială a creației, la fel ca şi Thule însuşi, conform legendelor mitologice. Faptul că numărul acestor elemente rare este 14 mi se pare extrem de semnificativ, întrucât corespunde echilibrului vectorial (despre care a vorbit

Buckminster Fuller). Echilibrul vectorial conține 14 puncte prin care se poate ajunge pe un nivel superior al evoluției geometrice, care permite interacțiunea cu carbonul şi implicit apariția vieții aşa cum o cunoaştem astăzi.

Această explicație este foarte interesantă în sine, dar ea reprezintă doar începutul. Subiectul chimiei oculte este extrem de complex şi ar necesita o carte în sine pentru a-l explica. Ne vom mai referi la acest subiect ceva mai târziu, când vom vorbi de anumite aspecte cheie ale sale.

La un moment dat, am reuşit să dau peste o carte de chimie care mi-a revelat câteva informații noi despre thulium, extrem de interesante. Deşi textul era foarte scurt, autorul afirma în el că thuliumul a fost descoperit prin izolarea oxidului său (o substanță de culoare verzuie) din mineralele marine.

Faptul că se combină cu oxigenul nu reprezintă mare lucru în sine, dar m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva reprezintă o confirmare a lecturii Deannei.

Textul indică de asemenea că principala sursă de thulium este monazitul.

Sincronicitatea face ca primele trei litere ale acestui cuvânt să fie „mon”, la fel ca în Montauk. La prima vedere, acest lucru poate părea banal, dar semnificația acestor litere va căpăta valențe noi până la sfârşitul acestei cărți. Monazitul conține toate elementele rare ale pământului, la care se adaugă thoriumul şi calciul. Thuliumul este strălucitor, argintiu şi atât de ductil încât poate fi tăiat cu cuțitul. Nu are aplicații comerciale, dar este folosit în tehnologia laserelor şi este foarte scump, din cauza rarității sale extreme.

Cam asta este tot ce am descoperit în legătură cu thuliumul. Îi invit pe toți cititorii care cunosc mai multe informații să le dezvăluie. Această tehnică m-a ajutat până acum foarte mult în investigațiile referitoare la Montauk.

În afara proprietăților sale ezoterice atât de misterioase, cel mai important aspect legat de thulium este rolul său în chimie, care corespunde teoriilor oculte referitoare la crearea

pământului. A existat cândva o fază primordială a materiei, anterioară celei pe care o experimentăm astăzi. Dacă este să credem în mitologie, această fază primordială conținea în sine toate experiențele arhetipale care au permis ulterior manifestarea vieții în formele curente ale acesteia. Acea lume primordială era o lume a zeilor olimpieni sau a prototipurilor creației așa cum o cunoaștem noi.

Descoperirile legate de thulium sunt direct legate de esența Societății Thule, preocupată înainte de toate de punerea la unison cu puterile arhetipale ale creației. În forma ei cea mai pură, mișcarea Thule reprezintă o întoarcere la proprietățile creatoare ale lui Uranus, principiul primordial masculin din mitologia greacă. În cartea Întâlnire în Pleiade: o privire din interior asupra OZN-urilor, *Preston a vorbit despre o mișcare care a existat de-a lungul întregii istorii (privită din perspectiva mitologică) de a ne întoarce la „linia temporală primordială" prin adorarea zeului grec Cronos sau a zeului roman Saturn. Revenirea la Saturn ne-ar permite să ne apropiem cu încă un pas de momentul creației. Uranus a fost primul creator al rețelei morfogenetice, până când a fost castrat de Cronos, care l-a silit să-i cedeze întâietatea.*

Teza potrivit căreia membrii Societății Thule urmăreau să descopere aspectele cele mai înalte ale existenței nu își propune să-i scuze pe aceia dintre ei care s-au implicat în holocaust sau în alte activități compromițătoare. Din momentul în care Hitler a renunțat la preocupările superioare ale Societății Thule, mulți membri ai acesteia au rămas dezorientați. Printre aceștia se numărau Rudolph Hess și Karl Haushofer.

Cei doi au participat chiar la o tentativă de a restabili pacea cu Anglia, aranjând zborul lui Hess în Scoția (despre care am vorbit pe larg în Pramidele din Montauk). *Deși încercarea a dat greș, fiind sabotată direct de Churchill, au existat și alți naziști care au căutat o cale de ieșire din situația în care se aflau, în încercarea de a scăpa de practicile represive ale celui de-al Treilea Reich. De altfel, membrii Societății Thule nu se limitau*

exclusiv la Germania.

La începutul anului 1945 a avut loc o întâlnire a membrilor Societății Thule din întreaga lume, la o bază secretă din Canada Arctică, numită Point 103. La ea au participat călugări tibetani, alți orientali, indieni din Asia, arabi, un nativ mexican, şi chiar ofițeri din armata americană. Toți aceşti oameni credeau în principiile de bază ale Societății Thule, moştenite din timpuri străvechi.

Am aflat de acest eveniment dintr-o carte intitulată Götzen gegen Thule, *de Wilhelm Landig, la care face referire Joscelyn Godwin în lucrarea sa,* Arktos: mitul polar şi influența acestuia în ştiință, simbolism şi supraviețuirea naziştilor. *Tipărită în limba germană,* Götzen gegen Thule *este scrisă sub forma unui roman de ficțiune, dar cu intenția de a reflecta o poveste adevărată. În* Arktos, *Godwin subliniază că un asemenea demers nu ar fi fost posibil fără o tehnologie de zbor avansată. Ambii autori consideră că aparatul aerian cu zbor vertical V7 ar fi un răspuns plauzibil referitor la logistica ce a permis această întrunire legendară. Fiind de ficțiune, romanul lui Landig poate afirma orice doreşte autorul, dar Godwin este mult mai sceptic şi scrie dintr-o perspectivă academică, separând faptele de speculații.*

Chiar şi aşa, afirmă că avem toate motivele să credem că tehnologia V7 a existat. Această afirmație este cu atât mai interesantă cu cât el nu avea acces la sursele disponibile referitoare la aparatele de zbor inventate de nazişti şi la care mă voi referi în continuare.

Götzen gegen Thule *este povestea a doi ofițeri germani al căror avion s-a prăbuşit în zona arctică, dar care au fost salvați de un ofițer al Waffen-SS. Acesta din urmă a devenit* guru *-ul lor spiritual, învățându-i că Thule reprezintă ordinea cosmică a creației şi că toate religiile şi miturile s-au născut din această sământă sacră. Cartea lui este şi ea corectă din punct de vedere mitologic. Mai trebuie să adăugăm că în Punctul 103 nimeni nu credea în rasism.*

Cel mai interesant aspect legate de întâlnirea de la Punctul 103 este acela că participanții la ea pretindeau că se aflǎ într-un contact telepatic cu o sursă mistică, considerată a fi nucleul tuturor forțelor pozitive ale planetei, şi nu doar al arienilor. Forța este cunoscută sub diferite nume. Hinduşii i-au spus Muntele Meru, iar egiptenii On sau Ong. Alții au numit-o Og sau Oz.

Acest nucleu spiritual este descris astfel în cartea Arktos:

„Centrul suprem se manifestă prin fenomene numite Manisolas, *cunoscute de oameni din cele mai vechi timpuri, când li se acorda o mare valoare religioasă. Fiind o formă complet diferită de OZN-uri față de farfuriile zburătoare ale germanilor, aceste* Manisolas *sunt ‚bio-maşini' care trăiesc, se reproduc şi mor în cadrul unui ciclu de viață pe şapte nivele. La început apar ca nişte cercuri de lumină pură, după care se cristalizează, căpătând o formă metalică cu un conținut înalt de zirconiu. Aceasta este forma feminină, materializată. Ea produce apoi un element masculin, falic, care îi conferă o stare de echilibru androginal. În continuare, procesul de regenerare reîncepe, iar în pântecul ei apare nucleul unei noi* Manisola”.

Godwin traduce apoi un fragment din Götzen gegen Thule *referitor la posibilele fenomene OZN:*

„Partea regenerată este expulzată apoi în exterior de nucleul matern sub forma unui nou cerc de lumină, la fel ca în cazul unei femei care naşte.

Noul cerc trece la rândul lui prin cele şapte niveluri de evoluție, în timp ce elementul matern se transformă într-o sferă care explodează. Rămăşițele metalice rezultate în urma exploziei conțin particule de cupru. Impresiile optice ale martorilor acestor evenimente sunt de regulă similare. În timpul zilei, Manisolas *au o luminiscență extrem de strălucitoare, în nuanțe aurii sau argintii, lăsând uneori urme de fum roz care se condensează apoi în nişte dâre alb-cenuşii. Noaptea, discurile strălucesc în culori superbe, emanând uneori flăcări în jurul formei lor şi scântei albastre şi roşii, care pot deveni atât de*

puternice încât să le incendieze. Dar cea mai remarcabilă este capacitatea lor de reacție în fața intrușilor, asemănătoare cu cea a unei ființe raționale, depășind de departe orice posibilitate de control electronic sau prin unde radio".

Aceste Manisolas *și manifestările lor corespondente sunt o reprezentare a rețelei morfogenetice în toată splendoarea ei estetică. Landig afirmă în cartea sa că ele au fost interpretate în mod diferit de la o cultură la alta, în funcție și de formele-gând proiectate. Cine studiază aspectele tridimensionale și cvadridimensionale ale geometriei sacre își dă seama că aceste* Manisolas *sunt vase cabaliste ale creației.*

Aceste Manisolas *sau „bio-mașini" sunt în esență interfețe cvadridimensionale cu forța vieții. Manifestările lor pozitive sau negative depind întru totul de forțele care încearcă să își imprime formele-gând asupra conștiinței pământului și a sufletelor colective ale ființelor care trăiesc pe el. Controlul acestei proceduri de „imprimare" devine astfel forța supremă de pe pământ. Această putere este atât de mare încât ar putea avea chiar efecte financiare în lumea exterioară. O mare parte a acestei proceduri de „imprimare" de care vorbeam mai sus se realizează prin intermediul mass-mediei, în care intră și departamentele de propagandă ale diferitelor guverne.*

Tibetanii numeau această putere de manifestare a energiilor primordiale: vril. *Vril este un cuvânt străvechi, care are și un simbol (vezi mai jos). Există numeroase alte nume date acestei surse de putere, printre care și acela de orgon. Studiul puterii vril este principala preocupare a celor interesați de rezonanța cu Thule.*

Capitolul 20

Puterea energiei vril

Cel mai fascinant aspect al discuțiilor mele cu Jan van Helsing a fost cel referitor la Societatea Vril, o organizație pe care el o consideră ca fiind una dintre cele mai interesante societăți secrete din lume. Cunoscută şi sub numele de Loja Luminoasă, Societatea Vril a fost înființată după Primul Război Mondial. Cu toate acestea, în Germania nu există nici măcar o singură carte scrisă pe acest subiect. Toate urmele care ar fi putut conduce la ea au fost şterse de Gestapo înainte de sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial.

Eventualele dovezi rămase au fost ridicate imediat de către Aliați, după cucerirea Germaniei. Preocupările şi realizările concrete ale acestei societăți reprezintă unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale OZN-ologiei, dacă nu chiar ale întregii lumi. După căderea zidului Berlinului şi reunificarea Germaniei au început să iasă la lumină anumite informații. De pildă, anumite aspecte legate de Societatea Vril au apărut pe casete video. Există chiar o publicație interzisă în limba germană intitulată *Das Vril Projekt*.

Ironia face ca majoritatea cărților referitoare la nazişti şi la puterile oculte ale acestora să nu menționeze aproape nimic despre puterea energiei vril. În secolul nostru, majoritatea celor care au aflat secretul Societății Vril au făcut-o prin intermediul specialistului german în rachete Willy Ley[26].

---

[26] Între aspectele interesante legate de Ley se numără şi faptul că a corespondat cu Jack Parsons pe subiectul propulsiei rachetelor. În plus, a fost primul autor care a publicat o fotografie a Feței de pe Marte. Am avut ocazia să văd personal cartea şi fotografia din ea, dar memoria îmi joacă o festă şi nu reuşesc să-mi aduc aminte titlul lucrării. Ştiu doar că a fost

Acesta a venit în Statele Unite în anul 1933 şi a devenit cunoscut ca autor de popularizare a literaturii ştiinţifice, făcând-o accesibilă omului de rând. Cea mai mare parte a operei lui Ley demonstrează că acesta a fost un instrument de propagandă al guvernului deghizat într-un om de ştiinţă rezonabil interesat numai de faptele concrete. De pildă, el i-a acuzat pe nazişti că erau preocupaţi de pseudo-ştiinţă. A făcut apoi un pas uriaş în direcţia dezinformării, sugerând că naziştii au preluat noţiunea de vril din cartea lordului Bulwer-Lytton, Rasa viitoare. *Aşa cum am mai spus,* vril *este un cuvânt tibetan, însoţit şi de un simbol grafic. Poate fi tradus ca* chi *sau forţa vieţii, dar şi ca vibraţie. Nefiind un cuvânt obişnuit, ci unul rezervat înainte de toate iniţiaţilor, nu trebuie să vă aşteptaţi ca profesorul dumneavoastră de studii sino-tibetane să vi-l explice pe larg.*

Deşi lucrarea Rasa viitoare *nu a fost în nici un caz sursa de inspiraţie a naziştilor, este cert că aceasta a fost scrisă totuşi de un iniţiat care şi-a primit educaţia la şcoala lui Aleister Crowley. Evident, avem de-a face cu un Crowley într-o încarnare anterioară, sub forma lui Alphonse Constant, un om cu care s-a identificat şi care a scris mai multe cărţi sub pseudonimul Eliphas Levi. Acesta l-a iniţiat pe lordul Bulwer-Lytton, care a devenit unul dintre cei mai prestigioşi scriitori ai vremii.*

Lord Bulwer-Lytton s-a folosit de ficţiune pentru a ilustra anumite aspecte ale misterioasei puteri a energiei vril. Rasa viitoare *este povestea unui om pasionat de explorarea peşterilor. Acesta ajunge într-o lume subterană luminoasă şi paradisiacă. Potrivit autorului, vril reprezintă „unitatea dintre particulele naturale de energie la care s-au referit mulţi dintre gânditorii de la suprafaţa pământului". El continuă, citându-l pe Faraday:*

„La fel ca atâţia alţi iubitori ai cunoaşterii naturale, am fost

---

publicată prin anii 60.

întotdeauna de opinia, ca să nu spun convingerea fermă, că diferitele surse care permit manifestarea forțelor materiale au o origine comună; altfel spus, că acestea sunt legate între ele, interdependente, convertibile reciproc (adică se pot transforma dintr-una în alta), şi că posedă o putere în acțiunea lor".

Acest citat nu reprezintă decât o altă manieră de a descrie un câmp unificat din care a emanat întreaga creație. Conceptul de vril sugerează în mod evident o stare de creație care a existat anterior materiei. Lucrarea continuă cu o corespondență uluitoare cu Proiectul Montauk[27]*, atunci când autorul afirmă că vremea poate fi manipulată prin controlul energiei vril. În mod evident, conceptul de energie orgonică pe care îl foloseşte el nu este altceva decât o altă definiție a energiei vril, la fel ca şi expresii precum: „mesmerism, electro-biologie, forțe odice, etc.". Autorul continuă afirmând că acest concept poate fi aplicat ştiințific prin intermediul unor conductori de energie vril, influențând mintea umană şi comportamentul animalelor şi plantelor.*

Eroii principali din Rasa viitoare *sunt nişte ființe umane uriaşe care locuiesc în adâncurile pământului. Mult mai avansate decât umanitatea de deasupra, ele au coborât în adâncuri în vremea unui mare cataclism natural.*

Observăm o respectare a tradiției Rasei Primordiale sau Elohim, care a migrat de pe Marte pe pământ (vezi în această direcție Piramidele din Montauk). *În* Rasa viitoare, *aceşti oameni sunt cunoscuți sub numele de Vril-ya. Ei afirmă că facultățile minții pot fi accelerate folosind starea de transă sau*

---

[27] Una din aceste corespondențe este şi cea legată de cuşca lui Faraday. Citatul preluat din Faraday sugerează că această cuşcă se află în rezonanță cu principiul câmpului unificat. În cartea *Proiectul Montauk: experimente asupra timpului* am arătat cum cobaii psihici umani au fost introduşi în cuşca lui Faraday de la Montauk, ceea ce demonstrează că factorul necunoscut din teoria câmpului unificat este elementul conştiinței.

de viziune în care gândurile pot fi transmise de la un creier la altul. În acest fel, cunoaşterea se poate transmite de la un om la altul, devenind apanajul întregii rase. Este vorba exact de fenomenul discutat de Preston Nichols în cartea sa, Întâlnire în Pleiade. *Practicanţii vril au şi capacitatea de a influenţa un individ astfel încât acesta să absoarbă cunoaşterea prin intermediul subconştientului său.*

Conceptul de vril este aşadar cât se poate de clar definit. Cât de mult putem asimila noi această definiţie este cu totul altceva. Naziştii au fost ironizaţi pentru „fascinaţia lor pseudo-ştiinţifică" faţă de acest concept, deşi ceea ce încercau ei era să creeze o tehnologie bazată pe starea primordială a materiei. În plus, din descrierea de mai sus rezultă că starea de transă poate fi afectată sau poluată de o intenţie malefică.

Cărţile care ating în treacăt subiectul energiei vril consideră de regulă lucrarea Rasa viitoare *un fel de science-fiction. La vremea ei, cartea a fost însă cu totul altfel receptată. Charles Dickens, cel mai popular scriitor al acelei epoci, era fericit să fie menţionat printre scriitori de talia lordului Bulwer-Lytton, un maestru pentru care avea cel mai mare respect.*

Rasa viitoare *ne oferă un alt indiciu major atunci când autorul afirmă că rasa Vril-ya vorbea o „limbă primordială". Era vorba de o limbă neviciată, care nu a suferit nici un amestec cu alte limbi. Era bazată pe monosilabe care sunau ca nişte vibraţii tonale. Povestitorul oferă ca exemplu superb de limbă bazată pe sunet chineza, în care anumite sunete repetate în diferite forme dau sensuri diferite. Ideea era că limba Vril-ya amintea de cauza primordială, iar exemplul pământean cel mai bun pentru a ne face o idee despre felul în care sună ea este limba chineză. Devine astfel evident că motivul pentru care limbile au devenit atât de complexe este legat de îndepărtarea oamenilor de sursa creaţiei. Pe de altă parte, aşa cum am încercat să demonstrez în demersul meu de până acum, etimologia ne permite să înţelegem că toate limbile se trag dintr-o sursă comună.*

Limba Vril-ya face referire la o epocă în care umanitatea

vorbea o limbă unică. În mod remarcabil, lucrarea Rasa viitoare *face o disertație scurtă, dar elocventă, asupra elementelor limbajului. Dacă ar fi să luăm numai corespondențele ezoterice stabilite de autor şi nu putem decât să ne minunăm, dar acesta reprezintă un alt subiect. Cea mai interesantă etimologie care ni se oferă este chiar cea a cuvântului* vril. *Povestitorul afirmă că hieroglifa unei piramide sau un V inversat reprezintă simbolul ființei supreme. „V"-ul obişnuit reprezintă implicit o piramidă inversată, simbolizând excelența sau puterea. Dacă mergem mai departe cu analiza etimologică, constatăm că după V urmează* ri *şi* l, *în care* ri *se referă la principiul conducător (integrat în cuvinte precum* regal *sau* Rig-Veda), *iar* l *este tot una cu* El, *adică Dumnezeu (Elohim). Aşadar, vril înseamnă puterea lui Dumnezeu manifestată prin principiul conducător al piramidei.*

Este de remarcat de asemenea că femeile Vril-ya sunt superioare bărbaților atât din punct de vedere al dimensiunilor cât şi din perspectiva capacității de folosire a energiei vril. Cartea conține multe alte referințe interesante, motiv pentru care v-o recomand cu căldură.

Conceptul de vril apare şi în legătură cu moartea lui Aleister Crowley la data de 1 decembrie 1947. Asupra sa s-a descoperit o bucată de pergament despre care se crede că a purtat-o tot timpul la el. Pe aceasta scria cuvântul Vrihl, *interpretat ca un înger sau un extraterestru. În lucrarea sa,* În afara cercurilor timpului, *Kenneth Grant sugerează că Aleister obişnuia să comunice cu o entitate având acest nume.*

Grant defineşte cuvântul Vrihl *ca o forță magică pusă în mişcare de orgasm şi care permite invocarea unor ființe din lumea de dincolo. În continuare, el afirmă că acesta este cuvântul care permite invocarea* Onoma – *şilor, cunoscuți şi sub numele de Cei Profunzi, Cei Respingători şi Cei Cumpliți. Este vorba de cele mai profunde arhetipuri ale subconştientului, considerate a fi cheile care permit invocarea Zeilor Primordiali sau a Celor Uitați. Aceste entități au inspirat scrierile lui H.P.*

Lovecraft, un autor ale cărui legături cu naziştii erau bine cunoscute.

O altă referință ezoterică la vril apare în Doctrina secretă *a lui Madame Blavatsky. Autoarea vorbeşte de puterea energiei vril, afirmând însă că atlanții o numeau* MASH-MAK. *O privire fugară pe harta Long Island ne permite să descoperim imediat un loc numit Mashomak Point, o rezervație naturală în apropiere de Montauk. Este vorba de un nume indian care confirmă afirmația făcută în* Piramidele din Montauk *în care spuneam că nativii indieni vorbeau o limbă derivată din Vril. Altfel spus, această descoperire confirmă faptul că indienii Montauk descind dintr-un popor care cunoştea şi opera cu această tradiție pe un nivel foarte înalt.*

Descoperirea conceptului de vril sau de Mash-Mak pe Long Island mi se pare o coincidență cu o semnificație extrem de profundă. Mantak Chia, un maestru al Taoismului vindecător din Tailanda, a ales această insulă pentru a locui aici. Am vorbit despre Mantak Chia în Piramidele din Montauk *din cauza sincronicității numelui său. Am discutat cu el şi mi-a spus că numele de* Mantak *i-a fost dat de maestrul său, fiind un cuvânt tibetan care înseamnă „virtute", dar şi „claritate", „înțelegere" şi „lumină strălucitoare". Între timp, am descoperit din anumite texte de magie că numele de* Chia *înseamnă „bestie (animal)". Corespondențele nu par să se potrivească, dar bănuiesc că există o legătură şi între* chia *şi* chi *(energie). Oricum ar fi, aceasta este energia care circulă prin aspectul „animalic" al omului (corpul său fizic).*

Mantak Chia le predă oamenilor tehnici de punere în mişcare a energiei chi *sau a energiei sexuale şi de punere la unison cu sursa divină.*

Ține conferințe în întreaga lume şi a scris mai multe cărți. Una din învățăturile sale se referă la procesul de interiorizare a orgasmului şi de prelungire a lui. Ultima carte scrisă de el poartă numele Orgasmul masculin multiplu.

Există o poveste interesantă, legată de energia vril, care îl

are în centrul ei pe Michael Morgan, un vechi adept al lui Mantak Chia. După ce a lucrat ani de zile cu Tao al vindecării, Michael a suferit un grav accident de maşină care aproape că l-a ucis. A rămas o vreme într-o stare de comă, dar în cele din urmă a ieşit din ea manifestând o serie de capacităţi paranormale şi devenind un medium al unei entităţi atlante numită Yokar.

În ultimii ani, Yokar a iniţiat un mare număr de oameni în vril, răspândind foarte multe informaţii pe marginea acestui subiect. Personal, am aflat aceste informaţii de la prietenul meu Kenn Arthur, care a studiat cu Yokar, dar şi din alte surse.

Numele limbii primordiale despre care vorbeşte legenda Babilonului este vril. Este o limbă chiar mai esenţială decât enohiana, limba îngerilor.

Înainte ca oamenii să îşi dezvolte organe de vorbit, ei îşi manifestau intenţia prin intermediul unui organ situat între inimă şi gât. Acest organ face legătura între mesmerismul animal şi proprietăţile eterice ale spiritului.

Strămoşii noştri îşi activau voinţa prin intermediul său, folosindu-se de principiile vibraţiei. Sistemul comunicării izolate care a apărut ulterior şi care s-a dezvoltat în limbaj nu a reprezentat un pas înainte, ci mai degrabă o involuţie, o cădere din câmpul conştiinţei unificate. Masarea uşoară a acestui „punct vril” (situat la mijloc între inimă şi gât), dublată de focalizarea asupra voinţei reale, permite activarea acestui aspect al sinelui.

Din această perspectivă, conceptul de vril corespunde voinţei reale a individului, fiind sinonim cu Thelema sau Allah.

Dacă ne raportăm la Vril *ca la un instrument pentru vorbire, el poate fi definit ca fiind limba primordială a creaţiei.* Vril *este alcătuit din 72 de tonalităţi derivate din punerea în vibraţie a aceleiaşi corzi. Acest număr este egal şi cu cele 72 de Chei ale lui Enoh sau cu cele 72 de Chei ale lui Solomon. În mod evident, este vorba de forme diferite ale aceluiaşi principiu.*

Studierea Vril-ului ar presupune un studiu complet în sine.

Intenția mea a fost doar aceea de a demonstra dincolo de orice îndoială că naziştii nu erau simpli amatori de science-fiction, ci oameni pasionați de ocultism, care au ştiut să îşi pună ideile geniale în practică. Acțiunile lor au avut la bază principii ezoterice profunde, pe care restul umanității le-a ignorat.

Folosindu-se de energia vril, naziştii au încercat practic să controleze puterea cerului. În capitolul următor vom arăta cât de mult s-au apropiat ei de succes.

Capitolul 21

Farfuriile zburătoare Vril

Orice om inteligent își poate da seama cu uşurință că domeniul OZN-ologiei abundă de dezinformare, incluzând elemente care țin mai degrabă de nebunie şi aberație. Unele sunt de-a dreptul comice. Este nevoie de acumularea unui număr foarte mare de informații pentru a te apropia cât de cât de adevăr.

Dacă privim retrospectiv istoria erei farfuriilor zburătoare, poate cea mai mare nedumerire este cea legată de fotografiile prezentate publicului începând din anii 40. Dacă priveşti fotografiile făcute în Washington dinspre Kenneth Arnold, precum şi alte fotografii din acea epocă de început a OZN-ologiei, nu poți să nu constați cât de arhaice par acele aparate. Unele farfurii zburătoare sunt de-a dreptul rudimentare, ca şi cum ar fi construite din tablă şi nituri. Aceste fotografii nu au nimic comun cu metalul şlefuit şi polizat în fel şi chip din OZN-ologia modernă. Pe măsură ce ne apropiem de anii 70-80, fotografiile surprind farfurii zburătoare cu o tehnologie din ce în ce mai înaltă, cel din Gulf Breeze fiind un prim exemplu. Există un volum atât de mare de fotografii încât este absurd să crezi că toate sunt contrafăcute.

Nedumerirea de care vorbeam mai sus este legată de avansul tehnologic atât de rapid şi într-un timp atât de scurt al extratereştrilor (dacă pornim de la premisa că fotografiile sunt autentice). Aceştia au avansat de la farfurii zburătoare din tablă la aparate de zbor de înaltă tehnologie exact în perioada în care umanitatea a avansat de la avioanele cu elice la

bombardierele invizibile sau la cele supersonice. Privind lucrurile dintr-o perspectivă istorică, tocmai când cei de la Madison Avenue lipeau postere simpliste pe stâlpi pentru publicitatea stradală, prin anii 50, extratereştrii îi imitau artistic pe oameni afişându-se în OZN-uri cu un design antic. Astăzi, când cei de la Madison Avenue lipesc postere realizate pe calculator, prin programe grafice de înaltă tehnologie, extratereştrii ne prezintă OZN-uri comparabile (parcă realizate printr-un program grafic de înaltă tehnologie).

Un cinic ar fi tentat să spună că farfuriile zburătoare nu sunt altceva decât creația celor de la Madison Avenue…

Enigma devine uşor de rezolvat dacă pornim de la premisa că OZN-urile de care vorbim nu sunt creația vreunor extratereştri, ci a oamenilor.

Există şi o explicație pentru care această tehnologie a rămas atât de secretă până astăzi: cea mai mare parte a ei a fost preluată de la nazişti, după căderea Germaniei! Acesta este unul din cele mai bine păzite secrete ale OZN-ologiei.

În loc să investigheze ce anume este adevărat în toată povestea, mijloacele mas-media au preferat să se focalizeze în mod excesiv asupra incidentului de la Roswell şi a celebrului film video cu autopsia extraterestrului. Publicul naiv se lasă uşor păcălit de asemenea lucruri. Se zvoneşte chiar că Steven Spielberg se pregăteşte să facă un film referitor la Roswell, pentru a comemora astfel 50 de ani de la producerea incidentului.

Orice om cât de cât inteligent îşi poate da seama că insistența exagerată a mediei asupra cazului Roswell are la bază o intenție de dezinformare, menită să ascundă ideea că discurile descoperite în New Mexico ar putea fi de proveniență nazistă. Evident, acest scenariu necesită o explicație a corpurilor extraterestre găsite în aparatele de zbor, conform legendei. O posibilă explicație ni se oferă analizând una din numeroasele aventuri ale faimosului explorator Jacques Cousteau.

Într-una din escapadele sale asiatice, Cousteau a descoperit într-un arhipeleag de lângă Noua Guinee o rasă bizară de oameni. Asemănători cu oamenii în multe privințe, aceste ființe erau practic lipsite de păr şi aveau ochi uriaşi. Se pare că acesta era rezultatul multor ani de evoluție în care acei oameni au trăit în peşteri. Nu era deloc greu să iei câteva din aceste ființe, să le aşezi într-o farfurie zburătoare nazistă şi să lansezi o uriaşă campanie de zvonuri că au venit extratereştrii. Nu ştiu dacă aşa s-au petrecut lucrurile, dar PBS a transmis odată un documentar referitor la această specie rară. Imediat după difuzarea documentarului, un prieten de-al meu a încercat să obțină o copie, dar i s-a răspuns că documentarul nu exista şi că nu a fost difuzat niciodată! A fost imposibil să obținem originalul. Acest lucru spune ceva...

Aventura lui Cousteau nu reprezintă unica posibilitate care ar putea explica scenariul de mai sus. Harry Stevens de la Proiectul de Cercetare a Germanilor afirmă că tehnologia genetică de producere a unor extratereştri similari micilor cenuşii există încă de pe vremea naziştilor. Acest lucru pare imposibil, dar la fel se credea cu puțin timp în urmă şi despre clonare, care între timp a devenit o realitate.

Incidentul de la Roswell a ținut prima pagină a ziarelor multă vreme, iar informațiile s-au scurs de pretutindeni. Era un „secret" cunoscut de toată lumea. Totul pare mai degrabă un complot al serviciilor secrete, o fumigenă referitoare la amenințarea extratereştrilor aruncată de departamentul de apărare pentru a-şi justifica anumite acțiuni sau pentru a ascunde o amenințare reală, cum ar fi dezvăluirea secretului farfuriilor zburătoare naziste. Pe scurt, posibilitățile sunt infinite.

Nici una din aceste informații nu reprezintă o dovadă în sine a amestecului naziştilor la Roswell, dar merită să ne pună pe gânduri. Ceea ce este demn de subliniat este faptul că istoria Societății Vril şi a tehnologiei farfuriilor lor zburătoare a fost practic ignorată de istoria occidentală.

În anul 1996, prietenul meu Jan van Helsing era programat să scoată pe piață o carte în care intenționa să publice sute de fotografii ale farfuriilor zburătoare Vril. Aşa cum am afirmat mai devreme, guvernul german i-a interzis deja publicarea unei cărți anterioare în Germania pe motiv că „incită la ură”. De aceea, este posibil să nu vedem niciodată cartea apărută. Personal, am văzut câteva din aceste fotografii şi am inclus unele dintre ele în această carte. Ele au fost preluate, cu permisiunea lui Jan, din lucrarea sa menționată anterior, *Societățile secrete.*

Un alt semnal referitor la interesul uriaş de a ascunde informațiile privind farfuriile zburătoare naziste mi-a fost semnalat tot de Jan, care mi-a spus că Michael Heseman, şeful organizației de studiu al OZN-urilor MUFON din Germania, şi Erich von Däniken, celebrul autor al lucrării *Carele zeilor,* iau foc de câte ori aud vorbindu-se de farfurii zburătoare naziste. Ce anume îi poate determina pe aceşti oameni să se enerveze atât de tare atunci când aud această teorie? În cazul lui Heneman avem o posibilă explicație: acesta este un cunoscut denigrator al informațiilor referitoare la Montauk, fiind cunoscut în Germania pentru articolele sale împotriva cărților noastre.

În anul 1992, când am fost la târgul de carte de la Frankfurt, l-am cunoscut pe Heseman şi am avut posibilitatea să-i ascult personal criticile.

Întrucât eram interesat înainte de toate să-mi promovez cartea, nu eram deloc dornic să intru într-o polemică cu acest om. Din politețe, m-am limitat să-i spun că sunt interesat de anumite aspecte ezoterice legate de fenomenele de la Montauk şi de proiectul derulat acolo. A rămas şocat, după care a strigat câteva cuvinte cu o voce puternică şi sacadată, care mi-a amintit de naziştii din filme:

— Ezoterice! Eu am studiat alături de Dalai Lama timp de zece ani. Noi le spunem oamenilor tot ce trebuie să ştie!

Această reacție ridicolă demonstrează un efort concertat de

a ascunde adevărul, probabil în legătură cu misteriosul rol al naziştilor în crearea tehnologiei OZN.

Dincolo de această introducere, doresc să vă împărtăşesc ce am aflat în legătură cu Societatea Vril. Sunt informații incitante, controversate, pe care nu le veți găsi în literatura clasică referitoare la OZN-uri sau la legăturile naziştilor cu ocultismul. Cele mai multe dintre ele provin de la prietenul meu Jan van Helsing, precum şi de la contactele sale, care au realizat o casetă video numită *Secretele OZN-urilor din cel de-al Treilea Reich.* Am mai avut şi alte surse, pe care le-am citat în bibliografie.

Societatea Vril şi-a început activitatea în aceeaşi perioadă ca şi Societatea Thule, când Karl Haushofer a fondat organizația „Brüder des Lichts", care înseamnă „Frații Luminii", cunoscută în anumite surse şi sub numele de „Loja luminoasă". Ulterior, organizația a căpătat amploare şi a fost rebotezată Vril-Gesellschaft, integrând alte trei societăți importante din Germania: Lorzii Pietrei Negre, o emanație a Ordinului Teuton creată în anul 1917, Cavalerii Negri, o filială a Societății Thule, şi Soarele Negru, identificată mai târziu cu elita SS-ului lui Heinrich Himmler. În timp ce Societatea Thule a sfârşit prin a se orienta îndeosebi asupra unei agende materialiste şi politice, Societatea Vril s-a focalizat de la bun început asupra „lumii de dincolo" (aspectelor transcendente).

Este posibil ca Societatea Vril să nu fi reuşit să atingă performanțele pe care le-a avut dacă nu ar fi existat un medium pe nume Maria Orsic.

Aceasta a devenit un element cheie al grupului după ce a început să primească transmisiuni psihice într-un limbaj necunoscut care i-a fost prezentat într-un cifru secret. Maria nu cunoştea limbajul, dar a căutat o interpretare ezoterică a acestuia şi a început să se întâlnească regulat cu un mic grup de oameni printre care se numărau Karl Haushofer, mai mulți membri importanți ai Societății Thule, Lorzii Pietrei Negre şi alți membri ai Societății Vril. Din audiență mai făcea parte şi

un alt medium feminin, cunoscut numai sub numele de Sigrun[28].

Maria şi Sigrun au primit mai multe transmisiuni pentru Societatea Vril, care au fost notate în scris şi transformate în dogme. Potrivit acestor informații, transmisiunile proveneau de pe Aldebaran, o stea cu două planete pe care trăieşte imperiul SUMERAN. Populația SUMERANULUI era împărțită în două clase: arienii sau rasa stăpânitoare, şi o rasă inferioară care a evoluat în sens negativ ca urmare a unor mutații datorate schimbărilor climatice. Când cele două populații au început să se extindă, au apărut probleme datorită amestecului interrasial. Oamenii şi-au pierdut capacitățile superioare, iar tehnologia călătoriilor în spațiu a fost uitată. Cu excepția acestor probleme, în Imperiul Sumeran nu existau dispute rasiale, iar cele două populații se respectau reciproc.

Cu 500 de milioane de ani în urmă, arienii (cunoscuți ca Elohim sau Rasa Primordială) au început să colonizeze sistemul nostru solar, întrucât Aldebaran devenise nelocuibil. Prima planetă colonizată a fost Marduk (din care astăzi nu a mai rămas decât o centură de asteroizi). A urmat Marte. Când au ajuns pe pământ, aceşti arieni au fondat civilizația sumerienilor.

Continuând să studieze transmisiunile, membrii Societății Vril au descoperit că vechea limbă sumeriană era identică cu cea a aldebaranilor, prezentând similitudini majore cu limba

---

[28] Trebuie să menționăm aici că aceste societăți secrete, îndeosebi cele asociate mai târziu cu naziştii, se foloseau de femei într-o manieră pe care cultura noastră modernă ar considera-o bizară. Am citit şi am auzit de multe femei care obişnuiau să se dezbrace în prezența ocultiştilor germani. Din vaginele lor ieşea apoi o ectoplasmă prin care se făcea comunicarea cu ocultiştii respectivi. Majoritatea relatărilor vorbesc de femei bătrâne, de la țară, descriere care nu se potriveşte cu portretul Mariei sau al lui Sigrun, despre care se spune că erau frumoase şi tinere.

germană.

Dincolo de politicile rasiste încurajate de aceste informații, Societatea Vril avea o agendă mult mai urgentă: construirea unor farfurii zburătoare. Nu se ştie dacă entitățile provenite de pe Aldebaran erau sau nu preocupate de o repetare a istoriei civilizației lor pe planeta noastră. Lucrurile s-au precipitat atunci când un doctor (unii spun chiar savant) pe nume W.O. Schumann de la Universitatea din München a rostit următorul discurs (pe care l-am obținut din arhivele secrete ale SS-ului).

„În tot ceea ce există putem recunoaşte două principii care stau la baza evenimentelor: lumina şi întunericul, binele şi răul, creația şi distrugerea, la fel cum în electricitate există o polaritate pozitivă şi una negativă.

Întotdeauna avem de ales între aceste două extreme.

Cele două principii, cel creator şi cel distructiv, stau inclusiv la baza instrumentelor noastre tehnice...

Tot ceea ce este distructiv este de origine satanică, iar tot ceea ce este constructiv este de origine divină... De aceea, orice tehnologie bazată pe explozie sau pe combustie trebuie considerată satanică. Noua eră care va veni va fi o eră a tehnologiei inovatoare, pozitive, divine!"

Primele anale istorice îl menționează pe Schumann încă din anul 1919, când societățile Thule şi Vril s-au adunat într-o lojă din Berchtesgaden.

Se pare că din acel moment a început construcția unor aparate şi crearea unor tehnologii care să-i permită omului să ajungă pe stele. S-a adunat atunci un număr imens de informații, deopotrivă ezoterice şi tehnice, care au permis inclusiv transcenderea timpului. Membrii celor două societăți şi-au propus să construiască o maşină care să le permită să stea față în față cu zeii înşişi. Se pare că proiectul a durat doi ani, dar în rest nu se cunosc prea multe despre el.

Tot ceea ce ştim în momentul de față este că la sfârşitul anului 1924 s-a reuşit construirea unei maşini a timpului, ascunsă într-un loc din sudul Germaniei, posibil la baza

aeriană Messerschmidt din Augsburg. Se crede că informațiile referitoare la călătoriile în timp sunt controlate de cavalerii templieri. Chiar dacă nu se ştie exact ce s-a întâmplat atunci, poveştile care circulă corespund întru totul legendei despre care am vorbit în *Piramidele din Montauk,* referitoare la călătoria în timp realizată în anul 1923 de organizația Soarele Negru.

Oricât de spectaculoasă ar fi fost tehnologia călătoriilor în timp, marea majoritate a membrilor Societății Vril nu erau implicați în acest demers, fiind interesați mai mult de unul din efectele ei secundare: cel referitor la levitație.

Altfel spus, Societatea Vril era preocupată de construirea unei farfurii zburătoare bazată pe efectul levitației. Rudolph Hess era foarte interesat de această tehnologie, iar conferințele sale pe această temă sunt bine cunoscute.

Tot în această perioadă, germanii au făcut experimente legate de aşa-numitul efect Coandă, inventat de Henri Coandă, un român care a descoperit în anul 1911 o modalitate de a contracara efectul gravitației. Principiul este demonstrat prin lăsarea unui jet de apă să curgă într-o tigaie cu marginile rotunde, uşor înclinată. Apa se adună pe marginea inferioară a tigăii, iar când ajunge să o depăşească, curge pentru o scurtă clipă într-un sens opus gravitației. Germanii au pornit de la acest principiu şi au creat o tehnologie care utiliza un număr mare de asemenea jeturi minuscule pentru a alimenta un jet principal. Aşa s-a născut tehnologia fluidelor, care înlocuia fluxul de electroni cu fluxul de fluide. Combinată cu folosirea unor combustibili sub formă de jet, această tehnologie a fost folosită la unele din farfuriile lor zburătoare.

La prima vedere, am fi tentați să credem că această tehnologie a aparatelor de zbor i-a interesat foarte tare pe nazişti. În realitate, Hitler era mult mai preocupat de armele convenționale, ale căror efecte puteau fi dovedite într-o perioadă relativ scurtă de timp. Se spune că orice tehnologie care avea nevoie de mai mult de un an pentru a fi testată era

respinsă *a priori* de Hitler.

Pe scurt, Societatea Vril nu a reuşit să obţină finanţarea de care avea nevoie, deşi ziarele germane erau pline de anunţuri care făceau apel la donatori pentru strângerea fondurilor necesare pentru crearea aparatelor de zbor Vril. Anunţurile afirmau deschis că se lucrează la o tehnologie atlantă străveche, idee destul de populară printre germani în anii 20. Sub conducerea doctorului Schumann, Societatea Vril a reuşit să creeze în anul 1934 primul aparat de zbor circular cu propulsie antigravitaţională. Aparatul a fost produs la fabrica de avioane Arado din Brandenburg, fiind numit RFZ-1 (Rundflugzeug 1). Testele de zbor nu au mers însă foarte bine. După ce s-a ridicat la circa 60 de metri pe verticală, a devenit instabil şi nu a mai putut fi controlat o vreme. Procedura de ghidare era greoaie şi greu de stăpânit. Cu chiu cu vai, pilotul a reuşit să coboare la sol şi să scape cu viaţă. După ce a continuat să se învârtească precum un titirez, aparatul s-a izbit de sol şi s-a făcut ţăndări. Deşi începutul s-a dovedit un dezastru, odiseea farfuriilor zburătoare Vril nu s-a oprit aici.

Următorul aparat produs a fost RFZ-2. Cu o lungime de 20 de metri, acesta producea deja efecte optice şi vizuale colorate, semănând cu OZN-urile din literatura modernă. Deşi a fost folosit în război ca avion de recunoaştere, executând misiuni în America şi Marea Britanie, el s-a dovedit inutil ca aparat de luptă. Mecanismul de control nu permitea schimbări de direcţie decât în unghiuri de 90°, 45° şi 22,5°. Aceste schimbări de direcţie sunt caracteristice OZN-urilor văzute în zbor. În pofida succesului limitat al RFZ-2 şi a imaginilor care îl prezentau pe acesta în zbor, aparatul a trecut practic neobservat de liderii nazişti. Heinrich Himmler a fost singurul care a manifestat un interes ceva mai mare faţă de el. Se ştie că echipele sale de savanţi SS căutau deja surse alternative de energie, întrucât intenţia lui era să facă din Germania o ţară independentă de petrolul importat din străinătate.

De aceea, două departamente speciale (U-13 şi SS-E-4) au

primit sarcina să se concentreze asupra dezvoltării acestei noi tehnologii de zbor inventată de Societatea Vril. Cel din urmă se afla sub controlul direct al lui Himmler, fiind cunoscut ca grupul de dezvoltare numărul patru al Soarelui Negru. Principalul obiect de interes al grupului SS-E-4 se referea la cercetările lui Viktor Schauberger, un om de ştiinţă care avea acces la opera lui Johannes Kepler, şi implicit la învăţăturile secrete ale lui Pitagora. Această cunoaştere secretă (alături de multe altele) a fost mult timp păstrată ascunsă de cavalerii templieri, care au ales această perioadă din istorie pentru a o revela.

Schauberger a aplicat teoria pitagoreică a creaţiei, potrivit căreia universul nostru este creat din sunete prin intermediul rezonanţei armonice.

Conform acestei teorii, însăşi structura materiei este determinată de proporţiile care există între numele întregi. Se poate demonstra că orice structură este alcătuită din proporţii armonice născută din vibraţiile aceleiaşi coarde unice. Legile ştiinţei respectă aceste proporţii, inclusiv legile chimiei, biologiei şi geneticii. Schauberger era un naturalist care credea că principiile care stau la baza oricărei explozii reprezintă o încălcare a ordinii naturale a lucrurilor. Obiectivul lui era acela de a accesa puterea universului subtil pentru a o aplica în lumea exterioară. Dacă tehnologia exploziei era considerată a fi distructivă, cea a imploziei era privită ca fiind reversul celei dintâi. Această gândire l-a ajutat pe Schauberger să facă paşi importanţi în neutralizarea gravitaţiei şi accesarea universului antimateriei.

În anul 1934, Viktor Schauberger s-a întâlnit cu Hitler pentru a discuta despre aceste principii. Scopul lui era acela de a armoniza tehnologia cu ordinea naturală a universului. Iniţial, Hitler i-a dat dreptate. Pe măsură ce al Treilea Reich a evoluat însă, devenind o putere mondială, lucrurile au luat o altă întorsătură. Schauberger era un pacifist şi a început să afirme că naziştii reprezentau o mişcare malefică, separată de

unitatea cosmosului.

Pornind de la descoperirile lui Schauberger şi ale Societăţii Vril, unitatea lui Himmler, SS-E-4, a început construcţia propriilor sale farfurii zburătoare. Spre sfârşitul anului 1938, SS-iştii au început să construiască mai multe aparate de zbor în formă de discuri. Scopul proiectului era acela de a vedea cum reacţionează aceste aparate în condiţii reale de zbor. Munca lor s-a concretizat în cele din urmă în construirea unui disc zburător pe care l-au numit RFZ-4. Un an mai târziu, SS-iştii învăţaseră deja din propriile lor greşeli şi au reuşit să îmbunătăţească mult aparatul. Ei au creat o farfurie zburătoare capabilă să parcurgă distanţe lungi, cu o lungime de 21 de metri, pe care au numit-o iniţial RFZ-5, iar apoi Haunebu sau Haunebu I.

La vremea respectivă, serviciile secrete britanice au descoperit deja cu ce se ocupă SS-ul german. Este posibil chiar ca această descoperire să fi influenţat în mod decisiv deciziile politice ale Marii Britanii cu privire la Germania. Ştim din istorie că deşi au excelat întotdeauna în materie de tehnologie, deciziile politice ale germanilor nu s-au ridicat niciodată la o înălţime comparabilă. În zilele premergătoare celui de-al Doilea Război Mondial, acest lucru s-a văzut cu claritate atât în domeniul diplomaţiei germane, cât mai ales în ceea ce priveşte politica internă a guvernului nazist.

Cu tot avansul lor tehnologic, armata, marina şi aviaţia germană nu erau deloc unite, acţionând fiecare pe cont propriu.

RFZ II

Cu un diametru mai mic de 20 de metri, RFZ II producea deja efecte optice şi lumini colorate, arătând la fel ca OZN-urile despre care vorbeşte literatura modernă. Deşi a fost folosit în război ca avion de recunoaştere, executând misiuni în America şi Marea Britanie, el s-a dovedit inutil ca aparat de luptă. Mecanismul de control nu permitea schimbări de direcție decât în unghiuri de 90°, 45° şi 22,5°. Aceste schimbări de direcție sunt caracteristice OZN-urilor văzute în zbor. Fotografia este neclară din cauză că nu am putut scana pe calculator originalul, ci doar o copie la a treia mână a acestuia.

Vril-7

O altă fotografie a unui aparat de zbor Vril-7, surprinsă în Bavaria. În fotografia originală, în partea de jos a farfuriei zburătoare poate fi distinsă sigla SS.

Pe măsură ce războiul avansa, diferitele grupuri de interese industriale din Germania au început să se concureze între ele pentru a obține contracte din partea Ministerului de Război. Noua farfurie zburătoare a căzut într-o anumită desuetudine, fără ca proiectul să fie complet abandonat. La sfârşitul anului 1942, SS-ul a scos de pe banda de fabricație primul aparat Haunebu II sau RFZ-6. Acesta avea un diametru de 33 de metri şi o înălțime de maxim 10 metri la centru. Viteza de deplasare în atmosfera pământului era de peste 4 Mach. Se crede chiar că aparatul putea călători în spațiul cosmic. Era echipat cu un tun cu raze şi avea o cabină suficient de spațioasă pentru a permite o călătorie de lungă durată. Prototipul a avut un succes atât de mare încât SS-ul a scos la licitație fabricarea unei întregi serii de Haunebu II. În luna martie 1945, licitația a fost câştigată de compania Dornier.

În final, a fost creat şi prototipul unui disc zburător Haunebu III, mult perfecționat față de primele. Acestea putea transporta 32 de oameni, avea o independență de zbor de cel puțin opt săptămâni şi atingea o viteză de peste 10 Mach. Au fost făcute 19 teste de zbor, care au fost inclusiv filmate.

Conform rapoartelor, germanii nu au apucat să fabrice decât acest prim aparat.

Farfuriile zburătoare descrise mai sus nu au fost singurele produse de regimul nazist, dar s-au numărat printre cele mai importante. Au mai existat însă şi altele, care au fost mai mult sau mai puțin încununate de succes. S-au făcut experimente cu sisteme de propulsie diferite, dar nu ne propunem să facem din această carte un tratat complet de OZN-ologie. Am preferat să ofer numai o descriere tehnică extrem de simplă, ca să nu îmi plictisesc cititorii cu informații tehnice legate de aerodinamică. Cei interesați să afle mai multe pot consulta Proiectul de Cercetare a Germanilor, dar este nevoie de înclinații tehnice serioase pentru a înțelege aceste informații.

Este necesar să vorbim de asemenea şi de alte aparate de zbor inventate de nazişti în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

În anul 1943, s-au făcut planuri de construire a unei nave-mamă în formă de țigară, numită Andromeda. Aceasta urma să aibă 139 de metri în lungime şi trebuia să transporte cel puțin un Haunebu II, două Vril-1 şi două Vril-2. Se crede că nava a fost folosită pentru anumite proiecte interstelare, dar nu se cunosc amănunte. Ideea unei nave în formă de țigară era legată şi de dorința companiei Zeppelin de a construi dirijabile alungite. Cert este că literatura OZN prezintă nenumărate fotografii cu asemenea aparate.

Au mai existat de asemenea faimoasele avioane de vânătoare germane. În anul 1943, deasupra Germaniei s-a semnalat o invazie masivă de OZN-uri, despre care au vorbit chiar şi ziarele locale. O parte din acestea au fost semnalate şi de piloții americani, printre care s-a numărat şi Wendelle Stevens, care le-a descris ca fiind de culoare cenuşiu-verzuie sau roşu-portocaliu, urmărindu-l la o distanță de numai cinci metri de aparatul său.

Aceste aparate blocau radarele şi provocau probleme de natură electrică. Deşi Aliații numeau orice obiect de zbor neidentificat avion de vânătoare, în realitate au existat două tipuri. Pe de o parte era Broasca Țestoasă Zburătoare, creată de SS-E-4 la Vienna-Neustadt. Acestea conțineau klistronuri tubulare de înaltă tehnologie (folosite inclusiv la Montauk). SS-ul numea Broaştele Țestoase Zburătoare razele morții. Aparatele aveau capacitatea de a bloca sistemele de aprindere şi tot ce funcționa pe bază de electricitate. Aceleaşi fenomene au putut fi observate şi la Montauk prin anii 50-60, potrivit anumitor martori.

În afara Broaştelor Țestoase Zburătoare, au mai existat şi „Baloanele de Săpun”. Era vorba de nişte baloane de aer care aveau în interior o structură metalică în formă de spirală, menite să dea peste cap sistemele radar ale inamicului.

Succesul lor a fost mai degrabă de natură psihologică.

O altă dovadă o constituie mărturia profesorului James J. Hurtak, înregistrată pe casetă video. Hurtak a pretins că a examinat cu atenție documentele naziste, inclusiv planurile detaliate de construire a unui oraş spațial pe pământ, la Peenemünde. După ce a intervievat mai mulți savanți germani specializați în rachete, el a afirmat că nemții se aflau în contact cu inteligențele extraterestre încă din anul 1935.

Se pare că acesta a fost principalul motiv pentru care Societatea Vril a decis să meargă pe o cale mai secretă şi mai puțin convențională decât până atunci. Contactele cu extratereştrii erau atât de confidențiale încât nici chiar oamenii de ştiință din Proiectul Paperclip nu ştiau de ele. În timp ce unitatea lui Himmler, SS-E-4, a început construcția aparatelor de recunoaştere şi de luptă convenționale, câțiva savanți, probabil membri ai Societății Vril, creau deja sisteme care depăşeau cu mult posibilitățile unui Haunebu. Unul dintre acestea includea un aparat electromagnetic de mari dimensiuni, capabil să călătorească în spațiul cosmic. Nu ştim exact dacă a fost construit până la urmă, dar este cert faptul că s-a intenționat acest lucru.

Hurtak susține că aspectul cel mai important al celui de-al Treilea Reich a fost acela că germanii au deschis fereastra care permite contactul cu alte lumi. El menționează de asemenea o conştiință superioară care s-a implicat în acest proces, lucru care a condus la misiunea lui Sven Hedin în Tibet, dar despre acest lucru vom vorbi pe larg într-un capitol viitor.

Comentariile lui Hurtak sunt accesibile pe caseta video numită *Secretele celui de-al Treilea Reich*.

Dar poate cea mai uluitoare afirmație a lui Hurtak cu privire la Societatea Vril este cea referitoare la o întâlnire ținută în zilele de 3 şi 4 ianuarie 1934. Se pare că Hitler şi Himmler s-au întâlnit atunci ca să discute de Proiectul Vril. Cei doi şi-au propus să trimită o navă spațială uriaşă printr-un canal dimensional aflat în afara constrângerii vitezei

luminii. După toate probabilităţile, tunelul conducea către Aldebaran. Hurtak susţine că dacă studiem documentele din Sumeria Antică şi Biblia, putem descoperi suficiente dovezi ale intervenţiilor extraterestre în istoria umanităţii. Cu mult timp înainte de Roswell, s-au produs asemenea incidente în Germania.

Această naţiune are cei mai buni savanţi din lume, aşa că nu ar fi deloc de mirare că a fost prima contactată de inteligenţele extraterestre. Însuşi numele de Peenemünde, dat celei mai avansate staţiuni de cercetare a naziştilor, înseamnă „capul lumii”.

În acest moment nu ştim cât de departe a ajuns tehnologia nazistă.

Informaţiile oferite în această carte indică însă cu claritate faptul că tentaculele lor au trecut cu mult de graniţele experienţei obişnuite. Putem vorbi deja de o forţă ocultă misterioasă care a încercat să manipuleze reţeaua morfogenetică. Poarta care ne poate conduce către aceste mistere abia începe să se deschidă.

Capitolul 22

Conexiunea Brookhaven

În capitolul anterior am prezentat doar o privire de ansamblu sintetică asupra unor operațiuni care au depășit în realitate orice imaginație.

Probabil, mulți dintre dumneavoastră se întreabă care este legătura dintre acestea și Proiectul Montauk. Aceasta va deveni evidentă dacă vom descrie soarta doctorului Schauberger, savantul care a susținut tot timpul tehnologia bazată pe „energia pozitivă" și care a criticat nazismul ca fiind o mișcare a falselor idealuri. În anul 1958, Viktor Schauberger și fiul său Walter au fost aduși în Statele Unite în niște circumstanțe dintre cele mai stranii. Anul 1958 a fost un an important din perspectiva Proiectului Montauk (cunoscut la acea dată îndeosebi sub numele de Proiectul Pheonix), care a încetat să mai fie operațional în urma unei hotărâri a Congresului.

Schauberger a venit în Statele Unite deoarece Reich-ul era în ruine, iar America părea unica țară în care își mai putea împlini visele. Idealul său era acela de a integra tehnicile bazate pe implozie cu modelul pitagoreic al monocordului într-o tehnologie holistică ce urma să reinstaureze echilibrul pe planeta noastră. Era același ideal utopic pe care a încercat să i-l împărtășească lui Hitler cu un sfert de secol în urmă. Acum, speranța lui era că americanii „cei buni", care îi cuceriseră pe naziștii „cei răi", vor schimba cursul istoriei. Din păcate pentru el, americanii aveau cu totul alte planuri.

Viktor și Walter Schauberger ar fi trebuit să remarce chiar din primul moment că se petrece ceva dubios, căci vizele pe care le-au primit aveau o durată de valabilitate de patru ani. Viktor nu ceruse decât o viză pe trei luni, iar fiul său Walter una pe un an. Incidentul era un semn de rău augur, care prevestea foarte

multe frustrări viitoare.

Principalii factori implicați în aducerea celor doi savanți germani în Statele Unite au fost Karl Gerchsheimer şi Robert Donner. Gerchsheimer era un savant naturalist care înțelegea foarte bine conceptul de implozie, în timp ce Donner avea acces la sursele financiare necesare, fiind autoritatea care a stat în spatele întregii afaceri. Primul obiectiv al operațiunii era obținerea informațiilor deținute de Schauberger de către Gerchsheimer. Procesul s-a dovedit extrem de frustrant pentru Gerchsheimer, întrucât pregătirea lui Schauberger şi terminologia folosită de el erau complet diferite de cele din manualele clasice. În scurt timp, Gerchsheimer i s-a plâns lui Donner, spunându-i că nu avansează deloc. Scopul lui Donner era acela de a căpăta acces la cunoştințele celui care avea reputația de a fi cel mai mare savant german al epocii. Auzind plângerea lui Gerchsheimer, Donner a zburat imediat la Laboratorul Național de Cercetări Atomice pentru a verifica autenticitatea ştiințifică a operei lui Schauberger. Laboratorul nu era altul decât centrul de cercetare cunoscut mai târziu sub numele de Brookhaven Labs, cel în care s-au făcut planurile pentru Proiectul Montauk. După trei zile de discuții la Brookhaven a fost redactată o înțelegere scrisă în numele lui Donner, care stipula folosirea unui nativ german, Eric A. Boerner, ca intermediar între Schauberger şi Gerchsheimer.

Boerner era un om extrem de curios, şi în orice caz foarte duplicitar.

Era şeful unei echipe de cercetare de la Brookhaven care se ocupa de Proiectul Cosmotron. În esență, cosmotronul nu era altceva decât un accelerator de particule. Tehnic vorbind, era un accelerator de protoni (atomi de hidrogen ionizați) sau un sincrotron care folosea un electromagnet toroidal uriaş pentru a genera câmpuri electrice şi magnetice de înaltă putere.

Ca rezultat al înțelegerii cu Donner, Schauberger a fost autorizat să noteze în scris tot ce ştia în legătură cu implozia, în limba germană, indiferent de ceea ce scriau cărțile de

specialitate. Aceste rapoarte trebuiau adresate lui Eric A. Boerner de la Laboratorul Național de Cercetări Atomice, Brookhaven, Upton, statul New York. Rapoartele specificau clar că erau scrise la cererea lui Robert Donner sau a reprezentantului acestuia, Karl Gerchsheimer, conform înțelegerii încheiate la data de 15-17 august 1958, la Brookhaven. Gerchsheimer trebuia să trimită zilnic aceste rapoarte lui Boerner, care urma să le traducă şi să comunice informațiile celorlalți oameni de ştiință de la Brookhaven.

Boerner nu era fizician, ci inginer, dar asocierea lui cu Proiectul Cosmotron i-a păcălit pe cei doi membri ai familiei Schauberger. Aceştia erau convinşi că Boerner era un german cu simpatii față de patria-mamă, şeful Proiectului Cosmotron, în condițiile în care acesta nu făcea decât să conducă o echipă de design în cadrul proiectului. Pe scurt, cei doi Schauberger erau convinşi că furnizează informații Guvernului Statelor Unite şi armatei americane, nu unor interese private. Ei ştiau foarte bine că tehnologia imploziei poate duce la crearea unei bombe mult mai puternice decât cea cu hidrogen şi cu siguranță ar fi fost şocați dacă ar fi cunoscut adevărul şi implicațiile acțiunilor lor.

După depăşirea dificultăților inițiale legate de interpretarea operei lui Schauberger, acesta a cerut trimiterea din Europa a unor lăzi întregi cu materiale care conțineau informații complete referitoare la studiile sale, permițându-i să îşi realizeze tehnologia visată, în acord cu principiile naturii-mamă. O parte din aceste documente includeau o interpretare a ecuației $E = mc^2$ *care permitea înțelegerea felului în care se acumulează energiile naturale*[29].

Este evident faptul că Donner şi acoliții săi de la

---

[29] Potrivit unui articol apărut în numărul din august/septembrie 1996 al revistei *Nexus,* celebra ecuație a lui Einstein a fost postulată pentru prima oară în anul 1903, sub forma: $m = E/c^2$, de către profesorul Friedrich Hasenöhrl (30 noiembrie 1874 – 7 octombrie 1915), şeful catedrei de fizică al Universității din Innsbruck, iar apoi al celei din Viena, în Austria.

Brookhaven se aşteptau să primească informaţii infinit superiore celor vehiculate de ştiinţa obişnuită. Ceea ce doreau ei era să poată controla reţeaua morfogenetică a pământului, utilizând-o în folos personal. Între timp, cei doi membri ai familiei Schauberger continuau să fie minţiţi în mod grosolan, spunându-li-se că proiectul serveşte pentru binele întregii umanităţi şi că era nevoie de patru ani pentru a putea fi dus la bun sfârşit. Minciuna începea să devină aparentă, dar nu era încă pe deplin înţeleasă de Viktor Schauberger, un om copleşit de evenimente şi provenit dintr-un alt mediu cultural decât cel american.

În final, cei doi Schauberger au încetat să mai coopereze. Viktor s-a internat într-un spital, pretinzând că are probleme cu sănătatea, în timp ce Walter a „uitat" să participe la o întrunire importantă din Colorado, unde ar fi trebuit să se întâlnească cu directorii executivi ai Companiei Eastern Oil şi ai Companiei Trunk Line. Se pare că cei doi Schauberger au decis să se întoarcă acasă.

Donner nu s-a lăsat însă intimidat. El i-a dat dispoziţii avocatului său să redacteze un contract şi le-a spus celor doi Schauberger că trebuie să-l semneze, dacă doresc să părăsească ţara. Germanii nu înţelegeau suficient de bine limba engleză pentru a realiza care este adevărata semnificaţie a contractului. După multe certuri, iritare şi traduceri greşite, Viktor Schauberger a cedat. Era atât de disperat să se întoarcă în ţara sa încât era dispus să facă orice i se cerea pentru a-şi împlini scopul. Fără să-şi dea seama ce face, a semnat contractul şi şi-a cedat astfel toate drepturile de inventator asupra ideilor şi patentelor sale. În plus, era silit să păstreze tăcerea.

Nu cred că va fi o surpriză pentru nimeni să afle că la numai câteva zile după ce s-a întors la casa sa din Linz, Viktor Schauberger a murit.

Opera sa a fost integrată de savanţii de la Brookhaven, care au realizat pe baza ei HAARP, Programul de Cercetare Aurorală

Activă de Înaltă Frecvență (High Frequency Active Auroral Research Program), *prin care se încearcă manipularea rețelei morfogenetice a pământului. Programul afectează vremea, dar mai ales mințile tuturor creaturilor vii care trăiesc pe pământ. Din fericire, sistemul este departe de a fi perfect, având încă multe lipsuri.*

Această afacere ilustrează cu claritate conexiunea dintre naziști și Proiectul Montauk. Este perfect documentată și relatată pe larg în cartea Energiile vii: o expunere de concepte legată de teoriile lui Viktor Schauberger, *scrisă de Callum Coats. Deşi povestea celor doi Schauberger este complicată şi are implicații majore, ea nu reprezintă decât unul din miile de fire care alcătuiesc uriaşa rețea de intrigi țesută din această conexiune. În capitolul următor vom examina una din principalele corporații implicate în acest complot duplicitar.*

Capitolul 23

După război

Nu este un secret pentru nimeni că în ultimii ani de război, mulți dintre generalii lui Hitler au căzut în dizgrația acestuia, luându-li-se comanda militară. Chiar şi faimoasa „Vulpe a Deşertului”, Edwin Rommel, a fost silit să se sinucidă, pentru a evita astfel dezonoarea unei concedieri.

Mai mult decât atât, majoritatea naziştilor din vârful ierarhiei începuseră să- şi dea seama că războiul este pierdut.

În august 1944, Martin Bormann a început să facă planuri de salvare în caz că Germania ar fi pierdut războiul. Pe data de 10 august, el i-a convocat pe marii industriaşi din Germania într-un hotel din Strasbourg.

Printre aceştia se numărau Fritz Thiessen, membrii familiei Krupp şi principalii directori de la I.G. Farben. S-a stabilit cu această ocazie o operație de planificare de proporții incredibile, aşa cum umanitatea nu mai cunoscuse până atunci. Oameni de ştiință, utilaje, patente şi foarte mulți bani (din care o mare parte erau dolari americani falsificați) au început să se scurgă din Germania către mai multe țări neutre, printre care se numărau Spania, Elveția, Suedia şi Argentina. Operațiunea a fost organizată minuțios, până la ultimul detaliu, aşa cum numai un german ar fi putut să facă. Au fost exportate nu numai utilajele finite, ci şi maşinăriile cu care putea fi construite acestea. Helmar Schacht[30] a fost cel care a supravegheat toate operațiunile financiare şi bancare, în timp ce Otto Skorzeny a transportat efectiv materialele şi oamenii la destinațiile lor.

Pentru ca asemenea operațiuni masive să reuşească era necesară o rețea de oameni extrem de bine coordonată şi foarte eficientă. Skorzeny şi finanțistul Schacht erau oameni cu o mare

---

[30] Fiul lui Schacht a fost medic militar la Jonestown, fiind şef al departamentului de autopsii

capacitate creatoare, dar nu ar fi reuşit niciodată să ducă la bun sfârşit întregul program fără un ajutor considerabil. În spatele lor s-a aflat tot timpul cel mai mare cartel internaţional al lumii: I.G. Farben, cu filialele sale nenumărate şi cu diferiţii săi asociaţi. Dat fiind impactul uriaş al acestui cartel în istoria lumii, îndeosebi în ceea ce priveşte războaiele mondiale, este necesar să ne ocupăm mai îndeaproape de istoria sa.

Rădăcinile lui I.G. Farben pot fi trasate până în anul 1870, când în Germania au fost fondate şase companii de fabricare a coloranţilor pe bază de gudron. Până la preluarea puterii de către nazişti, cele şase companii iniţiale se transformaseră într-un conglomerat gigantic, cunoscut sub numele de Interessen-Gemeinschaft Farbenindustrie Aktiengesellschaft, cu sediul la Frankfurt pe Mein. În limba germană, numele înseamnă „comunitatea de interese a companiilor de fabricaţie a coloranţilor". Era un cartel uriaş, care controla practic întreaga industrie chimică de pe glob.

În anul 1947, senatorul Howard Watson Ampruster a scris o carte în care a expus adevărata natură a cartelului I.G. Farben. Cartea este intitulată Pacea trădării: coloranţii germani şi naivitatea americană, *şi a apărut în colecţia Crossroads Press Book a editurii Beechurst Press din New York. Nu ar trebui să surprindă pe nimeni faptul că această carte este aproape imposibil de găsit pe piaţă la ora actuală. Ea cuprinde dovezi incontestabile, prezentate sub formă de documente oficiale, care atestă dincolo de orice îndoială faptul că I.G. Farben a fost o organizaţie cabalistă care „prin filialele sale din străinătate şi prin tot felul de contacte secrete, a pus bazele unei reţele de spionaj incredibil de eficientă (al cărei scop suprem era cucerirea întregii lumi) şi unui stat mondial condus de Farben".*

Evident, nici un om politic din lumea modernă nu va admite că I.G. Farben a fost o companie cu un rol pozitiv. Drama este că această companie nu a acţionat niciodată singură, ci într-o cooperare tacită cu tot felul de oameni de la cele mai înalte nivele ale politicii americane.

Mulți oameni știu deja că I.G. Farben a fost compania care a condus fabrica din incinta lagărului morții de la Auschwitz. Se spune că atunci când muncitorii din această fabrică au atins un grad de epuizare care îi făcea ineficienți, aceştia au fost exterminați alături de ceilalți prizonieri evrei din lagăr, folosindu-se un gaz otrăvitor numit Zyklon-B. Înainte de a deveni Papă, Ioan Paul al II-lea a muncit în această fabrică şi se spune chiar că s- ar fi ocupat de vânzarea gazului. După război, ascunzându-se de consecințele faptelor sale, el a căutat protecție sub pulpana bisericii catolice, reuşind să avanseze treptat până la funcția supremă, aceea de reprezentant al lui Christos pe pământ.

Pacea trădării *face o descriere corectă a istoriei economice, care demonstrează că I.G. Farben este compania responsabilă de dezarmarea fizică şi spirituală a Americii la începutul ambelor războaie mondiale.*

Operând într-un domeniu al cercetării ştiințifice avansate, Farben s-a folosit de acest avantaj pentru a institui o politică de anihilare a competiției din întreaga lume civilizată, prin patentarea tuturor invențiilor sale în celelalte țări. Cunoştințele ştiințifice avansate le-au permis executivilor acestei companii să afle primii care sunt resursele naturale cheie, acaparându-le apoi în propriul lor interes. Au fost create diferite corporații, în foarte multe țări, toate lucrând sub tutela I.G. Farben. Companiile de succes deja existente pe piață au fost înghițite financiar, adeseori prin preluări ostile ale pachetelor majoritare de acțiuni. Folosindu-se de toate mijloacele imaginabile, nu neapărat ilegale, I.G. Farben a devenit un monopol mondial, aşa cum nu mai fusese văzut vreodată. O singură semnătură sau un simplu telefon din partea şefilor acestei companii erau de ajuns pentru a tăia resursele naturale sau aprovizionarea cu armament ale oricărei țări.

Americanii au cooperat din plin cu I.G. Farben. Uneori, această cooperare s-a făcut doar în plan financiar, dar au existat şi implicații politice de-a dreptul sinistre. Primul Război

Mondial a demonstrat cu claritate că I.G. Farben a fost unul din principalii jucători care au alimentat conflictul.

Nici o persoană care a citit ziarele vremii nu se poate îndoi de acest lucru, ceea ce nu l-a împiedicat pe Herbert Hoover să dispună finanțarea „noii” companii înființată de I.G. Farben în America. Aşa s-a născut I.G. Chemical Corporation, ale cărei tentacule s-au întins pe teritoriul întregii Americi.

Un personaj cheie în tot acest puzzle a fost pitorescul, dar dubiosul „Wild Bill” William Donovan, fondatorul şi primul director al OSS (Office of Strategic Services, agenția care a precedat CIA). Cu mult timp înainte să devină liderul acestei agenții, colonelul Donovan a fost procuror general adjunct în timpul administrației Herbert Hoover. Multe relatări istorice trec cu vederea această funcție, preferând să-l prezinte ca pe un simplu avocat de pe Wall Street. Celebra carieră pe Wall Street a lui Donovan nu a început decât după ce acesta şi-a dat demisia din Departamentul de Justiție. Prima sa mişcare „de geniu” în domeniul finanțelor a fost tocmai finanțarea I.G. Farben în America, care s-a produs chiar înainte de marele crah din anul 1929. Sincronicitatea acestor evenimente nu poate decât să ne uimească, mai ales dacă privim lucrurile din perspectiva teoriei conspirației.

Au existat numeroase controverse referitoare la sprijinul acordat de Donovan unei puteri străine care tocmai declarase război Americii. Donovan le-a răspuns criticilor săi destul de moale. Adresându-se unui grup de asociații tehnice, el a explicat că dacă Statele Unite pot construi uzine în Germania sau în Franța (pentru construcția de automobile, camioane şi utilaje), germanii ar trebui să aibă drepturi egale de a-şi construi uzinele chimice în țara noastră. A uitat să spună însă că în SUA exista o legislație antitrust încălcată cu această ocazie, întrucât I.G. Farben şi asociații săi au sfârşit practic prin a deveni un monopol pe piață.

Alți doi jucători cheie în tot acest circ au fost Paul Warburg,

şeful executiv al I.G. Farben, şi Otto Kahn, un prieten al lui Aleister Crowley.

Kahn şi-a construit o casă în punctul cel mai înalt din Long Island, la Cold Spring Harbor[31]*. La ora actuală, aici se află unul din cele mai avansate laboratoare de genetică din lume. Există dovezi istorice care atestă că cercetătorii din acest laborator au împărtăşit informaţiile lor genetice cu naziştii. În plus, soţia lui Otto Kahn a fost una din cele mai fervente susţinătoare ale mişcării eugeniei.*

Rolul jucat de Otto Kahn şi Paul Warburg ca susţinători ai cartelului I.G. Farben este de-a dreptul curios, dacă ţinem seama că amândoi erau evrei. Nu este deloc surprinzător atunci când un bancher bogat şi puternic îşi trădează propriul popor, dar amândoi erau cunoscuţi ca fiind extrem de protectori cu evreii. În cazul lui Kahn există nenumărate dovezi care atestă faptul că era chiar sincer în această atitudine. El s-a făcut

---

[31] De atunci, proprietatea lui Kahn a fost divizată, dar conacul mai poate fi observat încă de către turişti.

Unul din curatorii săi a avut amabilitatea să-mi ofere o carte despre casa lui Kahn, cunoscută sub numele de OHEKA. Titlul cărţii este *Găsirea comorii pierdute: domeniul lui Otto Kahn din Huntington, Long Island.* Autorul ei este Robert D. King.

Prin anii 80, înainte de a fi restaurat, conacul a căzut în ruină, devenind un adevărat rai al vagabonzilor, la fel cum se întâmplă astăzi cu baza părăsită de la Montauk. Ken Murphy, cel care a coordonat procedura de faliment declanşată prin anii 70 pentru academia militară care deţinea la acea vreme proprietatea domeniului, povesteşte în această carte o întâmplare interesantă. Într-o dimineaţă, pe la orele 2.00, el a auzit zgomote şi a văzut lumini aprinse în conac. S-a deplasat în marea Sală a Balurilor şi a văzut circa 12 oameni care dansau goi în jurul unui foc. Aceştia l-au invitat să ia parte la petrecerea lor, dar Murphy i-a informat că trebuie să plece. Întâmplarea nu este deloc caracteristică pentru comportamentul localnicilor din Long Island, dar se integrează perfect în ceea ce se petrece la baza din Montauk. Cartea vorbeşte de asemenea de numeroase tunele construite sub domeniu, înzestrate cu aer condiţionat. Am auzit numeroase alte relatări legate de aceste tunele, pe care cartea nu îndrăzneşte să le menţioneze.

remarcat pentru campaniile sale extrem de dure împotriva naziştilor, dar acţiunile sale particulare l-au trădat. Semnificativă în această privinţă a fost numirea lui în funcţia de trezorier al Comitetului Republican de către senatorul republican George H. Moses. Senatorul dorea ca Otto Kahn să strângă fonduri pentru alegerea acelor senatori care să voteze favorabil pentru susţinerea intereselor companiei I.G. Farben.

În calitatea sa de susţinător cheie al intereselor I.G. în SUA, Warburg a fost acuzat de tentativă de distrugere a industriei chimice americane. La acea vreme, multă lume considera această ramură industria cea mai importantă din lume. Oricare ar fi fost motivele reale ale lui Warburg, un lucru este clar: atât el cât şi Otto Kahn erau cetăţeni străini care au fost trimişi să se integreze în naţiunea americană, contribuind apoi la naşterea Consiliului pentru Relaţii Străine (Council for Foreign Relations/ CFR).

După cum explică foarte clar lucrarea Pacea trădării, *activităţile conspiraţioniste ale I.G. Farben nu au trecut neobservate. Congresul SUA a declanşat o serie de investigaţii complete, dar care nu s-au finalizat cu puneri sub acuzaţie. Unul dintre cei mai duplicitari agenţi ai I.G. Farben în America a fost un anume Leo T. Crowley. Numele său revelează una dintre cele mai remarcabile sincronicităţi cu cazul Montauk. Crowley era deja directorul Federal Deposit Insurance Corporation (cunoscută astăzi sub iniţialele FDIC). În plus, era preşedintele extrem de bine plătit al unei regii publice de gaze şi electricitate: Standard Gas and Electric Company. În acea perioadă, Crowley a fost numit în postul de Custode al Proprietăţilor Străine.*

Altfel spus, controla toate proprietăţile confiscate de la inamici în timpul războiului. Printre acestea se număra şi proprietatea Grupului German din Yaphank, Long Island (orăşelul în care şi-au stabilit mai târziu sediul Laboratoarele Brookhaven).

Ironia sorţii a făcut aşadar ca un om pe nume Crowley să

controleze soarta proprietăţii din Camp Siegfried, Long Island, locul în care s-au desfăşurat cele mai mari marşuri naziste din America. Liga Anti-Nazistă ar fi dorit ca această proprietate să fie transformată în bază militară, dar Crowley avea alte idei. Deşi FBI-ul vâna frecvent spioni germani în zona Yaphank, autorităţilor nu li s-a părut nimic suspect să lase această proprietate delicată pe mâna aventurierului Crowley. Acesta şi-a putut vedea liniştit de satisfacerea intereselor sale, în afara oricărui control din partea Departamentului Armatei sau a celui al Justiţiei.

Sincronicitatea cu fenomenele de la Montauk devine şi mai remarcabilă dacă analizăm mai departe conexiunile lui Leo Crowley. Acesta era în mod evident un favorit al FDR, care l-a menţinut în funcţia supremă.

Nu ştiu cine avea interes ca el să devină un partener al FDR, dar asociaţiile sale financiare sunt prezentate detaliat în Pacea trădării. *Crowley a fost susţinut financiar de Victor Emanuel, directorul J. Henry Schroder Bank.*

Emanuel a fost investigat de SEC pentru un conflict de interese legat de Standard Gas and Electric, una din companiile la care era angajat. El este cel care i-a oferit lui Crowley slujba în care a primit salariul neobişnuit de 50-75.000 de dolari fără să facă mare lucru în schimb. Atât slujba de la FDIC cât şi cea de custode al proprietăţilor străine ţineau de competenţa directă a lui Roosevelt.

Faptul că Schroder Bank l-a susţinut pe Leo Crowley are o semnificaţie deosebită, banca fiind un agent financiar bine cunoscut al guvernului nazist înainte de declanşarea celui de-al Doilea Război Mondial.

În plus, banca a susţinut şi cartelul internaţional al nitrogenului aparţinând lui I.G. Farben. Clanul Schroder a mai operat şi prin intermediul Băncii Stein din Cologne, Germania, care avea legături directe cu Hitler şi cu susţinătorii acestuia de la I.G. Farben.

Unul din directorii Schroder Bank a fost şi Allen Dulles,

viitorul director al CIA. Fratele acestuia, John Foster Dulles, a fost consilier al aceleiaşi bănci, fiind angajatul direct al lui Crowley. Pe scurt, este evident faptul că Leo T. Crowley a lucrat pentru o cabală secretă care era strâns asociată cu naziştii.

Prin toate aceste manipulări şi cu acordul preşedintelui ţării, Crowley a obţinut funcţia de custode al proprietăţilor străine. Din această poziţie, a avut acces la toate patentele străine, având dreptul să sechestreze orice proprietate pe care ar fi dorit-o. Deşi avea deja trei slujbe, Crowley a primit încă una, aceea de director al Oficiului de Război pentru Afaceri Economice, înlocuindu-l în funcţie pe vicepreşedintele Wallace. Întrucât atribuţiile cu care l-a însărcinat preşedintele deveneau din ce în ce mai voluminoase, slujba de custode al proprietăţilor străinilor i-a fost transferată lui James A. Markham, un apropiat al lui Crowley care era şi unul din directorii foarte bine plătiţi ai Standard Gas and Electric. Duplicitatea a continuat şi după plecarea lui Crowley din această poziţie. Este evident rolul jucat de acest personal în scenariul nazist, îndeosebi în ceea ce priveşte conexiunea cu Long Island.

După cel de-al Doilea Război Mondial, I.G. Farben a rămas intactă, deşi a fost deposedată în mod oficial de majoritatea activelor. În încercarea aparentă de a satisface opinia publică ultragiată, aceste active au fost împărţite între celelalte companii germane. Printre acestea s-au numărat Bayer, celebra companie de produse farmaceutice care a inventat aspirina, şi compania Hoechst. Urmărirea acestei împărţiri a activelor şi a tranzacţiilor ulterioare care i-au succedat v-ar putea spune tot ce doriţi să aflaţi în legătură cu cei care controlează interesele economice ale lumii de astăzi.

Pentru aceasta, ar trebui însă să începeţi prin a urmări o întreagă reţea labirintică, ale cărei fire conduc către diferite firme fantomă, aparent fără nici o activitate. La ora actuală, I.G. Farben continuă să existe, deşi este doar umbra celei care a fost cândva. Este uimitor chiar şi faptul că nu a dispărut complet. Înclin să cred că menţinerea companiei este mai degrabă rodul

unui complot pentru ca victimele holocaustului să aibă de la cine să ceară despăgubiri. Nu este exclusă nici posibilitatea să mai existe încă speranțe latente ale unei resuscitări viitoare a I.G. Farben sub tutela unui al Patrulea Reich.

Se poate constata din aceste informații că guvernele lumii nu sunt decât nişte marionete în mâinile adevăraților factori de putere. Cei care manipulează o națiune nu sunt deloc proşti. Istoria a demonstrat că un conducător nu îşi păstrează puterea decât atâta vreme cât este susținut de cei pe care îi guvernează. De aceea, amăgirea publicului este una din prioritățile majore ale oricărui factor de putere. Împărații romani au încercat să rezolve această problemă punând la cale jocuri cât mai interesante în Colosseum. La ora actuală, jocurile au fost înlocuite cu campionatele sportive şi nenumăratele canale de cablu. Evident, putem vorbi şi de un anumit proces de evoluție care se manifestă prin intermediul rețelei morfogenetice. Nu toate diversiunile sunt neapărat rău intenționate sau malefice, dar ele servesc de multe ori interesele ascunse ale adevăraților factori de putere. Societatea în care trăim depinde de activitatea guvernului.

De aceea, acesta trebuie menținut intact, dar ar trebui să fie supravegheat în permanență.

Poate cea mai şocantă consecință a conexiunii naziste a fost întâlnirea pusă la cale de Wild Bill Donovan între generalul SS Reinhardt Gehlen şi preşedintele Truman, în urma căreia s-a stabilit înființarea CIA.

Dr. Gehlen, după cum avea să fie numit ulterior, a ajuns în America în calitate de general cu patru stele. A fost găzduit la Fort Hunt, unde a fost servit de un majordom şi de alți servitori. Cât timp a activat în cel de-al Treilea Reich, Gehlen a controlat contraspionajul împotriva ruşilor şi avea agenți infiltrați în întreaga Europă. Donovan l-a convins pe Truman că Gehlen poate fi folosit ca un expert important împotriva comuniştilor. Chiar dacă am crede în teoria unei amenințări legitime din partea comuniştilor, tot nu putem fi convinşi de buna credință a

lui Donovan, ținând cont de implicarea lui anterioară în susținerea companiei I.G. Farben.

Diferiți istorici ai CIA indică faptul că cel care a creat agenția a fost Gehlen. El a angajat în noua instituție foști agenți ai OSS, FBI şi SS. După crearea CIA, Gehlen s-a întors în Germania Federală, formând aici o adevărată şcoală de spioni CIA, pe care i-a infiltrat în întreaga Europă. A fost numit oficial şef al contraspionajului în Germania de Vest. Statele Unite au mers chiar până acolo încât au cheltuit trei milioane de dolari pentru a reamenaja un complex în care Gehlen să-şi stabilească sediul. Anterior, clădirea a servit ca ansamblu de locuințe pentru ofițerii SS; aici au locuit, printre alții, Martin Bormann şi Rudolph Hess.

La cererea directorului CIA, Allen Dulles, Gehlen i s-a alăturat câțiva ani mai târziu lui Otto Skorzeny în Egipt, cu scopul oficial de a-i ține pe comunişti departe de această țară. Motivul real al acțiunii s-a dovedit cu totul altul. Deşi la începutul carierei sale Skorzeny îi urâse sincer pe comunişti, de-a lungul vieții a învățat că jocul supraviețuirii impune întărâtarea puterilor rivale astfel încât acestea să se lupte între ele. Afacerile sale în această țară derulau milioane de dolari zilnic. El l-a sprijinit pe Gamal Nasser, cel mai puternic om din armata egipteană, care a devenit ulterior preşedintele Egiptului. Când americanii au refuzat să finanțeze barajul de la Assuan, el nu a ezitat nici o clipă să se alieze cu sovieticii.

Unul din cele mai uimitoare aspecte legate de conexiunea dintre CIA şi nazişti în Egipt a fost explorarea Sfinxului şi a încăperilor sale subterane.

Chiar în aceste zile, se vorbeşte foarte mult de deschiderea camerei situate sub laba Sfinxului. Toată lumea aşteaptă cu înfrigurare evenimentul, lucru hilar, căci este cert faptul că agenții CIA/nazişti au îndepărtat anumite tăblițe cheie imediat după război. Chiar dacă încăperile secrete vor fi găsite, majoritatea informațiilor cu adevărat interesante vor lipsi cu siguranță din ele.

Conexiunea naziştilor în Egipt este mai activă astăzi ca niciodată, iar influența lor poate fi simțită încă în întreaga lume. În capitolul de față m-am concentrat exclusiv asupra anumitor aspecte politice şi financiare ale acestui imperiu. Există însă şi aspecte ezoterice foarte interesante legate de prezența naziştilor în Egipt şi în regiunea-soră a acestuia: Tibetul. Capitolele care vor urma se vor concentra asupra acestui subiect. Dar mai întâi de toate, este necesar să facem o scurtă călătorie în Antarctica.

Capitolul 24

Neuschwabenland

După cel de-al Doilea Război Mondial, amiralul Richard Byrd a făcut o expediție în Antarctica, în scopul unui studiu geografic. A luat cu el un contingent militar important (unii vorbesc chiar de 100.000 de soldați, o navă de luptă, un transportor aerian şi o întreagă echipă tehnică). Era evident că povestea depăşea cu mult limitele unei simple expediții geofizice. Care era însă scopul ei?

Primul semn de întrebare este ridicat de amiralul Byrd însuşi, care nu era un lider militar, aşa cum îi indica funcția. Nu era nici antrenat, nici competent în chestiuni militare propriu-zise. În realitate, totul era o operațiune sub acoperire, prin care Statele Unite încercau să ascundă şi să distrugă rămăşițele bazei naziste din Antarctica.

În anul 1938, Hitler a decis construirea celei mai ample stațiuni de cercetare din Antarctica care a existat vreodată. Unii cred chiar că a dorit să-şi construiască o bază militară sigură în caz de înfrângere. Alții vorbesc de o tentativă de a descoperi intrarea în centrul gol al pământului. Expediția a fost condusă de căpitanul Alfred Ritscher, aflat sub comanda lui Hermann Göring.

La bordul unui transportor aerian, Ritscher a coordonat o escadrilă de avioane de supraveghere în zona cunoscută sub numele de Qeen Maud Land. Pe parcursul a două expediții, acestea au fotografiat peste 100.000 de mile pătrate şi au pus stăpânire peste un teritoriu de două ori mai mare. Teritoriul era marcat cu jaloane pe care era afişat semnul svasticii, înfipte în gheață.

Nemții şi-au numit noul continent *Neuschwabenland.* Scopul oficial al misiunii era studierea posibilității vânătorii de

balene, motiv de-a dreptul ridicol. Norvegienii vânau balene de ani de zile, fără nici un fel de probleme.

Foarte puține comentarii publice s-au făcut în legătură cu această misiune secretă. Unul din cele mai remarcabile îi aparține amiralului Karl Dönitz, comandantul-şef al marinei germane şi succesorul oficial al lui Hitler, care a spus cu o anumită ocazie: „Flota de submarine este mândră că a putut construi pentru Führer, într-o altă parte a lumii, un Shangri-La pe pământ, o fortăreață impenetrabilă”. Afirmația a fost făcută în anul 1943 şi este citată în *National Police Gazette* din anul 1977. Ideea unui paradis terestru inexpugnabil al naziştilor a primit o nouă confirmare în anul 1946, când maiorul Vidkun Quisling, guvernatorul numit de Hitler la comanda Norvegiei, a făcut următoarea declarație: „Consider că am luptat pentru o cauză justă şi am refuzat să fug de responsabilitățile ce îmi revin atunci când naziştii mi-au oferit, la scurt timp după înfrângere, posibilitatea să fug la bordul unui submarin către o destinație sigură”. Quisling a fost spânzurat la Nürenberg, aşa că nu vom afla niciodată ce a vrut să spună prin această afirmație.

Deşi armata britanică păzea trecătoarea Drake, situată la extremitatea sudică a Americii de Sud, Neuschwabenland şi apele sale teritoriale au rămas neatinse de Aliați. Acestea au fost patrulate de două nave germane, din care una se numea *Komet*, până la sfârşitul războiului. Acest lucru a permis unui număr masiv de submarine, echipate cu aparatură de înaltă tehnologie, care le permitea inclusiv să rămână perioade foarte lungi de timp sub apă, preluând aerul de care aveau nevoie direct din apa mării, să transporte diferite încărcături şi oameni pe malul continentului înghețat. Aceste submarine nu aveau practic nevoie să iasă vreodată la suprafață, singurul motiv pentru a încălca această regulă fiind starea psihologică a echipajului. Se spune că navele au adus inclusiv oameni şi utilaje de la baza de rachete din Peenemünde.

Neuschwabenland s-a dovedit o fortăreață naturală practic

inexpugnabilă, din cauza barierei permanente de gheață care îi înconjura granițele. Deşi în zonă există munți înalți şi văi foarte adânci, printre acestea există şi platouri locuibile de oameni, mai ales în jurul unor lacuri cu apă caldă.

Explorarea intensă a zonei cu ajutorul submarinelor a permis descoperirea unui canal subteran, de origini vulcanice, care face legătura între Neuschwabenland şi capătul opus al continentului. Studiind zona, exploratorii germani au descoperit lacuri cu apă caldă, peşteri, crevase şi tunele în gheață.

Majoritatea puteau fi locuite de oameni, cu condiția să existe electricitate. Se spune că într-una din aceste peşteri a fost ascunsă şi „Lancea Sfântă" sau „Sulița Destinului", recuperată în anul 1979 de către colonelul Maximilian Hartmann[32].

Există numeroase teorii hazardate care vorbesc de cultivarea agricolă a terenurilor din interiorul peşterilor şi existența unei civilizații germane după terminarea războiului la Neuschwabenland. O carte publicată la Buenos Aires în anul 1946 şi intitulată *Hitler trăieşte* susținea că Führerul însuşi continuă să trăiască într-o fortăreață din Antarctica. Autorul lucrării, Ladislas Szabo, era foarte furios că Aliații nu fac nimic pentru a-l prinde şi a-l judeca pe Hitler. Un articol dintr-o revistă apărut în aceeaşi perioadă afirma că are dovezi sigure referitoare la fuga lui Hitler în Antarctica. A apărut în numărul din 16 iulie 1945 în revista *Critica*.

Personal, nu pot afirma cu certitudine dacă aceste lucruri

---

[32] Colonelul Hartmann a fost una din figurile cele mai misterioase ale celui de-al Treilea Reich, în timpul căruia a fost unul din marii favoriți ai lui Hitler. Se spune că el a fost cel care a ascuns Lancea Sfântă şi cenuşa Führerului său într-o peşteră de gheață din Neuschwabenland, imediat după război. În anul 1979 el a recuperat Lancea Sfântă şi a ascuns-o într-un loc secret din Germania. Toate informațiile referitoare la el au fost şterse cu grijă din documentele oficiale şi private. Dacă nu cumva reprezintă o legendă vie, ai crede că omul vine direct din Montauk.

sunt adevărate sau nu. Singurul lucru cert este că există încă destule întrebări rămase fără răspuns. Nu mai puțin adevărat este şi faptul că expediția amiralului Byrd a fost scurtată de la opt luni la două luni, după pierderea mai multor avioane. Există voci care afirmă că farfuriile zburătoare ale naziştilor au evoluat mult după încheierea războiului, putând fi folosite cu succes în scopuri de luptă; potrivit acestor opinii, acestea sunt cele care ar fi oprit avansul forțelor militare americane. Cert este că navele marinei SUA au fost nevoite să se întoarcă cu coada între picioare. Conform aceloraşi teorii, aceasta ar fi principala preocupare legată de securitate a guvernului american.

Nu ştiu dacă aşa stau lucrurile, dar este sigur că la scurt timp a fost adoptată Legea Securității Naționale a Statelor Unite.

Între toate aceste poveşti legate de baza nazistă din Antarctica, cea mai uimitoare este legenda centrului gol al pământului. Există numeroase cărți şi mituri care afirmă că la poli există intrări care fac legătura cu pământul interior. Mulți oameni au auzit de legendarul zbor la Polul Sud al amiralului Byrd care ar fi văzut din avion un teritoriu cu vegetație tropicală pe care trăiau mamuți. Foarte interesante în toate aceste cărți mi se par mărturiile marinarilor care indică uneori că cu cât avansezi mai mult către sud sau către nord (în funcție de Polul la care te afli), cu atât vremea devine mai caldă. Deşi nu cred că aceste legende sunt neapărat incorecte, nu doresc să insist asupra lor în cartea de față. În schimb, am preferat să verific tratatele convenționale de istorie, pentru a vedea ce legături pot fi stabilite oficial cu aceste legende.

Nu am găsit aproape nimic în legătură cu amiralul Richard Byrd care să susțină teoriile citate mai sus. Am aflat în schimb că era avid de publicitate şi că dorea să îşi asume creditul pentru toate descoperirile pe care le făceau oamenii săi. A făcut numeroase zboruri în compania unui ziarist, pe care l-a silit să scrie propria sa versiune a evenimentelor. Amiralul

Byrd avea pretenții de loialitate care depăşeau limitele obişnuite, mergând până la a le cere oamenilor să nu facă niciodată declarații publice referitoare la descoperirile lor fără acordul lui. Am citit de asemenea că atât el cât şi oamenii din subordinea sa erau masoni; potrivit acestei relatări, subordonații săi ar fi făcut un jurământ de loialitate şi de păstrare a secretului. Din cărțile oficiale de istorie rezultă că amiralul Byrd suferea de boli psihice grave. Este posibil ca declanşarea lor să se fi produs în timpul unei ierni pe care a fost nevoit să o petreacă absolut singur în Antarctica şi când a fost aproape ucis de o intoxicație cu monoxid de carbon. Şi-a descris această experiență în cartea *Singur.* După acest incident s-a produs un altul, în care s-a luptat ca un nebun să preia controlul avionului din mâinile pilotului său, întrucât suferea de o teamă irațională de moarte. Dacă pilotul i-ar fi permis să preia controlul, avionul s-ar fi prăbuşit. Din fericire pentru cei doi, cel care a avut câştig de cauză a fost pilotul, care l-a silit pe Byrd să renunțe prin forță la planul său nebunesc. Dosarul a fost clasat.

Dacă nu v-ați convins încă de faptul că cel mai faimos explorator al Polului Sud avea ciudățeniile sale majore, sunt convins că următoarea poveste vă va convinge:

Într-o zi, am vorbit la telefon cu un domn trecut de 70 de ani. În timpul conversației, mi-a spus că a asistat odată la o conferință ținută de amiralul Byrd. L-am întrebat imediat dacă Byrd a făcut vreo referință, directă sau indirectă, la eventuale găuri sau tunele existente la poli, sau la alte fenomene misterioase. Partenerul meu de dialog mi-a răspuns că Byrd avea un comportament ciudat. Deşi nu a dezvăluit nimic senzațional, din când în când îşi întrerupea fraza şi exclama, fără nici o noimă: „Nimic nu se compară cu o ceaşcă de cafea Maxwell House dimineața!" De câte ori devenea foarte preocupat de un anumit subiect, îşi amintea subit de cafeaua Maxwell House.

Am constatat şi alte sincronicități bizare referitoare la

primele explorări ale Polului Sud, dar majoritatea sunt prea complicate şi prea abstracte pentru a le povesti aici. Există totuşi una pe care doresc să v-o împărtăşesc, referitoare la o lege trecută prin Camera Reprezentanților în anul 1823. Autorul ei era deputatul J.T. Johnson din Ohio, care cerea nici mai mult nici mai puțin decât finanțare din partea guvernului american pentru o expediție polară. Proiectul de lege includea şi o anexă cu mii de semnături ale unor oameni care doreau ca legea să treacă, pentru a stabili astfel legături comerciale cu oamenii din interiorul pământului, inclusiv pentru a cuceri noi teritorii pentru Statele Unite. Legea nu a trecut, deşi a fost introdusă în Parlament de nu mai puțin de şase ori. Este posibil totuşi ca ea să fi lăsat anumite urme în conştiința guvernelor care au urmat, lucru care a condus în final la explorarea ținutului prin expediții susținute de guvern.

Unul din susținătorii cei mai înfocați ai legii a fost John Cleves Symmes, un om care credea în pământul interior şi îşi dorea cu ardoare să-l exploreze. După eşecul legislativ, el a făcut echipă cu J.N. Reynolds, care le-a prezentat ideea Secretarului Trezoreriei, Richard Rush, şi celui al Marinei, Samuel L. Southard. Reynolds i-a convins pe cei doi secretari de stat de sub preşedinția lui John Quincy Adams să sponsorizeze o expediție a marinei în Antarctica. Reynolds urma să preia comanda trupelor marine. În anul 1829, preşedinția a fost preluată de Andrew Jackson, care a contramandat proiectul.

În cele din urmă, Reynolds a găsit surse private de finanțare şi a plecat în Antarctica împreună cu căpitanul Palmer, primul om care a descoperit continentul, cu zece ani înainte. Nu ştim cu exactitate ce s-a întâmplat în acea expediție, căci mărturiile păstrate sunt contradictorii. Toate poveştile referitoare la primele explorări ale Antarcticii sunt marcate de tot felul de intrigi şi conflicte între cei care au participat la ele. Nu am găsit prea multe mărturii care să ateste eventuala existență a pământului interior, cu excepția

unor relatări referitoare la vremea caldă şi la descoperirea unei oaze în jurul unui lac cu apă caldă. Pe de altă parte, nu am avut timp să fac o investigație foarte amplă, verificând doar câteva biblioteci. Dincolo de toate, lecturile existente legate de amiralul Byrd şi de nazişti ne oferă suficiente motive să bănuim că mai există încă destule secrete rămase nedescoperite.

Odată, când prietenul meu Jan van Helsing se afla în trecere prin New York, m-am decis să-i pun nişte întrebări în legătură cu acest subiect. Mi-a spus mai demult că în Antarctica există o bază de OZN-uri. L-am întrebat de unde ştia acest lucru. Mi-a răspuns că a aflat de la cineva care a lucrat chiar acolo. L-am întrebat atunci dacă se poate duce personal să verifice adevărul acestor afirmații. Jan mi-a răspuns că este foarte uşor să se ducă, întrucât este o persoană liberă, dar nu s-ar mai putea întoarce. Orice guvern străin sau agenție secretă care ar prinde un individ pe teritoriul păzit l-ar tortura cu siguranță, pentru a încerca să afle tot ce ştie acesta. Am fost nevoit să recunosc că nu este o perspectivă prea plăcută.

Dacă nu putem şti cu precizie în ce măsură şi-au stabilit naziştii o bază în Antarctica, ştim dincolo de orice îndoială de escapadele lor într-un alt loc exotic, sinonim cu Shangri-La: Tibetul.

Capitolul 25

OSS-ul în Tibet

Numeroasele referințe la prezența naziştilor în Tibet care au apărut de-a lungul investigației mele mi-au stârnit în mare măsură interesul. Chiar când mă pregăteam să cercetez acest subiect, un asociat m-a informat că cea mai bună sursă de informații referitoare la Tibet sunt Arhivele Naționale din Washington D.C. Se pare că un amic al asociatului meu şi-a făcut teza de doctorat pe tema Tibetului şi a apelat la Biblioteca Congresului. După ce a discutat cu un funcționar de acolo, a aflat că cele mai extinse informații referitoare la Tibet au fost adunate de germani, făcând parte dintr-un fişier intitulat „Documente Capturate de la Germani". Spre surpriza mea, am aflat cu această ocazie că informațiile erau deja traduse în limba engleză. Acest lucru m-a ajutat enorm, întrucât nu vorbesc foarte bine germana. Pornind de la informațiile aflate, am considerat necesar să fac o vizită la Arhivele Naționale.

Am făcut aranjamentele necesare pentru a mă caza la o fană a fenomenelor din Montauk, care locuieşte la Washington. În final, şederea mea la această persoană s-a dovedit chiar mai interesantă decât cercetarea arhivelor. Nu o cunoşteam dinainte, aşa că i-am aflat povestea vieții direct de la ea. Mi-a spus că a fost răpită imediat după naştere şi dată în grija unei familii de nazişti. Se pare că se trăgea dintr-o familie regală evreiască, iar naziştii erau interesați de genetica şi de capacitățile ei mediumice. Povestea femeii este prea personală pentru a intra în toate detaliile, dar a reprezentat o sincronicitate uimitoare, care s-a suprapus perfect peste subiectul investigațiilor mele din acel moment. La urma urmei, nu căutam altceva decât un loc în care să rămân timp de câteva zile.

În plus, femeia era de o inteligență ieşită din comun, iar povestea ei părea să se verifice. Îi cunoştea pe funcționarii de

la arhive şi mi-a spus că aceştia vor face tot ce le va sta în puteri, conştient sau inconştient, să mă împiedice să îmi ating scopul. Avertismentul ei s-a adeverit foarte curând. La început, cei din personalul arhivelor mi-au spus că nu există traduceri ale materialelor pe care le caut şi chiar dacă ar exista, ei nu au de unde să ştie unde se găsesc acestea. Mi s-au dat tot felul de indexuri care nu mi-au folosit la nimic. În cele din urmă, am găsit un domn foarte amabil, dar din păcate, sectorul de care răspundea nu includea şi documente capturate de la nemți.

Mi-a spus totuşi că OSS-ul (condus de Bill Donovan) a trimis o misiune în Tibet în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Informația mi-a trezit interesul şi m-am decis să pornesc din acest punct.

Studierea arhivelor nu este deloc un lucru uşor. Am descoperit curând că există tot felul de proceduri birocratice pe care trebuie să le urmezi. După ce am pierdut o jumătate de zi numai pentru a le învăța, am reuşit să întocmesc o cerere prin care solicitam anumite documente. Când au fost aduse dosarele cerute de toți cei din sală, s-a dovedit că ale mele fuseseră „uitate". În final, mi-au fost aduse, dar îmi rămăsese prea puțin timp până la închiderea arhivelor pentru a le mai cerceta. Gazda mi-a explicat că această tehnică se foloseşte curent la arhive pentru a-i împiedica pe neaveniți să cerceteze serios anumite lucruri. Mi-a mai spus că cei de acolo nu se aşteaptă probabil să mai revin a doua zi.

M-am întors totuşi, iar o parte din arhivari păreau într-adevăr şocați sau nemulțumiți să mă revadă. Din fericire, nu eram excesiv de grăbit şi aveam unde locui. Am început aşadar să cercetez cu atenție documentele referitoare la misiunea OSS în Tibet.

Prima ciudățenie cu care m-am confruntat a fost legată de numele celui desemnat să conducă expediția: Ilia Tolstoi, nepotul marelui romancier rus Lev Tolstoi. Nu avem de-a face numai cu o implicare a serviciilor secrete ruse (potrivit

aceloraşi arhive, contesa Tolstoi a fost folosită ca informator de OSS, fiind plătită cu 250 de dolari pe lună), ci şi cu o conexiune pe linie aristocratică. Familia Tolstoi face parte din aceeaşi familie regală ca şi Romanovii[33]. Deşi Ilia Tolstoi era un descendent al acestei familii, el avea la vremea respectivă cetăţenie americană.

Misiunea Tolstoi era alcătuită din numai doi oameni. Cel de-al doilea membru al grupului era Brooke Dolan. Amândoi erau veterani ai Camp X, o tabără de antrenament pentru agenţi secreţi aflată pe malul nordic al lacului Ontario, între oraşele canadiene Oshawa şi Whitby. Misiunea celor doi era să ducă o scrisoare a guvernului lui Dalai Lama, care avea numai zece ani la vremea aceea. Deşi existau mult mai multe dosare în arhive care acopereau întreaga misiune, am putut să-mi fac o părere rudimentară despre ceea ce s-a întâmplat atunci.

Cea de-a doua nedumerire legată de această misiune se referea la scopul ei. Oficial, Donovan dorea să ştie în ce măsură putea fi folosit Tibetul ca punct logistic important, mai ales în eventualitatea în care Japonia ar fi blocat toate celelalte căi de acces către China. Acest scop declarat era de-a dreptul ridicol, căci relieful zonei şi trecătorile înguste făceau practic imposibilă trecerea tancurilor şi transportarea altor elemente de logistică prin Tibet. Tolstoi şi Dolan înşişi au fost nevoiţi să se urce pe animalele închiriate pentru transportul bagajelor, lăsându-se pe mâna ghizilor locali. Dacă aceşti exploratori încercaţi nu ar fi reuşit să se descurce singuri în munţi (în condiţiile în care Dolan mai făcuse anterior traseul), este absurd să crezi că încercau să stabilească trasee pentru transportul logisticii militare.

Absurditatea declaraţiei nu a trecut neobservată de presă. Au existat foarte multe critici aduse misiunii din Tibet, precum şi altor aventuri ale OSS-ului, care au dus la apariţia unor

---

[33] N. Tr. Familia din care au făcut parte ultimii ţari ai Rusiei.

glume legate de inițialele agenției, traduse uneori prin: „Oh, So Silly” sau „Oh, So Subversive[34]”. Această ridiculizare le-a servit însă celor de la OSS, întrucât nimeni nu i-a mai luat foarte în serios.

Potrivit dosarelor, unul din scopurile misiunii era acela de recunoaştere şi identificare a atitudinii inamicului. Aceşti parametri erau atât de largi încât în ei putea intra aproape orice activitate. În cele din urmă, misiunea a demarat, după aprobarea ei de către Preşedinte la data de 12 mai 1942. Avea să se încheie în iunie 1943. Din păcate, dosarele nu spuneau prea multe în legătură cu realizările propriu-zise ale misiunii. Am găsit doar un articol foarte lung în *National Geographic,* care intra în detalii de-a dreptul plictisitoare referitoare la obiceiurile nativilor tibetani. Dosarele din arhive mai precizau că Tolstoi şi Dolan au făcut o donație considerabilă unei mânăstiri care adăpostea 3.000 de călugări şi că au vizitat templul negru al unui lama. Mai adăugau că lamaismul era aproape dispărut, afirmație complet absurdă, deşi este posibil să fi fost adevărată strict pentru zona vizitată atunci.

Mai probabil este însă faptul că lama-şii se ascundeau de ei. Echipa a făcut de asemenea un film de 16 milimetri disponibil la Arhivele Naționale.

O altă ciudățenie cu care m-am confruntat în studierea dosarelor se referea la persoana care le-a aprobat misiunea la nivel local. Era vorba de generalul Joseph Stilwell, Comandatul Forțelor Armate din Asia de Sud-Est, cunoscut sub porecla de „Vinegar Joe”. I-am recunoscut numele de familie deoarece acesta este numele bunicii dinspre tată al lui Preston Nichols. Tatăl lui Preston mi-a confirmat mai târziu că generalul era într-adevăr un văr de departe al familiei.

Cei doi exploratori s-au întâlnit în cele din urmă cu Dalai Lama şi au făcut schimb de daruri cu acesta. I-au transmis

---

[34] N. Tr. „O, atât de proşti”, sau „O, atât de subversivi”.

scrisoarea de la FDR şi au fost tratați cu amabilitate diplomatică. Înainte să li se permită să se întâlnească cu Sfinția Sa, au fost trimişi la astrologul curții, astfel încât întâlnirea să se facă într-un moment cât mai favorabil pentru Dalai Lama. În final, misiunea a fost considerată un succes, Tolstoi întorcându-se într-o stare de sănătate excelentă.

Dolan suferea de o boală gravă, care a întârziat chiar operațiunea în sine. La întoarcere, rapoartele indicau o „stare de sănătate nu prea bună” a acestuia.

Una din propunerile pe care le-a făcut Tolstoi după întoarcerea din Tibet a fost aceea de a se întoarce în nordul Chinei, inclusiv în zona Shensi, pe data de 21 august 1944. Nu ştiu dacă propunerea sa a fost luată în considerare.

La întoarcerea în Statele Unite, Brooke Dolan a primit o scrisoare de la un demnitar tibetan care îi solicita ajutorul pentru un export de produse textile tibetane. Se pare că în cursul misiunii au fost făcute şi asemenea promisiuni comerciale. Scrisoarea i-a fost dată lui Donovan spre aprobare.

Din dosare lipsea cererea tibetanilor pentru un transmițător radio uriaş, dar am citit despre ea mai târziu, în diferite cărți. De pildă, cartea *Camp X* de David Stafford arată că Tolstoi a făcut presiuni asupra lui Donovan să le trimită tibetanilor transmițătorul cerut. Departamentul de Stat a refuzat însă cererea pentru a nu-i înfuria pe britanici şi pe chinezi, care nu doreau un Tibet independent. Chiar şi aşa, Donovan a ignorat refuzul Departamentului de Stat şi le-a trimis tibetanilor transmițătorul. Trebuie să ținem seama de posibilitatea ca acest transmițător să fi avut şi un aspect psihotronic, deşi nu am găsit mențiuni la acesta decât sub formă de aluzii. Curios este faptul că naziştii se aflau în legătură cu Tibetul prin transmisiuni radio.

În afara episodului referitor la transmițător, *Camp X* afirmă că cei doi exploratori au cărat în misiunea lor nu mai puțin de 150 de kilograme de aparatură fotografică şi „instrumente ştiințifice”.

Una peste alta, mi-e greu să cred că am avut acces la informații cheie legate de ceea ce s-a petrecut în realitate în timpul misiunii tibetane. Poate cel mai interesant articol pe care l-am găsit în dosare era un raport apărut în numărul din 30 mai 1951 în ziarul rusesc *Pravda.* Autorul afirma că în anul 1890, britanicii au achiziționat ilegal de la tibetani provincia Thutan şi principatul învecinat Sikkim, situate în nord-estul Indiei. *Pravda* critica de asemenea exploatarea economică practicată în Tibet. Autorul susținea că budiştii tibetani dispun de mari bogății şi că gradele superioare ale lama-şilor conduceau Tibetul într-o manieră feudală şi despotică. A mers chiar până acolo încât a afirmat chiar că lama-şii au îndoctrinat poporul cu budismul lor, folosindu-se de ajutorul unei întregi armate de călugări subordonați lui Dalai Lama, totul numai pentru a subjuga şi exploata populația. Practic, fiecare familie tibetană era asociată cu budismul.

Deşi *Pravda* era un instrument politic în mâna comuniştilor ruşi, aceste observații mi se par destul de realiste. Oricum, mă îndoiesc că ruşii ar fi putut oferi o soluție mai bună.

După misiunea OSS din Tibet, Tolstoi a părăsit serviciul, a devenit producător de filme şi a sfârşit ca şi curator al Marineland din Florida. A murit în anul 1960, în timpul unei excursii la New York.

În ceea ce îl priveşte pe Brooke Dolan, istoria ulterioară a acestuia este înconjurată de mister. Trimis ca reprezentant OSS la Mao Tse Dun, s-a împrietenit cu Chu En Lai. A fost ucis la scurt timp după predarea Japoniei, dar moartea sa rămâne o enigmă.

Scopul real al misiunii OSS în Tibet nu este cunoscut. După toate probabilitățile, cei doi agenți au încercat să descopere ce au făcut naziştii acolo cu un deceniu în urmă.

Capitolul 26

SS-ul în Tibet

După ce m-am întors acasă de la Arhivele Naționale, am vorbit cu câțiva prieteni şi asociați şi mi-am exprimat frustrarea pentru că nu am găsit informațiile care mă interesau, privind conexiunea tibetană. În mod surprinzător, o femeie care pretinde că este nepoata lui Josef Goebbels mi-a spus că avea date despre o călătorie a SS-ului în Tibet. A adăugat că pot citi despre acest subiect în cartea lui Peter Levenda, *Alianța blestemată.*

Peter Levenda, care cunoaşte în mod evident limba germană, a găsit documentele în baza de microfilme a Secțiunii de Documente Capturate de la Germani, din Arhivele Naționale. Cititorilor care doresc să afle mai multe în legătură cu acest subiect le recomand să citească această carte, pe care o consider excelentă.

Levenda a descoperit că cel care a condus expedițiile SS în Tibet a fost dr. Ernst Schäfer de la Ahnenerbe (Organizația de Cercetare a Învățăturilor Ancestrale a SS-ului). Biolog de profesie, Schäfer a făcut cel puțin două expediții în Tibet la comanda SS-ului. Una a avut loc în regiunea centrală şi de est a Tibetului şi a durat doi ani, între 1934-1936, iar cea de-a doua a fost făcută între aprilie 1938 şi august 1939. La vârsta de 20 de ani, a mai participat la o expediție în Tibet organizată de Academia de Ştiințe Naturale din Philadelphia în anul 1930. Ironia sorții a făcut ca în anul 1931 să îl însoțească pe viitorul agent OSS Brooke Dolan într-o expediție în Tibet, Siberia şi China.

Indiferent dacă a fost un oportunist sau un adept fanatic, cert este că Schäfer s-a înscris în partidul nazist la scurt timp după ascensiunea acestuia pe scena politică a țării. În vara

anului 1933 era deja membru al SS-ului, cu mult timp înainte ca alți germani să intre în mașinăria nazistă. Schäfer era nu doar un ofițer de rang înalt în SS, dar făcea parte chiar din personalul lui Himmler. Interesele sale oscilau între cele politice și practica religioasă, dar s-au orientat în scurt timp către practicile sexuale ale tibetanilor. În expedițiile sale s-au făcut filmări cu tibetani care întrețineau relații sexuale în locuri publice, care includeau printre altele și masturbarea unei fete de 15 ani pe un pod. Este cert că tibetanii au o viziune diferită asupra sexualității decât cea din societatea noastră.

Munca lui Schäfer a fost ridicată în slăvi de presa germană a vremii.

Cel mai interesant articol referitor la el pe care l-am citit a apărut în numărul din 21 iulie 1939 în ziarul *Die Neue Tag* și suna astfel:

Scriptură tibetană sacră

Achiziționată de dr. Schäfer în cursul expediției sale

Prin țara de pe platoul lumii, și transportată pe nouă animale de povară.

(SPECIAL) FRANKFURT – 20 iulie. Expediția tibetană a dr. Ernst Schäfer, care a staționat multă vreme în Lhasa și în capitala Panchen Lama-șilor, Shigatse, se află la ora actuală pe drumul de întoarcere în Germania.

Având în vedere că sezonul musonului a început mai devreme ca de obicei, marșul de înapoiere a fost grăbit pentru a salva prețioasa încărcătură.

Expediția are o valoare științifică singulară, concretizată în colecțiile pe care le-a achiziționat. Pe lângă uimitoarele realizări în domeniul geofizicii și al cercetării magnetismului terestru, exploratorii au reușit să obțină o colecție etnologică extrem de bogată, incluzând în afara unor obiecte de cult și articole și instrumente ale vieții de zi cu zi.

Cu ajutorul regentului din Lhasa, dr. Schäfer a reuşit să obţină Kangshur, uriaşa scriptură tibetană sacră, în 108 volume, şi care a necesitat nu mai puţin de nouă animale pentru a fi transportată. La fel de bogate sunt şi colecţiile zoologice şi botanice pe care expediţia le-a trimis deja, parţial, în Germania, restul fiind aduse personal de membrii săi.

Colecţia zoologică include întreaga faună a păsărilor care trăiesc în zona studiată. Dr. Schäfer a reuşit, pentru prima dată, să captureze un Schapi, o specie de capre sălbatice necunoscută până în prezent. Circa 50 de animale vii au fost deja trimise în Germania, în timp ce altele vor fi aduse personal de exploratori. Cercetătorii au obţinut de asemenea informaţii nepreţuite de natură geografică şi de istorie a pământului. Dificultăţile generate de tensiunile politice cu autorităţile engleze au fost depăşite graţie contactelor personale ale dr. Schäfer cu autorităţile din Shangtse, care le-au garantat membrilor expediţiei întoarcerea în siguranţă, împreună cu colecţiile lor atât de importante.

Levenda a încercat să afle ce s-a întâmplat cu tăbliţele aduse de expediţia germană, dar nu a reuşit. Am primit informaţii din alte surse că acestea au sfârşit în mâinile ruşilor, fiind copii ale unor texte sacre originale copiate de pe pereţii peşterilor din Tibet. Călugării îşi petreceau uneori vieţi întregi copiind cu răbdare aceste texte şi depozitându-le apoi în locaţii secrete. Se pare că numărul acestor tăbliţe este foarte mare.

Levenda afirmă de asemenea că din expediţia SS în Tibet făcea parte şi dr. Bruno Beger, un antropolog rămas celebru mai târziu pentru achiziţionarea a 115 schelete umane de la Auschwitz pentru crearea unui muzeu de antropologie nazist. Scheletele au fost selectate din rândul deţinuţilor evrei, polonezi şi asiatici, înainte de execuţia acestora. Prizonierii aleşi au fost astfel ucişi încât să nu li se deterioreze scheletul, după care cadavrele lor au fost expediate „pentru a fi descompuse în scopuri ştiinţifice".

Din interviurile acordate, rezultă că mentorul dr. Beger era

tocmai organizatorul expedițiilor în Tibet, dr. Schäfer.

Informațiile de mai sus nu mi-au confirmat tot ce doream să aflu, dar reprezintă totuşi o dovadă clară că naziştii au făcut cercetări extinse în Tibet.

Este greu să mai conteşti legăturile lor ezoterice cu această zonă a lumii.

Capitolul 27

Conexiunea tibetană

Cu cinci zile înainte de sinuciderea lui Hitler în buncăr, ruşii avansau prin Berlin. În pivniţa unei clădiri, ei au găsit şase tibetani morţi, aranjaţi într-un cerc ritual. În centru se afla un călugăr care purta mănuşi verzi.

În săptămâna care a urmat au fost găsite nu mai puţin de o mie de trupuri ale unor asiatici morţi. Toţi erau tibetani care luptaseră alături de nemţi şi care purtau uniforme naziste. Nu s-au găsit documente de identificare asupra morţilor.

Auzind aceste informaţii pentru prima oară, foarte mulţi oameni rămân şocaţi. În realitate, asocierea dintre Tibet şi Germania merge până în Antichitate, deşi mulţi autori ocultişti i-o atribuie lui Karl Haushofer, omul care a servit în Japonia şi a studiat în Tibet. Cu siguranţă, Haushofer a jucat un rol important în diplomaţia politică şi ocultă a vremii, dar alianţele pe care le-a cultivat erau în realitate vechi de secole.

Călugărul cu mănuşi verzi a fost un om foarte misterios. Nu se cunosc prea multe despre el, dar s-a scris că se afla într-un contact permanent cu Hitler. Dacă această informaţie este adevărată, înclin să cred că legătura dintre ei era mai degrabă una de natură psihică decât fizică. Călugărul era cunoscut sub numele de „Păzitorul Cheii” şi se spune că ştia unde se află intrarea în Agartha, ţinutul din centrul pământului din care a provenit rasa ariană, cunoscut şi sub alte denumiri, precum Aryana, Akkadia sau Arcadia.

Existenţa călugărului nu este pusă la îndoială de istorici, întrucât era cunoscut în presa vremii sub numele de „omul cu mănuşi verzi”, cel care a prezis cu exactitate numărul de deputaţi ai lui Hitler aleşi în Reichstag. La ora actuală se crede

că moartea celor şase călugări, inclusiv a „omului cu mănuşi verzi” s-a produs ca urmare a unui ritual de sinucidere.

Pentru a înțelege natura misterioasei legături între Tibet şi Germania, este important să înțelegem că informațiile generale referitoare la Tibet şi la adevărata lui semnificație au fost mistificate.

Din punct de vedere istoric, Tibetul reprezintă cu totul altceva decât se ştie la ora actuală. Cândva a fost o regiune extinsă care se întindea mult mai departe către nord decât actualele sale granițe, incluzând Mongolia, dar şi regiunea piramidelor din Shensi, în provincia chineză actuală Chinkiang.

Practic, Tibetul acoperea întreaga Asie Centrală, locul identificat de nenumărate legende ca fiind centrul în care s-a născut umanitatea. Există nenumărate poveşti ale unor inițiați care au trecut prin regiunea Asiei Centrale pe calea lor către iluminare. Sunt prea multe pentru a le enumera pe toate, dar printre cei care au ajuns aici îi putem cita şi pe Karl Haushofer, G.I. Gurdjieff, Aleister Crowley şi L. Ron Hubbard. Chiar şi Ducele de Ellington a devenit celebru după ce a zburat mai întâi pe deasupra Muntelui Everest în calitate de pilot al Forțelor Regale Aeriene. Ducele, un nobil scoțian pe care Rudolph Hess l-a căutat în zborul său fatal către Anglia, era un asociat apropiat al lui Albrecht Haushofer. Iosif Stalin, un fost student la teologie găzduit cândva de mama lui Gurdjieff, avea şi el legături puternice cu tradiția din Asia Centrală.

Ruşii şi germanii nu erau însă singurii care aveau legături tradiționale cu Asia Centrală. Tătarii, care aveau să fie integrați mai târziu în Imperiul Turcesc, şi-au tras numele de la Bazinul Tarim din această regiune. Grecii au alterat fonetic numele de „tartar[35]”, transformându-l în „barbar”, ştiut fiind că acest popor şi-a croit drum către Africa, dând naştere aşa-numiților pirați barbari şi contribuind decisiv la naşterea

[35] Tătar în limba engleză.

civilizației maure. Şcolile de mistere ale sufiților au şi ele legături puternice cu acea regiune din Asia Centrală cunoscută cândva sub numele de Tibet. Deşi reprezintă o societate extrem de secretă, sufiții au o influență majoră în societatea turcă modernă.

Cultura noastră occidentală este caracterizată printr-o concepție extrem de eronată referitoare la Asia, inclusiv la originea religiei hinduse. Cei mai mulți occidentali sunt convinşi că această cunoaştere este produsul popoarelor dravidiene cu pielea închisă la culoare. În realitate, însăşi istoria convențională recunoaşte că aceste popoare au fost cucerite de rasa ariană venită din nord, care le-a dăruit textele religioase sacre cunoscute sub numele de Vede sau „cărți ale cunoaşterii". Este uşor să ne dăm seama de acest lucru dacă facem o comparație între *Rig-Veda,* care înseamnă „cărțile cunoaşterii lui Dumnezeu" sau „cunoaşterea regală" (Rig înseamnă conducător) şi textul sacru al vikingilor, *Rig-Thula.* Vikingii erau vestiți pentru călătoriile lor pe mare, dar este improbabil să fi ajuns vreodată cu navele lor la Ceylon sau Bombay, să studieze acolo cu vreun Maharishi, iar apoi să aducă noua cunoaştere acasă, la frații lor, ajutându-i astfel să-şi croiască drumul către Walhalla. Este evident că ambele tradiții îşi au sursa în Asia Centrală.

Dintr-o anumită perspectivă, opera lui Madame Blavatsky pare în întregime consacrată demonstrării originii comune a umanității în Asia Centrală. Autoarea oferă nenumărate dovezi în această direcție, menite să-l conducă pas cu pas pe cercetătorul atent către adevăr. Deşi personalitatea ei a fost uneori ridiculizată, sursele ei academice nu au fost puse niciodată la îndoială. Au fost pur şi simplu ignorate de critici.

În literatura ocultă nazistă, conexiunea cu Tibetul se focalizează aproape exclusiv asupra lui Karl Haushofer. Din nefericire, informațiile referitoare la acesta sunt foarte puține. Deşi a scris cărți voluminoase în limba germană, este practic imposibil să găseşti traduceri în limba engleză ale acestora.

Multe din documentele sale pot fi accesate la Arhivele Naționale pe microfilm, dar trebuie să cunoşti germana pentru a le putea citi.

Rolul lui Haushofer ca mentor al lui Hitler a fost exagerat de anumite cărți, în timp ce altele susțin că între cei doi nu a existat nici o legătură. Există foarte puține informații tipărite referitoare la natura reală a relației dintre cei doi. Sursele lui Jan van Helsing indică faptul că Haushofer a fost într-adevăr mentorul lui Hitler. Femeia pe care am citat-o în această carte şi pe care am numit-o Anna a avut un bunic care a fost de asemenea un mentor al lui Hitler, dar numai dintr-o perspectivă astrologică. Se pare că în jurul lui Hitler au existat destui oameni preocupați de ocultism care i-au influențat viața.

Oricare ar fi fost rolul exact pe care l-a jucat Haushofer în viața lui Hitler, ştim cu precizie că a avut o influență majoră în Germania acelor vremuri, îndeosebi în perioada de început a ascensiunii lui Hitler la putere. Trevor Ravenscroft îl critică deschis pe Haushofer în cartea sa, *Sulița destinului,* prezentându-l ca pe un magician negru, adorator al diavolului. Deşi descrierea este în mod evident tendențioasă şi nedreaptă, este evident că Haushofer s-a folosit de forțe oculte care au sfârşit prin a-l consuma.

Un alt maestru al ocultismului implicat în conexiunea tibetană a fost Gurdjieff. Se spune că Haushofer însuşi ar fi studiat cu acesta, inclusiv cu Ordinul Dervişilor Bektashi, al cărui membru era şi Gurdjieff. Mai mult decât atât, Gurdjieff are reputația de a-i fi fost maestru şi lui Dalai Lama, sub numele de Dorjieff. Există însă istorici care pun la îndoială această informație. Alte surse indică faptul că Gurdjieff ar fi făcut parte din poliția secretă rusă, fiind trimis în Tibet de către şefii săi din această instituție.

Părerile sunt aproape unanime în această privință. Oricare ar fi adevărul legat de Gurdjieff, este cert că acesta avea o mare putere, deopotrivă politică şi ocultă. Acest lucru a fost

demonstrat atunci când a fost arestat pentru satirizarea publică a unei parade naziste în Berlin. Deşi naziştii îşi creaseră deja un stat poliţienesc şi se aflau la apogeul puterii lor, ei au preferat să-i dea drumul lui Gurdjieff. Istoricii afirmă că i s-ar fi dat drumul sub pretext că era nebun, dar acest lucru nu se verifică, ştiut fiind că tratamentul oferit nebunilor de către nazişti era cu totul altul. Aceştia erau adunaţi în lagăre de concentrare sau sterilizaţi. Influenţa lui Gurdjieff era atât de mare încât naziştii nu numai că i-au dat drumul, dar i-au asigurat chiar ieşirea în deplină siguranţă din Germania.

În timp ce Gurdjieff este prezentat de regulă ca un maestru al ocultismului, Haushofer este respins de cei mai mulţi istorici, fiind considerat un impostor. Un lucru este sigur: amândoi au fost implicaţi în egală măsură în misterele Tibetului şi în cele ale lumii fascinante a dervişilor. În relaţia dintre cei doi, Gurdjieff pare să fi deţinut întâietatea.

După război, americanii au încercat să-l umilească pe Haushofer, insistând să-i arate efectele dezastruoase ale teoriei sale asupra geopoliticii.

Se spune despre Haushofer că ar fi afirmat că „războiul este părintele tuturor lucrurilor”, doctrina sa referitoare la *Lebensraum* susţinând că nevoia de spaţiu a poporului arian justifică dreptul lor de a achiziţiona noi teritorii. Deşi Haushofer este prezentat uneori ca un fanatic care credea în supremaţia ariană şi în cucerirea lumii, această imagine nu este deloc adevărată. Soţia şi fiul acestuia erau parţial evrei, fiind „arianizaţi” de Rudolph Hess însuşi, aşa că nu avea cum să fie rasist dintr-o convingere personală. În plus, este cunoscută cearta sa cu Hitler, căruia i-a spus că Germania are suficiente probleme personale pentru a mai cuceri noi teritorii. Nu putem decât să tragem concluzia că multe din citatele atribuite lui Haushofer au fost scoase pur şi simplu din context. Dacă Hitler ar fi ascultat de Haushofer, al Doilea Război Mondial ar fi putut fi evitat. Opera sa a fost ori interpretată greşit, ori a rămas netradusă, astfel încât nu o

putem evalua obiectiv, nici măcar din perspectiva geopoliticii. Cine citeşte cu atenţie traducerile din opera lui Haushofer îşi dă cu uşurinţă seama că el se referea în primul rând la cucerirea unor zone cheie, absolut necesare pentru supravieţuirea şi propagarea unei specii. Limbajul pe care îl adoptă pentru publicul larg nu face decât să ascundă adevărata sa preocupare, legată de controlul punctelor cheie ale reţelei morfogenetice a pământului. Haushofer a fost cu siguranţă un autor misterios, care a scris despre cunoaşterea oferită de şcolile iniţiatice. Operele sale se adresează unor grupuri diferite, fiecare înţelegând cu totul altceva, în funcţie de propriul său nivel de conştiinţă.

Deşi aceste informaţii nu sunt pe deplin elucidate, se ştie cu siguranţă că Haushofer a fost membru al Pălăriilor Galbene, grupare cunoscută în Tibet şi sub numele de Dugpha[36]. Altfel spus, a fost un membru al preoţiei care practica religia indigenă a Tibetului antic: Bon. Aşa se explică apariţia coloniilor de călugări tibetani şi budişti din Berlin şi Münich, în anul 1926.

Deşi conexiunea tibetană nu este pe deplin elucidată la ora actuală, putem explora în continuare un subiect legat de aceasta, şi anume religia Bon.

Studierea acestui capitol mi-a permis să ajung la nişte concluzii cât se poate de interesante.

---

[36] Câţiva cititori mi-au scris spunându-mi că ar fi trebuit să spun „Gelugpa”, acesta fiind numele sectei budiste a călugărilor celibatari cunoscuţi sub numele de „Pălăriile Galbene”. Referinţa originală pe care am citit-o eu vorbea totuşi despre „Dugpha”, care înseamnă „otravă”. Deşi nu cunosc cu exactitate care a fost secta la care a fost afiliat Haushofer, este sigur că nu a practicat celibatul şi că s-a identificat cu călugării Bon, nu cu budiştii. Nu este exclus ca referinţa la „otravă” să provină de la un editorialist care dorea să-l prezinte cu orice preţ pe Haushofer ca pe un vrăjitor malefic din gruparea Bon. Pe de altă parte, nu trebuie să excludem faptul că cuvântul englezesc *poison* (otravă) provine din latinescul *potare,* care înseamnă „a bea”, din el derivând şi cuvântul „poţiune”.

Capitolul 28

Religia Bon

Primul gând de a scrie această carte mi-a trecut prin minte atunci când am aflat pentru prima oară de întâlnirile Bon din Long Island, monitorizate de poliție. Rapoartele referitoare la aceste întâlniri au fost şi sunt extrem de confidențiale. Tot ce ştim este că la aceste întâlniri între arieni se discutau subiecte ştiințifice dintre cele mai ciudate. Numele de Bon sugera o influență tibetană în spatele întregii afaceri. Pornind de la această concluzie, am început să investighez lumea Bon-ilor, sau a Bonpo-şilor, după cum mai sunt cunoscuți aceştia.

Potrivit unui savant rus pe nume Kuznețov, Bon-ul a fost introdus în Tibet în secolul V î.Ch., exact în perioada în care s-a produs o migrațiune masivă dinspre nord-estul Persiei către Tibet. Aceşti invadatori arieni au adus cu ei alfabetul aramaic, numit astfel după Aramaiti, o zeiță iraniană a pământului. Istoricii sunt în general de acord că fondatorii religiei Bon au venit din Persia. De vreme ce originea acestei religii provine dintr-un trecut atât de îndepărtat, este extrem de greu de stabilit unde se termină realitatea şi unde începe mitul.

Fondatorul religiei Bon este numit de tibetani Shenrab[37]. Se spune că el ar fi venit din regiunea Elam, unde a fost cunoscut sub numele de Mithra, regele-taur. Un alt nume care i se atribuie este Mura, o conexiune interesantă de silabe dacă

---

[37] Shenrab ar putea corespunde sau poate fi chiar inspirat de cuvintele: *Shensi* (numele regiunii faimoase pentru piramidele sale) şi *rabbi.*

ținem seama că *Mu* este numele continentului pierdut (pe care unii îl numesc Lemuria), iar *Ra* este numele zeului-soare al egiptenilor.

Shenrab a coborât din „cer” pe o frânghie încolăcită acum aproximativ 18.000 de ani. A trecut printr-un deşert arzător şi a adus religia Bon în Tibet.

A vorbit despre ea în regiunea Muntelui Kailas, după care s-a întors acasă.

Shenrab sau Mura le-a predat oamenilor doctrina numită Kalachakra.

Cuvântul înseamnă „Roata Timpului” şi simbolizează întreaga înțelepciune a universului. Poate fi interpretat de asemenea ca Roată a Zeiței sau Vârtej al Timpului. Dacă divizăm cuvântul *Kalachakra,* obținem cuvintele *Kala* şi *chakra.* Kala provine de la zeița hindusă a timpului, Kali, de la care se trage şi cuvântul *calendar.* De asemenea, Kala se referă la energia emanată de vagin în tantra hindusă sau în magia sexuală. Acestea sunt principiile pe care le studiază toți magicienii care doresc să controleze puterile creației. Uneori, subiectul devine de-a dreptul sinistru.

Din această etimologie ne putem da seama că în forma sa pură, cuvântul Kalachakra se referă în principal la zeiță şi la nenumăratele sale manifestări. Unii vor spune că aceasta este în realitate o doctrină budistă.

Deşi acest lucru nu este neadevărat, originea doctrinei nu le aparține budiştilor. Aceştia nu au făcut altceva decât să o absoarbă, să o modifice şi să o integreze în spiritualitatea lor. Interesele politice care au introdus budismul în Tibet au fost silite să încorporeze religia Bon în noua doctrină pentru a se putea infiltra în această țară, subjugând apoi populația. Modificările suferite de budismul original au fost considerabile, putând fi comparate cu ceea ce s-a întâmplat între biserica catolică şi gnostici. Deşi slujba şi liturghia catolică au la bază un străvechi ritual de adorație a zeiței, ele au fost în mod deliberat modificate pentru a exclude forma cea

mai vibrantă a acesteia (sexualitatea).

În forma ei originală şi pură, religia Bon avea la bază acelaşi concept al zeiței ca şi cel pe care îl regăsim în simbolismul Soarelui Negru.

Din această perspectivă, Soarele Negru simbolizează vidul creației din care se nasc toate lucrurile manifestate. Când budiştii au început să preia puterea, istoricii lor au scris că Tibetul era o zeiță demoniacă ce trebuia subjugată.

Critica era în mod evident adresată religiei Bon şi viziunii acesteia asupra lumii, din perspectiva principiului feminin. Textul afirmă: „Ea (Tibetul privit ca zeiță demoniacă) trebuie crucificată înainte de a putea fi îmblânzită". Abia după această îmblânzire au decretat ei că Tibetul poate fi locuit şi civilizat.

Conceptul zeiței crucificate a fost configurat inclusiv geografic sub forma unor pătrate concentrice în jurul unui centru comun. În cele patru colțuri ale primului pătrat au fost ridicate patru temple, în timp ce cele trei pătrate concentrice succesive care îl înconjurau erau considerate simbolic cuiele bătute în membrele zeiței. Pentru a o ține sub control, în trupul zeiței au fost bătute astfel 12 cuie, reprezentate de 12 temple (pagode). Legenda a fost repetată apoi de nenumărate ori, până când a devenit un simbol marcant al literaturii budiste.

Scopul revelării acestor informații nu este acela de a denigra budismul tibetan, ci doar de a arăta că acesta reprezintă o religie patriarhală care are propriile ei interese politice. Religia conține încă foarte multe adevăruri, dar de multe ori acestea au fost modificate, îndepărtând doctrina de cea originală.

Aşa cum îl cunoaştem astăzi, budismul reprezintă distorsionarea unei tradiții străvechi care a existat cu mult înainte de apariția lui Siddhartha Gautama. A existat chiar o vreme în care toții regii erau numiți Buddha.

Shenrab sau Mura a fost primul Buddha, şi implicit primul rege, cu mult înaintea apariției personajului istoric numit Buddha sau a budismului privit ca religie. Majoritatea cărților

de istorie şi a textelor budiste afirmă că această religie a apărut odată cu Siddhartha Gautama, un nobil de sorginte ariană.

Siddhartha a urmărit purificarea spirituală folosindu-se de mijloace umane şi a propovăduit câteva precepte simple, dar pline de înțelepciune, prin care omul poate ajunge la iluminare. Doctrina sa a fost înregistrată în Canoanele Pali. Această tradiție care se referă la atingerea unor obiective etice şi umane este cunoscută sub numele de Budism Hinayana şi nu are nimic de-a face cu chestiunile ezoterice. Evident, la fel ca în cazul tuturor religiilor, există şi o tradiție ezoterică a budismului. Se spune că Siddhartha i-a inițiat personal în această doctrină pe adepții săi cei mai evoluați.

Mai există o ramură a budismului numită Mahayana. Aceasta reprezintă o ruptură majoră de budismul Hinayana, nefiind deloc preocupată de învățăturile pe care le-a răspândit Siddhartha Gautama de-a lungul vieții sale. Există o legendă care stă la baza budismului tibetan şi care spune că atunci când a părăsit pământul, în urma morții, Buddha a luat forma unei zeități Kalachakra înainte de a intra în Nirvana. În noua sa formă, el a adunat un mare număr de înțelepți din sudul Indiei (unii spun din regiunea Ceylon-ului) şi le-a predat doctrina Kalachakra. Mai târziu, aceasta s-a extins în regiunea muntoasă a Tibetului.

Mulți oameni au auzit de Tibet îndeosebi din perspectiva legendei Shambhalei, cunoscută şi sub numele de Shangri La. *Shambhala* este un cuvânt sanscrit care înseamnă „sursa fericirii”. Dalai Lama însuşi este convins că Shambhala are o existență materială în această lume, afirmând public acest lucru. Tot el a afirmat că dacă este practicată corect, Kalachakra este una dintre cele mai eficiente şi mai rapide metode de atingere a iluminării.

Călugării Bon au dat ținutului Shambhalei numele de Olmolungring, cu forma prescurtată „Ong”, „Og” sau „Oz”. Se pare că este vorba de un pământ invizibil înconjurat de nămeți

şi localizat în regiunea de nord-vest a Tibetului. Aceasta este regiunea din care a venit Shenrab atunci când „a coborât din cer pe o frânghie”. La plecare, a fost urmat de numeroşi regi, care au rămas în sanctuarul ascuns de la Ong, păzind învăţătura Kalachakra a religiei Bon.

Studiul Kalachakra-ei începe cu conceptele de yin şi yang, cu felul în care se combină aceste forţe pentru a genera toate miriadele de forţe existente în univers. Se poate face o paralelă directă între această viziune şi Arborele Vieţii din Cabala. În acest prototip primordial al creaţiei, cele care devin manifeste sunt emanaţiile vaginale ale zeiţei. Aşa cum spuneam mai devreme, ele corespund ciclurilor lunare şi reprezintă arhetipul divin al oricărei magii care are în centrul ei luna.

În forma sa cea mai glorioasă, Kalachakra include toate informaţiile inerente universului. Din această perspectivă, ar putea fi numită înţelepciunea universală. Aceasta este „Roata Timpului” din care derivă întreaga cunoaştere. Astfel explică religiile orientale imensa înţelepciune înmagazinată în spiritualitatea din această parte a lumii. Printre altele, acest corp de cunoaştere include studiul meridianelor energetice ale corpului uman, teoria acupuncturii, diferitele doctrine yoga, şi câte şi mai câte. El explică toate aspectele teoretice pe care ştiinţa occidentală nu a fost capabilă să le asimileze până acum în baza sa de date.

Versiunea occidentală a Kalachakra-ei este magia. În spatele „Roţii Timpului „se ascunde Kali sau Femeia Roşcată al cărei ciclu menstrual simbolizează magia sângelui, care stă la baza întregii creaţii. Tot ce a creat natura are o reprezentare echivalentă în anatomia trupului feminin; altfel spus, acesta corespunde întru totul principiului creator al cosmosului.

Indiferent ce tradiţie am studia, vom regăsi într-o formă sau alta rămăşiţe ale acestui corp străvechi al cunoaşterii, care a apărut în Tibet sub forma religiei Bon. La ora actuală, cărţile adresate maselor din Tibet nu fac aproape deloc referiri la călugării Bon. Atunci când fac, aceştia sunt prezentaţi ca

nişte vrăjitori malefici, care folosesc ritualuri dintre cele mai barbare. La fel ca în atâtea cazuri din istoria umanității, această descriere este profund incorectă. Budismul a apărut în Tibet mult mai târziu în istorie, modificând religia acestei țări. Există chiar o legendă care spune că Siddhartha Gautama însuşi s-a reîncarnat şi a adus budismul şi Kalachakra în Tibet, prin anul 400 e.n. Indiferent ce informații sunt revelate în texte, înțelesul original al acestora este aproape întotdeauna voalat.

Spuneam mai devreme că expresia Kalachakra se referă la înțelepciunea divină care stă la baza întregului univers. Această înțelepciune se manifestă prin evoluția geometrică a existenței, despre care am vorbit pe larg în *Piramidele din Montauk.* Potrivit legendelor hinduse, această evoluție s-a manifestat sub forma unui munte uriaş situat în centrul Shambhalei şi cunoscut sub numele de Muntele Meru. Legenda este identică cu cea a ținutului Ong sau Oz din care a coborât cândva Shenrab. Evident, muntele are multe nume diferite, iar semnificația sa diferă de la o cultură la alta.

Echivalentul ei ar putea fi Muntele Olimp din Grecia sau Muntele Fiji din Japonia. Meru nu înseamnă altceva decât o idee a unei lumi arhetipale.

Geometria Muntelui Meru este ilustrată perfect într-un desen simbolic numit Shri Yantra, pe care îl ilustrăm pe pagina următoare. O *yantra* este un dispozitiv vizual (de regulă, un desen) menit să ne ajute să invocăm o conştiință superioară în timpul meditației. Shri Yantra reprezintă simbolul cel mai sacru al hinduşilor, fiind la fel de celebrată şi de celelalte religii şi sisteme de convingeri orientale. Prin contemplarea acestui desen sub forma unei serii de tăblițe suprapuse, Shri Yantra poate fi vizualizată în trei dimensiuni, alcătuind forma unui munte. Practicantul care reuşeşte acest lucru capătă acces inclusiv la lumea cu patru dimensiuni.

Stan Tenen consideră că Muntele Meru este metafora geometrică a vieții, motiv pentru care şi-a numit organizația

Fundația Meru. Meru semnifică de fapt o formă de vârtej, lucru pe care Tenen îl demonstrează cu claritate în caseta sa video intitulată *Metafore geometrice ale vieții.* El explică acolo că alfabetul ebraic mai este numit şi Meruba, care înseamnă „vârtej într-o cutie”. Am vorbit pe larg despre acest subiect în *Piramidele din Montauk.* Prin însăşi natura sa, o formă de vârtej sau un *Meru* emană vibrații sau frecvențe diferite. În acest fel, ea dă naştere acelor manifestări pe care le numim „valuri”. De aici şi traducerea cuvântului *Mer* prin „mare”, dar şi apariția unor cuvinte derivate precum *„mer* maid” (n.n. Sirenă) sau *Mer* lin Magicianul. Ambele sunt creaturi magice care simbolizează capacitatea de a emana frecvențe şi manifestări diferite (de pildă, se consideră că atât sirenele cât şi Merlin aveau capacitatea de a-şi schimba forma).

Shri Yantra

O *yantra* este un simbol vizual menit să evoce o trezire spirituală. Shri Yantra reprezintă cel mai sacru simbol al străvechii religii tibetane. Scopul este să vizualizați mental acest desen bidimensional într-un plan cu trei dimensiuni. Dacă veți reuşi acest lucru, veți căpăta acces la o lume cu patru dimensiuni.

M-am referit până acum la acest munte sacru sub numele mai popular de Meru ştiind că foarte mulți oameni îl vor recunoaşte. De fapt, cuvântul *Meru* este doar o prescurtare a numelui original, numit de tibetani şi de predecesorii acestora *Sumeru.* Cuvântul *Sumeru* descrie mult mai bine efectele Shri Yantra-ei, întrucât *Su* înseamnă deopotrivă soare şi sursă. Apare inclusiv în cuvântul *svastica,* al cărui original sanscrit este *suasti.* Altfel spus, avem de-a face cu „Muntele Soarelui”, aceasta fiind şi una din manierele în care poate fi interpretat numele *Solomon.*

Dar cea mai mare revelație, ignorată mai mult sau mai puțin deliberat de istorici, provine din faptul că acest cuvânt este derivat în mod evident din *Sumeria.* Avem de-a face cu un exemplu perfect de pervertire a unui concept cât se poate de clar printr-o banală omisiune. Toți arheologii, istoricii, etc., au insistat că sumerienii au venit dinspre Orientul Mijlociu. Deşi afirmația nu este complet neadevărată, ea poate induce uşor în eroare. Această tentativă de manipulare istorică este dejucată în cartea lui Aoumiel, *Dansul umbrelor,* publicată de editura Llewellyn. Autorul demonstrează în această carte că practic toate numele din Orientul Apropiat au derivat dintr-o serie de evenimente reale petrecute în Orient.

Există nenumărate legende care susțin că Iisus şi Moise au crescut şi şi-au trăit viețile în Orient. Există chiar un mormânt al lui Moise în Kashmir, care poate fi vizitat de orice turist. Aroganța gândirii occidentale atribuie aceste legende unor barbari analfabeți gata oricând să creeze un mit numai pentru a se putea identifica cu marii lideri ai altor țări. O privire mai atentă asupra istoriei ne arată cu claritate că tradiția

înțelepciunii în civilizația noastră își are izvoarele în Asia Centrală, de unde a fost adusă în bazinul mediteranean, şi nu invers.

Constatăm aşadar că adevărata natură a Tibetului a fost interpretată complet greşit de istoria şi gândirea populară. Tibetul a fost întotdeauna centrul lumii, marcat de granițe precise (lucru foarte evident în China comunistă modernă). El a păstrat însă întotdeauna legături cu lumea exterioară, lucru pe care îl vom demonstra cu ajutorul etimologiei.

Cuvântul tibetan care înseamnă putere este *yesh.* Teologii creştini vor recunoaşte imediat acest cuvânt în numele *Yeshua* (n.n. Iosua), numele aramaic al lui Iisus. În tibetană, *yesh* mai înseamnă şi *shakti,* puterea feminină a şarpelui *kundalini.* Altfel spus, numele original al lui Iisus, exprimat chiar în limba sa maternă, se referea la puterea forței feminine. Nu trebuie decât să îl traducem. În treacăt fie spus, trebuie să menționăm nenumăratele legende care vorbesc de vizita lui Iisus în Tibet în anii de care Biblia nu pomeneşte nimic.

Însuşi numele Tibetului era cândva *Bod,* lucru recunoscut de orice istoric. R.A. Stein a aprofundat însă cercetările şi a consultat Cronicile Bonpo, în care se arată că numele real nu era *Bod,* ci *Bon.* Chinezii l-au transcris ulterior *B'jywan,* pronunțat „Fon".

Documentele consultate de Stein vorbesc şi de un rege tibetan pe nume Thothrori, un *shen* sau vrăjitor al clanului Mu. Thoth este numele grecesc al lui Tahuti, zeul considerat a fi regele sau locuitorul Marii Piramide.

În cazul nostru, Thothrori sună exact ca „Regele Piramidei", şi nu este exclus ca el să se fi referit la Sumeru sau la Shensi, o regiune în care există un mare număr de piramide, localizată în vestul Chinei şi care a făcut cândva parte din Tibet. Termeni precum *Bon, Bonpo* sau *shen* sunt folosiți de multe ori cu acelaşi sens, acela de vrăjitor sau magician în înțelesul general al cuvântului.

Cuvântul Bonpo a mai fost tradus şi ca *shih kung,* care

înseamnă tot vrăjitor.

Putem recunoaşte cu uşurinţă în această expresie varianta americanizată modernă *Chi Kung* sau *Chi Gung,* care desemnează o străveche artă chineză.

Sursa acestei cunoaşteri este aceeaşi Kalachakra, care s-a născut în Asia Centrală.

Există şi alte asociaţii etimologice interesante cu Tibetul. Potrivit lui Sir Richard Burton, cel de-al doilea oraş sfânt al Islamului, Medina, era cunoscut cândva sub numele de Tibah sau Tabah. Cuvântul provine din rădăcina „tib”, care înseamnă bine, dulce şi corect. În limba franceză, cuvântul *bon* înseamnă de asemenea bine.

Teba, un nume care are aceeaşi rezonanţă cu Tibet, a fost un oraş antic din Egipt, dar şi unul din Grecia. Oraşul egiptean era cunoscut îndeosebi pentru o substanţă obţinută din opiu, numită tebaină, un alcaloid cristalizat toxic cu formula chimică C19H21NO3. Mai există şi alte corespondenţe misterioase între numele de Teba şi o serie de substanţe chimice, despre care vom mai vorbi.

O altă concepţie greşită legată de Tibet este cea care consideră această regiune ca fiind o cultură meditativă, plină de lama iubitori de pace. Termenul de *lama* înseamnă de regulă *guru,* nu călugăr, fiind împrumutată de budişti de la membrii comunităţii Bon. La ora actuală, atât budiştii cât şi membrii Bon folosesc termenul de lama pentru a se referi la maeştrii lor (cei care predau învăţătura unor adepţi). Tradiţiile ambelor categorii de lama au la bază mentalitatea unui luptător, popularizată într-o oarecare măsură de mas-media prin prezentarea eroilor Kung Fu şi ai celorlalte arte marţiale. Cert este că istoria lama-şilor din Tibet a fost deseori marcată de violenţă şi război.

Parţial, această violenţă se datorează şi condiţiilor extrem de dificile de mediu. Istoria războaielor lamaiste este infinit mai fascinantă decât istoria celor occidentale, întrucât atitudinea lama-şilor faţă de război este mult mai

neconvențională, fiind acceptate inclusiv artele psihice de luptă. Puterile occidentale s-au folosit şi ele frecvent de aceste arte, pe care le cunosc însă într-o măsură mult mai mică şi fără să recunoască vreodată că fac acest lucru.

În lumea celebrităților americane şi în *high society* a devenit o adevărată modă să aderi la budismul tibetan şi să te închini în fața lui Dalai Lama. Deşi nu este nimic greşit în acest lucru sau în manifestarea unor convingeri religioase personale, mulți oameni şi-ar face lor înşile un serviciu dacă ar încerca să înțeleagă în ce se bagă. Mulți adoptă budismul tibetan pur şi simplu pentru că este o religie diferită de a lor şi foarte exotică. Cei care se grăbesc să îl respingă pe Papă se trezesc că se închină în fața lui Dalai Lama, un om care acceptă aceeaşi splendoare ceremonială şi aceeaşi autoritate autocrată ca şi Suveranul Pontif.

Măsura în care îşi pot manifesta unii oameni această admirație poate fi de-a dreptul amuzantă. Am auzit odată un medium (plătit cu sume imense de corporațiile americane) povestind o întâlnire a sa cu Dalai Lama, spunea că în anticamera lui aşteptau mai multe celebrități, singura de care îmi amintesc cu precizie fiind George Lucas. Mediumul de care vorbesc nu dorea să se folosească de contactul său personal cu Dalai Lama decât pentru a-şi impresiona audiența. În realitate, nu avea deloc nevoie de acest lucru, căci capacitatea sa psihică era într-adevăr remarcabilă. Din păcate, etica lui lăsa mult de dorit.

Oamenii au o capacitate uluitoare de a admira tot ceea ce nu înțeleg.

Cu mult timp înainte să devină o modă în a-l admira pe Dalai Lama, Aleister Crowley a făcut un comentariu foarte sec în legătură cu Sfinția Sa în jurnalul său magic din anul 1923. A amintit în el un ritual străvechi care îi făcea pe credincioşii tibetani să mănânce excrementele lui Dalai Lama, în semn de respect față de acesta. Îi invit pe cei care nu cred să studieze aspectele cele mai ezoterice ale magiei, începând cu scarabeul

din Egipt. Crowley practica această tradiție şi ştia foarte multe lucruri în legătură cu ea. La un moment dat, şi-a deschis chiar un restaurant în care prepara feluri exotice de mâncare din Orient. Din cauza reputației sale, oamenii se temeau să mănânce aceste alimente, speriați că ar putea conține spermă, sânge menstrual sau tot ce poate fi mai rău.

Dar poate cea mai greşită viziune legată de Dalai Lama este cea care afirmă că acesta este adevăratul conducător al poporului său. Deşi nu este complet lipsit de putere, în realitate el reprezintă mai degrabă un şef de stat simbolic (precum preşedinții în anumite republici conduse de prim miniştri).

Până când Dalai Lama a atins maturitatea, țara a fost condusă de un regent. În cazul nostru, acest regent a fost Lord Chamberlain. S-au făcut multe speculații în legătură cu acesta, afirmându-se că a avut legături cu Hitler prin anii 20.

Evident, regentul trebuie selectat de altcineva, nu de Dalai Lama.

Există texte care afirmă că regentul continuă să dețină controlul chiar şi după ce Dalai Lama ajunge la maturitate. Deşi nu am studiat amănunțit protocoalele specifice care stau la baza acestui proces, este ştiut că toți aceşti oameni, inclusiv Dalai Lama, răspund în fața unui oracol. Acest oracol este adevăratul conducător al poporului tibetan. Toți istoricii sunt unanim de acord în această privință, deşi se spun foarte puține lucruri în legătură cu acest subiect. Personal, nu am reuşit să găsesc decât câteva referiri sumare la el.

Deşi mas-media insistă foarte mult asupra dramei tibetane, nimeni nu precizează cine este adevăratul conducător al acestui popor, pentru că nimeni nu ştie. Nu este exclus ca însuşi oracolul să îl fi alungat pe Dalai Lama şi să îi fi adus pe chinezi în țară. Evident, aceasta este o simplă speculație, dar cam aşa trebuie să gândim dacă dorim să înțelegem ce se întâmplă în această regiune a lumii. Pe de altă parte, mă aştept ca mas-media să sară în sus după apariția

acestor informații şi să scoată la iveală te miri ce personaj duplicitar care să fie intervievat de Ted Koeppel, Barbara Walters şi alții ca ei, care să-l prezinte ca fiind adevăratul oracol, deşi în realitate nu avem de-a face decât cu un bătrânel de o sută de ani care îşi aşteaptă liniştit moartea. Deşi adevărata natură a acestui oracol rămâne învăluită în mister, informațiile pe care le vom prezenta în continuare vor elucida o parte a naturii sale.

Una din figurile cele mai tragice din scenariul de mai sus este probabil însuşi Dalai Lama. Oamenii i se închină ca unui conducător, dar nu țin întotdeauna seama de circumstanțele vieții sale. A fost despărțit cu forța de mama sa şi silit să urmeze o serie întreagă de tehnici despre care nu ştim nimic sigur. Dacă îi veți citi propriile cărți, vă veți convinge că experiența nu a fost deloc plăcută. Iubirea maternă i-a fost practic refuzată, iar programarea de care vorbim nu diferă prea mult de cea a băieților din Montauk. Oamenii pornesc cu naivitate de la premisa că el şi-a ales singur încarnarea şi că a controlat întregul proces clipă de clipă. Acest lucru nu poate fi însă verificat decât de către tibetanii care ne spun că trebuie să credem în el. Cei care i-au programat existența şi i-au răpit bucuriile copilăriei au fost regentul şi cei din grupul de control.

Asta nu înseamnă că Dalai Lama nu are un rol important de jucat, aşa cum spune şi numele său. Cuvântul *Dalai* este de origine mongolă şi înseamnă „ocean vast”. Această semnificație ne duce din nou cu gândul la *Mer* şi la definițiile date mai devreme în legătură cu acest concept. Din această perspectivă, Dalai Lama s-ar traduce prin „învățătorul marelui ocean”. Într-un sens mai profund, oceanul poate fi privit ca fiind alcătuit din valuri, care reprezintă un simbol al undelor electromagnetice sau al frecvențelor existențiale. De aceea, în forma sa supremă, Dalai Lama ar trebui să fie o entitate care ne învață despre vârtejul creației. Acest lucru îl aşteptăm noi de la Dalai Lama. Dacă acesta va transmite mai departe învățăturile corecte, problema politică se va rezolva de la sine.

Vă reamintesc în această direcție străvechiul dicton: „Şi adevărul vă va face liberi”.

Unul din principalele lucruri care trebuie înțelese în legătură cu Tibetul este că marea sa moştenire spirituală a fost hibridizată de atâtea ori încât practic s-a pierdut. Chiar şi budiştii tibetani au sfârşit prin a înțelege acest lucru, permițând în cele din urmă apariția câtorva publicații Bon. Se pare că gestul nu a mai putut fi evitat. Va trebui să aşteptăm totuşi până când străvechea religie a acestui popor va fi complet restaurată înainte ca adevărații tibetani să se poată întoarce acasă. La fel ca şi indienii din tribul Montauk, tibetanilor li s-a refuzat accesul la propriul lor pământ, şi implicit la controlul asupra rețelei morfogenetice. Coincidențele dintre indienii Montauk şi tibetani au ajuns la apogeu atunci când Sharon Jackson, şamanul tribului Montauk, mi-a trimis un text care avea să dovedească până unde merg legăturile dintre aceste două popoare.

Capitolul 29

Poporul Mon

După ce am scris *Piramidele din Montauk* s-au produs nişte evenimente neobişnuite care m-au condus la descoperirea unor implicații neaşteptate ale conexiunii tibetane. Totul a început cu o conversație la telefon cu Sharon Jackson. Am vorbit deseori cu ea despre relația dintre Egipt şi Montauk, mai ales după ce şi-a amintit că a citit o carte în care se spunea că strămoşii ei au sosit în Long Island pe nişte bărci care veneau din Egipt. Din păcate, nu-şi mai amintea despre ce carte este vorba. În schimb, mi-a făcut o „lectură şamanică" şi mi-a spus că aş putea descoperi referințe la conexiunea istorică cu Egiptul pornind de la numele „Mongetucksee".

Mongetucksee a fost numele tatălui şefului de trib Wyandanch, despre care am vorbit în *Piramidele din Montauk* şi pe care l-am numit Mongatchsee (acesta este numele pe care i-l atribuie diferite cărți de istorie). Sharon mi-a explicat că modul corect de pronunțare al numelui este „Mongetucksee" şi că omul avea o înălțime uimitoare, de peste doi metri. Mongetucksee este primul nume al vreunui şef de trib Montauk menționat de istorie, ceea ce nu înseamnă că înaintea lui nu a existat un lung şir de predecesori.

Nu am reuşit să descopăr vreo referință egipteană la numele Mongetucksee, dar am găsit ceva şi mai interesant. Cercetând fişierul indexat, am găsit numele „Mongkut", care se apropie destul de mult din punct de vedere fonetic de cel pe care îl căutam eu. Am aflat astfel că acesta era numele faimosului rege din Siam devenit extrem de popular în urma filmului *Regele şi eu.* Aş fi trecut uşor peste această

coincidență, dacă nu aş fi ştiut că mama lui Preston Nichols, Ginny, a făcut o pasiune la limita obsesiei pentru Yul Brynner, actorul care a jucat rolul regelui Mongkut în film, dar şi în producția similară de pe Broadway. Ginny are tot felul de cărți despre el şi îl consideră cel mai minunat om din lume. Nu am înțeles niciodată de unde i se trage această fascinație. Mi-a spus însă cu o anumită ocazie că tatăl lui Preston era înrudit cu generalul Stilwell, care a servit în Siam. Ginny s-a dovedit în mai multe rânduri un excelent medium psihic; de aceea, am decis să caut mai multe informații referitoare la regele Mongkut, pentru a vedea dacă nu descopăr anumite sincronicități.

Am ales o carte despre regele Mongkut şi am descoperit că era scrisă de o autoare geleză care i-a fost profesoară (lui şi multor femei din haremul său). Deşi cartea a stat la baza scenariului filmului *Regele şi eu,* alți autori insistă că opera acestei autoare este lipsită de acuratețe ştiințifică. Oricum, am găsit sincronicitatea pe care o aşteptam. Cartea vorbea de o maimuță (care îi aparținea unei tinere din harem) pe nume Menthu. Menthu este zeul-taur ilustrat pe coperta cărții *Piramidele din Mntauk* şi zeul protector al Tebei de care a vorbit Aleister Crowley în lucrarea sa, *Cartea legii.* Apariția cuvântului Menthu într-un harem asiatic mi s-a părut remarcabilă, ținând cont că se crede că este vorba de un cuvânt latin. Asocierea cu numele Mongkut făcea ca sincronicitatea să fie şi mai curioasă. Am continuat aşadar să studiez cazul.

Am descoperit astfel că regele Mongkut a fost un personaj fascinant, fiind considerat una din marile figuri ale Orientului în epoca în care a trăit. A învățat mai multe limbi şi a corespondat cu Abraham Lincoln. S-a ocupat de religia locală, pe care a restaurat-o. În templul său erau adorate principiile zeiței-mamă. Existau multe zone sacre în interiorul lui în care nu aveau acces decât el şi concubinele sale. Deşi toată lumea l-a ridicat în slăvi la vremea respectivă, se pare că cea mai

mare parte a operei sale nu a fost pe deplin înțeleasă.

Dar cea mai importantă descoperire pe care am făcut-o s-a referit la istoria Siamului şi a Tailandei. Am aflat astfel de existența unui popor străvechi numit Mon. Sincronicitatea cu „Montauk” era prea mare ca să nu țin cont de ea. Din păcate, nu am putut găsi prea multe informații despre aceşti oameni. Poporul Mon a trăit în Asia de sud-est, îndeosebi în Cambogia şi Tailanda, fără să fie însă o populație indigenă. Există relatări care afirmă că a migrat dinspre China, în timp ce altele îi atribuie ale regiuni de origine.

Populația este considerată păstrătoarea religiei originale a regiunii, vorbindu- se chiar de o religie „Mon”. Problema este foarte încâlcită, iar primele cărți pe care le-am consultat nu mi-au oferit prea multe informații.

Asia de sud-est, îndeosebi Cambogia şi Tailanda, este renumită pentru arhitectura ei budistă, considerată cea mai frumoasă din lume. Construcția acestor clădiri este atribuită unei migrări în masă a călugărilor tibetani în secolul V e.n. Deşi populația Mon este cea creditată cu resuscitarea religioasă a zonei, bănuiala mea este că ea însăşi a provenit din Tibet, putând fi chiar populația care a migrat în secolul V. Din păcate, nu am găsit referințe în această direcție. Am aflat însă că populația Mon continuă să existe şi astăzi, deşi nu pot fi găsite foarte puține informații referitoare la ea. Nu i se cunoaşte numărul, nici date despre istoria sau statutul actual al membrilor săi. Tot ce se ştie este faptul că reprezintă principala putere religioasă în zonă şi că rădăcinile sale se trag din Antichitate.

După ce am descoperit toate aceste sincronicități, l-am sunat pe amicul meu Kenn Arthur. Am aflat că şi-a dus soția să vadă ultima reprezentație a piesei *Regele şi eu,* exact cu o zi înainte ca actorul Yul Brynner să moară. Tot ce mi-a spus Kenn a fost că „Mon” este un nume atlantic străvechi, care apare în diferite regiuni ale lumii, de la Montauk şi până la Montu, dar şi în alte părți.

Originile populației Mon au rămas învăluite în mister timp de încă un an. Am amintit de acest subiect în revista noastră trimestrială, *The Montauk Pulse,* după care am abandonat cercetările. La rândul ei, Sharon Jackson a dispărut complet din viața mea, în pofida tuturor încercărilor mele şi ale prietenilor mei de a da de ea. În mod curios, nu s-a întors decât după ce am reuşit să rezolv misterul.

Răspunsul la enigma referitoare la populația Mon a apărut în timp ce studiam opera orientalistului R.A. Stein, despre care am vorbit în ultimul capitol, cel care a tradus Cronicile Bonpo. Am făcut astfel o descoperire foarte interesantă. Autorul afirma negru pe alb că locuitorii din Tibet erau cunoscuți în trecut sub numele de „Mon”. Era vorba de perioada primilor regi, care au trăit în secolele VI-VII. Termenul de „Mon” se referea practic la întreaga populație a Tibetului, inclusiv la triburile indigene aborigene din regiunile de est, vest şi sud. Această afirmație rezolvă misterul originii populației din Asia de Sud-est, şi în plus, revelează o conexiune geografică de necontestat între Bon şi Mon. Comunitatea Bon era posesoarea unei moşteniri spirituale venită din trecut, când membrii săi nici măcar nu purtau acest nume. Populația Mon are rădăcini încă şi mai vechi. Ambele erau popoare indigene şi se pare că populația Bon a derivat din Mon.

Noi revelații referitoare la misterioasa populație Mon apar dacă examinăm istoria unui alt popor atât de nedreptățit şi de greşit înțeles: mongolii. Însuşi numele lor vorbeşte de la sine. Cel mai simplu studiu de etnologie arată că tibetanii nativi sunt de origine mongolă şi că lamaseriile au existat în toată Asia Centrală, inclusiv în Mongolia, încă din timpuri imemoriale. Unele dintre acestea sunt budiste, iar altele nu. În mod curios, mongolii, îndeosebi cei din epoca lui Gingis Han, sunt prezentați de regulă ca un popor de luptători necivilizați şi însetați de sânge. Lucrurile sunt însă mult mai complicate.

Gingis Han s-a născut cu un cheag de sânge în mână,

lucru consemnat de astrologi şi de clasa preoţească. Semnul indica identificarea supremă cu planeta Marte şi arăta că noul-născut va avea cândva un rol conducător şi va domni peste întreaga lume. El i-a unit pe tătarii din bazinul Tarim cu propriul său trib şi a plecat să cucerească lumea, avansând mult în inima Europei.

Nepotul său, Kublai Han, a devenit Împăratul Chinei. A-l considera pe Gingis Han un barbar înseamnă să nu înţelegi nimic din istorie. El a reprezentat o civilizaţie superioară, deşi extrem de violentă. Alegerea numelui de Tulee sau Tula pentru fiul său (tatăl lui Kublai Han) nu a fost deloc întâmplătoare. Ea face parte integrantă din aceleaşi tradiţii străvechi la care a aderat mai târziu Societatea Thule. Există o tradiţie a misterelor extrem de profundă legată de Gingis Han, dar prea puţini oameni s-au inspirat din ea, cu excepţia unor indivizi însetaţi de sânge precum Iosif Stalin.

Primul act important al lui Gingis Han a fost preluarea controlului asupra piramidelor din Shensi şi a zonei înconjurătoare. Istoria nu spune nimic în legătură cu acest lucru şi nu oferă prea multe indicii referitoare la rolul real pe care l-a jucat Gingis Han. Tot ce ştim este că mongolii au fost dintotdeauna protectorii lui Dalai Lama, lucru ilustrat şi de originea cuvântului Dalai, care este mongolă.

Ştim de asemenea din istorie că Gingis Han i-a dat poporului său numele de *Hor*. Populaţia Hor este mai cunoscută sub nume precum Ur sau Uighur, rasa primordială din Asia. Unii istorici au tras concluzia că motivul pentru care Gingis Han a adoptat acest nume pentru poporul său avea legătură cu cele cinci principate Hor din estul Tibetului sau din provincia actuală a Chinei cunoscută sub numele de Kham. Personal, nu cred că Gingis Han a adoptat numele de „Hor” pentru poporul său în mod accidental. Cu siguranţă, trebuie să fi avut un motiv important pentru a face acest lucru.

Există o sincronicitate minunată cu numele de *Hor* pe care am descoperit-o pe când lucram la cartea *Întâlnire în Pleiade.*

Hor este nu numai rădăcina cuvântului *horse* (n.n. Cal), ci şi a cuvântului *time* (n.n. Timp). Acest lucru poate fi observat în cuvinte precum *horology* (n.n. Orologie) sau *horoscop,* ambele legate de ştiința timpului. Calul era un animal extrem de sacru pentru Gingis Han, la fel ca şi pentru restul mongolilor, fiind situat în centrul multora din tradițiile lor. Simultan, el este un simbol al timpului şi al zeului Marte. În legenda Proiectului Montauk, calul a fost unul din principalele simboluri referitoare la timp. Cuvântul *Hor* aminteşte chiar şi de *„The whore[38] of Babalon”* (n.n. Prostituata din Babalon) sau de Femeia Roşcată, simbolizată şi de cheagul de sânge cu care s-a născut în mână Gingis Han.

Toate aceste corespondențe sunt mult prea sincrone pentru a fi accidentale. Ele provin cu siguranță din spiritualitatea egipteană, unde Horus *(Hor)* era zeul Noului Eon şi fiul lui Osiris. Foarte interesantă mi se pare şi obsesia lui Gingis Han şi a poporului său pentru şoimi, păsările lor sacre. La fel de sacră era această pasăre şi pentru egipteni, una din principalele ilustrări ale lui Horus fiind chiar imaginea unui şoim. Îndeosebi în ipostaza sa de Monthu sau Menthu, Horus era reprezentat ca şoim sau ca taur. Pe de altă parte, străvechea regiune tibetană Kham corespunde cuvântului egiptean *Khem,* o pulbere neagră, care a inspirat cuvântul *alchemy* (n.n. Alchimie).

Toate aceste informații par greu de digerat, dar sunt perfect adevărate.

Aspectul cel mai relevant referitor la aceste sincronicități demonstrează cu claritate că există o corespondență indubitabilă între cultura egipteană şi cea tibetană. În timp ce citeam o carte a lui Madame Blavatsky mi-am dat seama că cuvântul *Mon* este chiar numele secret al zeului ascuns. Descris de neinițiați ca Amon sau Amon Ra, Mon este zeul care guvernează procesele invizibile ale vieții, deopotrivă cele bune

---

[38] N. Tr. Se citeşte *hor.*

şi cele rele. Lui îi aducem omagiu ori de câte ori rostim cuvântul „Amin”.

Există chiar o lucrare întreagă dedicată acestui concept, scrisă de Kenneth Grant şi intitulată *Aleister Crowley şi Zeul Ascuns*. Grant preferă numele mai comun de *Amoun* atunci când se referă la acest zeu. Nu ştiu cu precizie dacă Grant cunoştea numele ascuns de Mon, dar am vorbit cu inițiați care îl cunosc. Mi-au spus că era şi timpul să îl descopăr.

Amon Ra a fost binecunoscutul zeu-soare al egiptenilor, în timp ce contrapartea sa secretă, Mon, era numele soarelui ascuns, cunoscut inițiaților sub numele de Soarele Negru.

Capitolul 30

Piramidele din Shensi

Legăturile dintre Egipt şi Tibet nu se rezumă numai la etimologie, ci şi la piramidele însele. Bruce Cathie, faimosul pilot şi autor neozeelandez, a remarcat că aşezarea în spaţiu a piramidelor de la Shensi este similară cu cea a piramidelor de pe malul Nilului. Extrem de importantă este observaţia lui potrivit căreia numărul 16.944, care apare în Marea Piramidă, se regăseşte cu precizie în numărul fracţiunilor arcului care face legătura între longitudinea Marii Piramide şi cea pe care este amplasată cea mai înaltă dintre piramidele de la Shensi. Concluzia lui este că atât piramidele tibetane cât şi cele egiptene au fost construite de aceiaşi oameni.

Se spune că poţi găsi în China mai multe mistere decât în tot restul lumii la un loc. Fiind una din puţinele ţări comuniste rămase pe glob, China este practic o terra incognita *pentru majoritatea oamenilor. Piramidele de la Shensi reprezintă un exemplu ideal. Istoria păstrării secretului este foarte veche în China, lucru ilustrat chiar şi de numele acestei ţări. Acesta derivă de la împăratul Chin Shih Huang. Chiar înainte de moartea sa, în anul 212 î.Ch., acesta a ordonat arderea tuturor cărţilor şi documentelor care vorbeau de trecutul Chinei. Au fost astfel distruse toate cărţile de istorie, fizică, astronomie, şi întregul conţinut al bibliotecii regale. Din acel moment, întreaga cunoaştere reală a trecut în clandestinitate, fiind ascunsă în lamaserii.*

Numărul din octombrie/noiembrie 1995 al revistei Nexus *prezintă un articol excelent referitor la piramidele din Shensi. Autorul descrie în el diferiţii regi despre care se crede că au construit aceste piramide, precum şi exploratorii care le-au*

descoperit. Dar mai presus de orice, din articol rezultă că ele au fost dintotdeauna înconjurate de mister. Guvernul chinez le-a negat existența, acceptând adevărul numai după ce i s-au arătat fotografii ale piramidelor. Articolul mai spune că o hartă a teritoriului pe care este situat orașul Xian (cu o populație de șase milioane de locuitori) întocmită de forțele aeriene ale SUA include cel puțin 16 piramide. În trecut, Xian era numit Sian-Fu și a fost cândva capitala imperiului chinez.

În anul 1994, Hartwig Hausdorf împreună cu un grup de călători s-au îndreptat către Xian, cu scopul de a cerceta piramidele. Ajuns în vârful unei piramide mai înalte, el a putut număra alte 20 în apropiere. Expediția a avut loc în luna octombrie, în condiții de vizibilitate perfecte.

Articolul din Nexus *relatează de asemenea descoperirea unei piramide albe în China, în anul 1948. Cel care a făcut-o a fost pilotul James Gaussman, care încerca să ajungă la baza sa din India după ce a transportat ajutoare către chinezi. Silit să schimbe cursul de zbor din cauza unor probleme la motor, el a ajuns în vecinătatea unui munte. La poalele acestuia se întindea o vale în care trona o piramidă uriașă. Aceasta era de culoare albă și părea construită din metal sau din piatră, având în vârf o piatră asemănătoare cu o nestemată. Gaussman a fotografiat piramida și a predat filmul serviciilor secrete ale armatei. Autorul Brian Crowley a reușit să pună mai târziu mâna pe fotografii și le-a publicat în cartea sa,* Fața de pe Marte.

Singurele informații detaliate referitoare la piramida albă de care am aflat sunt cele apărute într-o carte germană, Die Weisse Pyramide *(Piramida Albă), care nu a fost tradusă în limba engleză, din câte știu eu.*

Ideea existenței unei piramide albe este foarte elocventă dacă ne gândim la misterul care înconjoară zona Shensi. Misterul este a doua natură a Tibetului. Există suficiente enigme în această regiune ca să umplem o bibliotecă întreagă. Sunt nenumărate legendele care vorbesc de călugări care

meditează în peşteri şi care trimit gânduri-forţă ce înconjoară întregul pământ, acţionând la fel ca „Ochiul Atoatevăzător” de care am vorbit în Proiectul Montauk. *Se spune că aceste peşteri fac legătura cu pământul interior în care se află regatul pierdut numit Thule sau Agartha. Există de asemenea tot felul de poveşti referitoare la levitaţie şi materializări. Nu trebuie să-l uităm nici pe cumplitul om al zăpezilor, vărul primar al bestiei din Montauk, căreia i s-a dat numele de „Junior”. Şi putem continua astfel la infinit.*

Marea Piramidă de la Shensi

Aceasta este fotografia luată din aer a celei mai mari piramide din ansamblul de la Shensi, în China. De altfel, este cea mai mare piramidă care există pe pământ. Guvernul chinez a încercat să păstreze secretul existenţei acestor piramide.

Unul din misterele mai puţin populare legate de Tibet se referă la nazişti şi la interesele acestora în regiune. Atunci când au cutreierat zona, naziştii căutau de fapt cunoaşterea

străveche. Tăblițele pe care le căutau ei conțineau informații care dezvăluie secretele conştiinței. Deşi nu pot garanta o iluminare instantanee, tăblițele pot revela secrete ale obținerii unei conştiințe mai puternice. Ceea ce îi interesa pe nazişti era puterea asociată cu această conştiință.

Această putere se obține prin subjugarea rețelei morfogenetice a pământului şi a proceselor mentale care influențează evoluția. Procesul reprezintă o apropiere de acea forță divină pe care naziştii au numit-o, la fel ca şi anticii, Soarele Negru. În forma sa extremă şi negativă, subjugarea rețelei morfogenetice poate conduce la instaurarea unei „poliții a gândului".

Geopolitica lui Karl Haushofer nu reprezenta decât un aspect al procesului de control al rețelei. Existau şi alte aspecte care îi interesau pe nazişti, infinit mai subtile, iar acestea erau situate în Asia, dar mai ales în Tibet. Există o legendă care circulă insistent şi care vorbeşte de o substanță secretă, descoperită în Tibet, care putea prelungi viața şi care acționa ca un supraconductor către stările superioare de conştiință. În efortul lor de a obține şi păstra puterea supremă, naziştii au aflat din tăblițele antice una din cele mai secrete şi mai bine păzite formule alchimice ale universului. Potrivit acestei legende, unul din principalele motive pentru care chinezii au invadat Tibetul a fost acela de a opri accesul germanilor la această substanță miraculoasă şi de a bloca zonele de putere al căror control fusese preluat de nazişti. Poate că acesta a fost rolul misteriosului „oracol tibetan" de care am vorbit mai devreme.

Legenda este extrem de interesantă şi există dovezi care atestă existența formulei alchimice şi a substanței de care vorbeşte ea. Am tras această concluzie din trei perspective diferite. Pe de o parte, există o întreagă literatură (istorică şi nu numai) care face aluzii la această tradiție alchimică secretă. În al doilea rând, ea face parte integrantă dintr-o tradiție ocultă orală, care mi-a fost parțial împărtăşită. În al treilea rând,

există destule dovezi care atestă că formula şi substanța respectivă pot fi confirmate ştiințific. Nu mi-am propus în mod deosebit să mă ocup în această carte de asemenea dovezi ştiințifice, care ar presupune o investigație în sine. Ceea ce contează este faptul că se poate dovedi realitatea existenței unei substanțe care are capacitatea de a transmuta conştiința. Secretul a fost foarte bine păzit de-a lungul vremii, iar noi ne vom ocupa în continuare numai de aspectele sale legendare şi istorice.

Deşi descoperisem şi înainte aluzii la existența acestei substanțe în Tibet, dovada mi-a fost revelată atunci când am început investigarea căutării relicvelor sfinte de către nazişti. Printre acestea se numărau Sfântul Graal, dar mai ales Arca Alianței.

Capitolul 31

Arca

Mulți oameni au aflat de aventurile naziştilor aflați în căutarea relicvelor sfinte prin intermediul seriei de filme „Indiana Jones", produse de E.M.I. Thorn. Deşi sunt produse ale imaginației, aceste filme pornesc de la legende şi de la fapte reale. Am vorbit despre unele dintre ele chiar în această carte. Naziştii înşişi au pornit în căutarea relicvelor pornind de la bogata literatură consacrată acestui subiect. Fruntaşii nazismului nu erau politicieni oarecare, ci făceau parte din loji şi societăți secrete ale căror rădăcini se întind mult mai departe decât poate confirma istoria cunoscută.

În plus, erau foarte experimentați în problemele ocultismului.

Una din tradițiile populare cele mai cunoscute se referă la Regele Arthur şi la Cavalerii Mesei Rotunde. Numele de *Arthur* derivă de la *Arcturus* sau *Arktos. Arktos* înseamnă „urs", şi

cum Ursa Mare (Constelația Ursului, care include şi Carul Mare) este orientată către nord, ea indică întotdeauna această direcție. Cuvântul *bear* (n.n. Urs) derivă de la *Bor* (tatăl lui Odin), de unde şi cuvintele *Hiperboreea* şi *boreal.* Cuvântul *Arkturus* înseamnă „paznic al urşilor”[39]. El simbolizează „supravegherea polilor”, adică vigilența asupra rețelei morfogenetice.

Cavalerii lui Arthur au căutat cu ardoare Sfântul Graal, înfruntând numeroase obstacole. Ei l-au respins pe Christos şi au fost demonizați ca anticrişti. Această legendă evocă modul de operare a forțelor dualității în manifestare. Ea poate fi asociată şi cu tradiția moştenită de la imperiul islamic, care s-a transmis apoi lumii occidentale, prin intermediul templierilor. Zeul secret era Baphomet, cuvânt codificat care înseamnă „stareț sau părinte al templului păcii între toți oamenii”. Eliphas Levi (despre care Aleister Crowley pretinde că a fost încarnarea sa anterioară) afirmă că acest cuvânt reprezintă o prescurtare inversată a expresiei: **„TEM**pli **O**mnium **H**ominum **P**acis **Ab**bas”. Dacă notăm literele îngroşate şi le inversăm, obținem cuvântul *BAPHOMET.* Acesta era un zeu androgin cu sâni de femeie, picioare şi coarne de capră, şi cu copite despicate. Uneori, este ilustrat cu un cap de maimuță, formă care apare în legendele tibetane.

Templierii au urmărit acest principiu „demoniac” pentru a-l putea regăsi pe Christos prin celebrarea Bestiei. În viziunea lor, Baphomet era produsul mamei universale, acea forță pe care am descris-o ca fiind Soarele Negru, şi care îi includea deopotrivă pe Christos şi pe Antichrist.

---

[39] Acest concept pare să aibă o legătură şi cu legenda vikingilor, care afirmă că aceştia îşi schimbau forma înainte de a se arunca în luptă, transformându-se în urşi. Regele Arthur a jucat rolul de „paznic al urşilor” atunci când a stabilit principiul egalității între Cavalerii Mesei Rotunde, nepermițând ca vreunul dintre ei să stea deasupra celorlalți. Din această perspectivă, el a jucat un rol de control şi de echilibrare a energiilor.

Naziştii au adoptat acest principiu străvechi, considerându-l calea lor către putere. Tradiția ascunsă a Zeiței, mama din care s-au născut toate lucrurile, include deopotrivă binele şi răul. În ultimă instanță, Zeița reprezintă unica tradiție autentică a puterii, întrucât este sursa din care se nasc toate puterile: vidul creației (simbol feminin).

Urmărind să obțină Sfântul Graal şi Sulița Destinului, naziştii îşi doreau de fapt să obțină puterea lui Christos. Poate cel mai bun exemplu grafic al modalității în care energiile christice se întâlnesc cu cele antichristice este filmul *Căutătorii Arcei pierdute.* Când naziştii au deschis Arca, din aceasta au ieşit la lumină forțele angelice, manifestându-se.

Aproape instantaneu, îngerii s-au transformat în demoni oribili, care i-au ucis pe toți cei care au asistat la apariția lor. Acestea sunt forțele creației, similare cu cele ale distrugerii. Filmul a ilustrat perfect forțele naturii.

Arca simbolizează în mod evident trinitatea hindusă în care Brahma reprezintă creația, iar Shiva distrugerea. Vishnu (reprezentat în formă umană de Krishna) se află la mijloc, echilibrând cele două extreme şi permițând astfel prezervarea creației. De altfel, numeroase tradiții îl identifică pe Krishna cu Christos. Aşadar, Arca Alianței include nu doar cele zece porunci şi tradiția evreiască, ci şi conştiința christică. Ambele viziuni se referă la aceleaşi puteri ale creației, ce-i drept, din perspective diferite.

Arca Alianței reprezintă unul din cele mai mari mistere ale istoriei.

Deşi puterile şi atributele ei magice o încadrează în categoria legendelor, există suficiente argumente istorice ca ne fac să credem că a existat în realitate. Există atâtea legende şi poveşti interesante legate de peregrinările ei după perioada regelui Solomon încât nu putem decât să ne minunăm. Dacă un simplu obiect a putut genera atâta inspirație şi atâtea legende, singura concluzie pe care o putem trage este că avem într-adevăr de-a face cu puterea lui Dumnezeu.

Personal, nu am auzit de Arcă până când am văzut filmul *Căutătorii Arcei Pierdute,* pe la începutul anilor 80. Evident, auzisem de Moise şi de tăbliţele sale cu mult timp înainte, dar nu am întâlnit nicăieri vreo menţiune la Arcă. De regulă, povestea lui Moise este relatată într-o asemenea manieră încât o minte inteligentă este tentată să o respingă. Moise este prezentat de obicei ca un om „mai sfânt decât restul lumii", care le-a spus oamenilor ce nu trebuie să facă. Dacă introducem însă în ecuaţie şi Arca Alianţei, ca să nu mai vorbim de nazişti, povestea devine infinit mai interesantă. În deceniul care a urmat vizionării filmului nu am reuşit să aflu aproape nimic în plus în legătură cu acest subiect. În anii 90, în timpul investigaţiei mele referitoare la Montauk şi la conexiunea cu naziştii am dat de o carte obscură intitulată *Pocalul de Smarald – Arca de Aur: aventurile locotenentului Otto Rahn din cel de-al Treilea Reich.* Cartea este semnată de colonelul Howard Buechner şi încearcă să stabilească istoria comorii lui Solomon (în care era inclusă şi Arca Alianţei) şi felul în care a ajuns aceasta în mâinile naziştilor.

Din datele lui Buechner rezultă că Arca a fost deţinută de evrei din timpul lui Moise şi până în perioada lui David. Aceştia o ţineau într-un cort, iar atunci când era cazul, o ascundeau temporar. Când poporul evreu a ajuns la apogeul puterii sale, în timpul domniei regelui Solomon, Arca a fost aşezată în sanctuarul interior al Templului construit de acesta. După moartea lui Solomon, evreii au intrat în declin, iar Arca a fost ascunsă în catacombele de sub Muntele Templului. Situate chiar sub zidul care există şi astăzi, aceste catacombe erau cunoscute sub numele de Grajdul lui Solomon. Se pare că înainte de domnia lui Solomon, au fost folosite ca depozit agricol.

În secolele care au urmat, evreii au fost cuceriţi de multe ori, împreună cu comorile lor, dar au reuşit să ascundă de fiecare dată Arca. Acest destin favorabil a continuat până în anul 70 e.n., când generalul roman Titus (fiul împăratului din

acea vreme) i-a masacrat complet pe evrei, distrugându-le inclusiv cultura. Se spune că împăratul a reuşit să descopere comoara lui Solomon, aducând-o la Roma. Arcul lui Titus din Roma mai există şi astăzi, comemorând victoria lui. La scurt timp după întoarcerea triumfală a lui Titus la Roma, tatăl acestuia a murit, iar Titus a preluat puterea imperială.

Deşi nu există dovezi istorice care să ateste descoperirea comorii lui Solomon de către Titus, Buechner afirmă că în timpul domniei acestuia Roma a cunoscut o perioadă de bogăție fără precedent, care nu ar fi putut fi justificată altfel. Orice cunoscător al istoriei Romei ştie că în timpul domniei predecesorilor lui Titus, Caligula şi Nero, Roma a sărăcit din cauza risipei acestora. De pildă, cei doi au importat nisip din Africa la costuri enorme numai pentru a putea organiza cursele cu care trase de cai. Importul animalelor sălbatice era de asemenea foarte scump, şi totul se făcea numai pentru a satisface masele, ținându-le astfel sub control.

Comoara lui Solomon a rămas la Roma până în timpul asediului vizigotului Alaric din anul 410. Acesta a confiscat întreaga comoară a lui Solomon şi a luat-o cu el. Se crede că printre bunurile confiscate se numărau Arca Alianței, Sfântul Graal, Harpa lui David şi un mare număr de alte relicve sfinte. Vizigoții au dus comoara la Carcassone, o localitate din provincia Languedoc, situată în sud-vestul Franței. Bunurile confiscate au fost ascunse în aşa-zisul „Mormânt al lui Hercule”, lângă fortăreața cathară de la Montségur. Otto Rahn a descris caverna în care au fost găsite comorile ca fiind o fortăreață naturală consacrată zeului iberic Ilhomder, Zeul Soarelui:

„Trecând printre doi monoliți, din care unul s-a prăbuşit, cărarea din piatră conduce în anticamera uriaşă a catedralei din Lombrives. De aici, continuă printre stalagmitele din calcar alb şi printre pereții din piatră maronie, încrustată cu cristale de stâncă strălucitoare, coborând în măruntaiele muntelui. Aici, o sală înaltă de 85 de metri servea drept

catedrală pentru eretici”.

Există anumite argumente istorice care ar atesta legitimitatea afirmației că vizigoții au pus mâna pe comoara lui Solomon. Atunci când comandantul arab Tarik i-a cucerit pe vizigoți în bătălia de la Toledo din anul 711, el le-a cerut acestora comoara lui Solomon. Potrivit unei relatări istorice, vizigoții au ascuns comoara lângă Montségur, unde a şi rămas până la misiunea încununată de succes a lui Otto Skorzeny.

La vremea când naziştii au descoperit comoara, Otto Rahn dispăruse de mult, în cele mai misterioase circumstanțe posibile. Demisia sa din forțele SS a fost trimisă printr-o scrisoare la data de 20 februarie 1939. Demisia i-a fost acceptată şi el a dispărut pe data de 13 martie. Superiorul său, generalul SS Wolff, a emis un comunicat de presă în care a afirmat că Rahn a murit în timpul unei furtuni de zăpadă. Există relatări potrivit cărora, după plecarea sa din SS, Rahn a creat un ordin misterios, cu filiale în Olanda, Franța şi Elveția.

Se spune de asemenea că şi-a făcut o operație de chirurgie plastică, după care a servit ca ambasador în Italia. A murit în anul 1975.

După succesul misiunii lui Skorzeny, comoara a ajuns la Merkers, unde a fost depozitată într-o mină de sare părăsită. Câteva din articolele fabuloasei comori i-au fost trimise lui Himmler, la castelul acestuia din Wewelsburg. Alte articole au fost ascunse în grotele de la Externsteine. Se spune că Sfântul Graal ar fi ajuns direct la Himmler. Spre sfârşitul războiului, Merkers a fost capturat de Armata a Treia a Statelor Unite, aflată sub comanda generalului George Patton. S-au făcut multe speculații şi au circulat multe zvonuri referitoare la rolul lui Patton în toată această poveste. Există chiar voci care afirmă că ea ar explica moartea sa prematură şi „accidentală”.

Se ştie că generalul a inspectat personal mina de sare, împreună cu generalul Eisenhower şi cu generalul Omar Bradley. A fost descoperită şi inventariată o comoară valorând 250.000.000 de dolari (mai mult de trei miliarde în banii de

astăzi), dar acestea nu erau decât rămăşiţele care nu fuseseră trimise la Wewelsburg. Cercetările lui Buechner indică faptul că şapte tone de aur au fost trimise de nemţi în Insulele Canare cu ajutorul submarinelor, iar o cantitate încă şi mai mare a fost expediată în America de Sud.

Există şi alte relatări referitoare la Arca Alianţei. De pildă, o întreagă carte, *Semnul şi sigiliul,* scrisă de Graham Hancock, este consacrată în întregime acestui subiect. În această lucrare masivă, autorul prezintă diferite simboluri ezoterice care apar în catedralele din Franţa şi face conexiuni ample, care ajung până la ruinele Etiopiei distruse de război. După părerea lui, aici a rămas Arca până în zilele noastre. Teza lui este parţial susţinută de instabilitatea politică din această ţară, care face din ea un loc destul de periculos şi greu de accesat. Dacă cineva ar dori să ascundă nişte relicve sfinte de alte forţe interesate, cel mai bun loc pe care l-ar putea găsi ar fi o ţară instabilă, marcată de lupte intestine continue. De altfel, invadarea Etiopiei de către Mussolini nu poate decât să ne minuneze. Încă şi mai interesante sunt vizitele lui Wild Bill Donovan în această ţară. Înainte ca Mussolini să adere la Axă, Donovan s-a întâlnit personal cu el, obţinând permisiunea să viziteze linia frontului. Nu se ştie ce treabă a avut acolo, dar este cunoscută tentativa lui de a introduce în „logo-ul" OSS-ului o „suliţă"

(vezi ilustraţia de mai jos).

Sigla OSS

În iunie 1943, William Donovan a aprobat acest desen pentru a fi folosit ca siglă de personalul OSS. Fundalul este colorat în negru deoarece această culoare „este asociată cu activități care nu pot fi realizate decât în bezna anonimatului”. Sulița din aur a fost aleasă pentru că „sugerează deschiderea căii pentru spargerea liniei de apărare a inamicului”.

Propunerea a fost refuzată de şefii personalului, dar 442 de insigne cu această siglă au fost totuşi trimise la Londra pentru a fi folosite de Comitetul pentru Războiul Psihologic în anul 1944.

Toate aceste date conferă o oarecare credibilitate ipotezei legate de Etiopia. Evident, mai există şi scenariul potrivit

căruia toate personajele indicate mai sus au fost conduse pe o pistă greşită. Situația devine de-a dreptul comică dacă ne imaginăm o putere cunoscută dintotdeauna ca Sfânta Sfintelor, apoi revedem scena din *Căutătorii Arcei pierdute* în care este deschisă Arca Alianței. Din vortexul creator ies la lumină forme feerice, care se transformă instantaneu în demoni care îi îngrozesc pe cei care asistă la acest spectacol. Ideea sugerată este că cei care obțin adevărata „Sfântă a Sfintelor" capătă practic acces la puterea creatorului într-o formă fizică. Totul seamănă cu desenele animate la care se uită copiii duminică dimineața, în care tot felul de personaje terifiante se luptă între ele.

Personal, nu cred că poate exista vreo îndoială că Mussolini, Donovan şi Hancock au căutat Sfânta Sfintelor. Este evident că cei trei îşi doreau puterea oferită de aceasta, sau cel puțin doreau să afle ce anume era adevărat în legătură cu această legendă. Pe un nivel superior, ei căutau atingerea unei stări de uniune cu Creatorul. Cert este că nici unul nu a reuşit să atingă acest ideal.

Nu trebuie să uităm că principala semnificație a Arcei din perspectiva conştiinței este aceea de metaforă a adevărului. Toți acei oameni căutau doar un obiect fizic, adică un instrument exterior de putere. Orice cercetător serios în domeniul ocultismului ştie că această abordare nu face decât să anihileze evoluția pe calea ezoterică, şi implicit dezvoltarea interioară a celui în cauză.

Deşi sunt convins că descoperirea Arcei în contextul istoric al acesteia poate aduce după sine multe revelații, procesul de căutare a ei poate conduce cu uşurință la rătăcire.

Pornind de la această premisă, am început să fac propria mea investigație. Nu mi-am propus să cercetez întreaga poveste de la izvoarele ei, ci m-am limitat să întreb ce anume conținea de fapt Arca. Toată lumea vorbeşte de Arcă, dar nimeni nu pare să-şi pună această întrebare fundamentală. În filmul produs de studiourile E.M.I. Thorn, în interiorul Arcei se

afla o pulbere. Îndoctrinarea religioasă specifică lumii noastre occidentale ne face să credem că această pulbere era tot ce a mai rămas din tăblițele lui Moise. Acest raționament este însă greşit.

Talmudul ebraic vorbeşte de două seturi de tăblițe pe care le-a adus Moise. Tăblițele din primul set era alcătuite dintr-un safir transparent şi „erau inscripționate de degetul lui Dumnezeu”. Acestea erau cunoscute sub numele de Mărturia şi erau scrise de Dumnezeu, nu de Moise. Potrivit tradiției populare din cultura noastră, acestea au fost tăblițele pe care le-a adus Moise de pe munte, când a izbucnit într-o criză de mânie văzându-şi poporul închinându-se în fața vițelului de aur. Ascultând instrucțiunile lui Dumnezeu, Moise s-a întors pentru a doua oară pe muntele Sinai, dar de data aceasta a scris Cele Zece Porunci cu mâna lui. Când s-a întors a doua oară, era imposibil să îl priveşti în față, căci din frunte îi ieşeau raze luminoase extrem de strălucitoare. Primele traduceri ale Scripturii vorbeau de coarne în loc de raze de lumină.

Ce pot să însemne toate acestea?

Este evident că avem de-a face cu o referință la aspectele ezoterice ale învățăturii lui Moise. Descrierea este o analogie a inițierii umanității în tainele Cabalei Sfinte, care nu putea fi revelată decât de Creatorul însuşi.

Ideea celor zece porunci evocă în mod natural cei zece sefiroți sau cele zece sfere ilustrate în Cabala. Este vorba de cele zece emanații ale existenței, care se suprapun perfect cu formulele geometriei sacre. Acestea sunt lecțiile ezoterice pe care trebuia să le predea Moise şi care sunt reprezentate pe primul set de tăblițe (cele din safir sau din cristal). Avem de-a face nici mai mult nici mai puțin decât cu legile creației.

Când Moise s-a întors în lumea profană, el s-a confruntat cu o mulțime dezlănțuită, supusă tuturor patimilor şi incapabilă să înțeleagă adevărurile superioare ale existenței. Era imposibil ca acei oameni să înțeleagă Cabala, căci nu înțelegeau nici măcar lucruri infinit mai simple. De aceea,

pentru a-i ține în frâu, Moise a fost nevoit să le dea legi restrictive, pentru a-i împiedica astfel să se autodistrugă sau să-i distrugă pe cei din jur.

Având de-a face cu o mulțime atât de degenerată, politicienii epocii nici măcar nu îşi puteau pune problema ce ar putea conține Sfânta Sfintelor.

Principala preocupare a clasei preoțeşti a devenit controlul mulțimii, simbolizat de cel de-al doilea set de tăblițe scris de mâna lui Moise. Scriptura afirmă cu claritate că el este autorul celor Zece Porunci, fiind cunoscut în istorie ca unul din primii legiuitori. S-a născut astfel o tradiție ezoterică a păstrării secretului, dublată de una exoterică a controlului maselor, pentru a le împiedica să genereze haos sau distrugere.

Această viziune clarifică tradiția ezoterică a lui Moise şi ne arată că el ascundea multe secrete. Din păcate, nu ne explică ce anume conținea de fapt Arca. Biblia şi celelalte scripturi rămân foarte vagi în această privință. Există o tradiție a căii ezoterice care afirmă că dacă ştii să pui întrebarea esențială, vei primi cu siguranță răspunsul. În cazul meu, am primit chiar două răspunsuri. O sursă mi-a spus că substanța din Arcă era *occultum,* în timp ce o altă sursă mi-a spus că era vorba de *irriculum.* Cele două cuvinte au provenit din surse diferite, dar ambele confirmau natura substanței în cauză. Avem pur şi simplu de-a face cu două sinonime. Mi s-a spus de asemenea pe şleau că nu voi găsi informații scrise referitoare la această substanță. Deşi porneam de la o informație extrem de sumară, am descoperit totuşi diferite indicii în literatură referitoare la ceea ce doream să aflu. Uluitor mi s-a părut faptul că ceea ce căutam eu s-a dovedit a fi chiar substanța pe care o exploatau în Tibet naziştii.

Capitolul 32

Aurul alb & *Occultum*

În *Piramidele din Montauk* am vorbit de cele două şcoli ezoterice ale Ochiului lui Horus: Şcoala Ochiului Drept şi Şcoala Ochiului Stâng. Scopul acestora era practica anumitor tehnici de inițiere care să conducă în final la fuziunea structurii cristaline ale celor două emisfere cerebrale. Se spune că atunci când adeptul reuşea să atingă această realizare, în timpul riturilor de inițiere din fruntea sa (al treilea ochi) emana o pulbere de aur alb. Trezirea conştiinței declanşa un proces chimic de secreție în cascadă a unor hormoni de către glandele din zona celui de-al treilea ochi. Se crea astfel o unitate armonică prin care câmpul energetic al adeptului intra în rezonanță cu cel al pământului. Glandele endocrine, care corespund *chakra*-elor, erau deschise (trezite), procesul culminând cu deschiderea celui de-al şaptelea sigiliu. Acest moment apoteotic era caracterizat de producerea alchimică a unui izotop al aurului alb, ale cărui urme au fost descoperite în sarcofage. Aurul alb mai era numit şi Lacrima de Aur a lui Horus, elixirul zeilor sau mana cerească.

Acest aur alb conținea o proprietate pe care Aleister Crowley, Blavatsky şi alții au numit-o *occultum.* Potrivit tradiției, aceasta era substanța din interiorul Arcei Alianței. Aceeaşi tradiție susține că Moise cunoştea foarte bine la ce poate fi folosit *occultum,* fugind din Egipt cu această cunoaştere, dar şi cu Arca. În timp ce rătăcea prin deşert cu hoardele sale, pe lângă ei au trecut armatele hitiților arieni, dornici să cucerească noi teritorii.

Considerându-i nomazi paşnici, hitiţii i-au lăsat pe evrei în pace. Nu acelaşi lucru s-a întâmplat însă cu egiptenii. Când au ajuns în Egipt, hitiţii au cucerit întreaga regiune, ucigându-i pe preoţii rămaşi. Tehnologia fabricării substanţei *occultum* a căzut astfel în uitare, cu excepţia lui Moise care a transmis-o mai departe liderilor evrei. Secretul a rămas bine păzit în mâinile evreilor până în momentul cuceririi Templului lui Solomon. Acest edificiu a fost construit de Hiram Abiff, omul despre care legenda afirmă că a fost cel dintâi mason[40]. Hiram cunoştea principiile geometriei sacre şi şi-a pus toate cunoştinţele în slujba construirii acestui templu. A fost ucis chiar în timpul construcţiei, iar moartea sa a devenit de atunci unul din principalele ritualuri ale masonilor. Începând din acea epocă, secretele folosirii substanţei numită *occultum* au rămas apanajul exclusiv al societăţilor secrete.

Secretele lui *occultum* au reprezentat unul din principalele motive pentru care naziştii au percheziţionat toate templele masone din Germania, punând mâna pe toate informaţiile pe care au putut. Ei au transformat chiar unul din cele mai importante temple masone într-un muzeu pentru mase, dornici să dovedească publicului cât de vastă era reţeaua de masoni care au conspirat de-a lungul timpului împotriva oamenilor. Evident, informaţiile referitoare la activitatea masonă de pe nivelele superioare şi la ceea ce făceau în realitate aceştia în plan alchimic nu au fost dezvăluite. Această

---

[40] Numele ezoteric al lui Hiram Abiff este Adonis sau Adonai, cel din urmă fiind considerat aspectul cel mai cutremurător sau mai sacru al divinităţii, întrucât se referă la puterea de creaţie. Din această perspectivă, uciderea lui Hiram apare ca fiind însăşi uciderea Principiului Creator. Ori de câte ori avem de-a face cu lojile masonice, nu trebuie să uităm că acestea operează cu puterile ascunse ale creaţiei, la care majoritatea umanităţii nu are acces. Deşi masonii de rând nu vor înţelege niciodată ce vreau să spun în această notă, cei din eşaloanele superioare sunt folosiţi uneori de forţe care urmăresc să controleze chiar aceste forţe ale creaţiei.

duplicitate a permis nucleului partidului nazist să pună mâna pe informațiile dorite fără a trezi suspiciunea opiniei publice. Până aici, nimic nou în politică. Ne putem da seama totuşi cât de profunde şi de ezoterice sunt nivelele pe care se desfăşoară bătăliile politice, inclusiv războaiele reale, fără ca omul de rând să afle vreodată ce se întâmplă. La urma urmei, naziştii au făcut ceea ce fac şi politicienii de astăzi, mergând însă mai departe decât orice alt partid politic înaintea lor.

Occultum se integrează perfect în acest puzzle al misterelor, căci însăşi natura sa este „secretă". Uneori, este cunoscut chiar sub denumirea de „atomul invizibil", întrucât o bună parte din procesele care se desfăşoară la nivelul lui sunt invizibile şi nu pot fi depistate prin metodele obişnuite de observare. Într-un fel, se poate spune că *occultum* este un prototip al materiei aşa cum o cunoaştem noi. Este un alt nume pentru „ante-materie", care este cu totul altceva decât „antimateria", deşi cuvintele sunt aproape identice.

Ante-materia este o materie care există anterior celei pe care o cunoaştem noi, o stare primordială sau un precursor al materiei.

Dacă ne gândim la rasa primordială sau Elohim, putem spune că în timpurile de demult umanitatea se afla pe un nivel de conştiință superior celui actual, de după „căderea omului". Povestea lui Adam şi a Evei nu reprezintă decât o metaforă a acestei căderi. În acea vreme, materia nu exista în forma densă şi ireversibilă în care o cunoaştem noi. Toate doctrinele metafizice sau ezoterice confirmă acest lucru atunci când vorbesc de coborârea spiritului în materie. În acea stare primordială a conştiinței, viața se afla într-o relație biochimică diferită cu materia decât se află la ora actuală.

Mai există apoi procesul de coborâre a forței vieții în materie. Dacă studiem planul fizic în căutarea spiritului, observăm că acesta se naşte din ADN şi ARN. Informația nu este nouă, dar nu a fost niciodată subliniată îndeajuns. ADN-ul şi ARN-ul reprezintă o punte de legătură între materie

şi forţa vieţii, instrumentul prin care se poate pătrunde în interiorul atomului, influenţând astfel materia, desigur, în circumstanţele corespunzătoare.

Acest lucru este uşor de înţeles dacă ne imaginăm atelierul în care a fost creat universul fizic. Mai întâi, creatorul a inventat atomul de hidrogen, cu proprietăţile sale specifice. A urmat apoi crearea atomului de heliu, cu proprietăţile sale, şi tot aşa, până la completarea întregului tabel periodic al elementelor. Atelierul însuşi reprezintă zona de creaţie pe cel mai înalt nivel al său. El este asociat cu timpul zero, în sensul că zona de creaţie este situată în afara timpului şi spaţiului tridimensional. Pe măsură ce diferiţii atomi au început să interacţioneze în spaţiul cu trei dimensiuni, au apărut diferite activităţi haotice, într-o manieră spontană. Forţa vieţii a început treptat să penetreze materia, conferindu-i proprietăţi noi, conform propriei sale agende şi caracteristicilor de care avea nevoie.

În cartea sa, *Dianetica: ştiinţa modernă a sănătăţii mentale,* L. Ron Hubbard afirmă că fiecare celulă este înzestrată cu o memorie primordială. La ora actuală, această afirmaţie este unanim acceptată de ştiinţă şi de psihologie. Ocultiştii au ştiut dintotdeauna acest lucru. Una din ultimele descoperiri ale fizicienilor afirmă că atomul însuşi are o memorie primordială, prin accesarea căreia poate fi aflată întreaga sa istorie. La urma urmei, este absolut firesc, dacă stai să te gândeşti. Tot ce există în univers lasă o urmă care poate fi decodificată. Ocultiştii au cunoscut dintotdeauna şi acest adevăr, extrem de evident în tehnologia calculatoarelor moderne. Se ştie că orice hard disc, oricât de grav avariat, păstrează o serie de informaţii care pot fi decodificate de un *guru* al informaticii. Orice proces poate fi decodificat şi explicat dacă ştii unde să cauţi.

În exemplul metaforic al atelierului de creaţie a universului, de care am vorbit mai sus, se poate spune că universul fizic a fost pus în mişcare atunci când Adam şi-a

părăsit munca de creație (atelierul) şi a început să exploreze lumea exterioară. În timp, el s-a rătăcit, pierzându-şi capacitatea de a se întoarce în atelierul de creație. Altfel spus, a intrat într-o realitate virtuală, asemănătoare unei holograme, şi nu a mai ştiut cum să se întoarcă în realitatea sa originală. O observare inteligentă a realității arată însă că, de atunci, au existat numeroase intervenții făcute în camera de creație, fie în cea originală, fie într-una rivală. Acestea sunt adevăratele miracole ale istoriei.

Din păcate, viața în ansamblul ei s-a scufundat în materia fizică, pierzându-şi memoria şi continuitatea de sine. Acest lucru poate fi constatat cu uşurință în cartierele mizere ale marilor oraşe, deşi chiar şi acolo putem regăsi o anumită opoziție şi un spirit de luptă împotriva acestui destin fatidic. Oricât de mult ar fi oprimată, viața are capacitatea înnăscută de a reveni la normal, trăgând după sine şi restul comunității din care face parte.

Occultum este puntea de legătură între camera de creație şi materia fizică propriu-zisă. Dacă ne raportăm din nou la tehnologia calculatoarelor, constatăm că oricât de performantă ar fi aceasta la un anumit moment, există întotdeauna căi mai bune şi mai rapide de stocare şi de transfer al datelor, cu o viteză incredibil de mare. Singurele limite ale tehnologiei sunt doar cele ale creatorilor şi utilizatorilor computerelor. *Occultum* nu diferă prea mult de această imagine. Utilizarea sa cea mai spectaculoasă ar fi rearanjarea completă a atomilor şi moleculelor materiei pentru inversarea procesului morții, ca în cazul lui Lazăr, sau pentru vindecarea unor boli incurabile, cum ar fi lepra. Ceea ce se petrece depinde în mare măsură de persoana care utilizează substanța *occultum* sau principiile care stau la baza acesteia.

Înainte de a continua, doresc să adaug că omul nu are neapărat nevoie de substanța *occultum* pentru a face toate aceste lucruri miraculoase. Fiind o ființă spirituală, nu există practic limite în calea acțiunilor sale. Atunci când adeptul

transcende planul fizic şi primeşte un acces liber în atelierul de creație, corpul său fizic produce el însuşi aurul alb, adică *occultum.* Există o afirmație atribuită lui Iisus care spune: „Eu am o susținere (uneori, acest cuvânt este tradus prin „carne”) pe care voi nu o cunoaşteți”.

În mod evident, există grade diferite ale acestei arte. Cât de benefice sau de malefice sunt acțiunile manifestate în planul fizic depinde în mare măsură de intențiile diferiților indivizi implicați în proces.

Capacitățile superioare ale oamenilor din vechime, despre care am vorbit mai devreme, au o legătură directă cu faptul că preoțimea, care simboliza la acea vreme conştiința colectivă, deținea controlul legilor fizice întrucât ştia să lucreze pe nivelele premergătoare planului fizic (ale ante-materiei). Pe măsură ce conştiința a început să se scufunde din ce în ce mai adânc în interiorul materiei, ea şi-a pierdut capacitatea naturală de a intra cu uşurință în zona de creație. Este ca şi cum ți-ai pierde codul de acces la propriul cont bancar. Treptat, *occultum* a început să fie folosit mai mult ca vehicul pentru supraviețuirea de zi cu zi în planul terestru. La fel cum noi respirăm aerul de care avem nevoie pentru a trăi, acei oameni se foloseau de *occultum* pentru a-şi păstra conştiința de sine şi nemurirea într-un univers fizic care are constrângeri severe. Acesta era scenariul în care se afla rasa primordială atunci când a venit pe pământ. Strămoşii noştri au încercat să-şi prezerve nu doar viața fizică, ci şi conştiința de sine. Aşa se şi explică de ce au preferat să se stabilească în Egipt. Printre stâncile de la Abydos, lângă Teba antică, ei au găsit mineralele şi substanțele chimice de care aveau nevoie pentru a produce *occultum.*

Unul din numele antice ale Egiptului a fost Kam, Kamt sau Qemt, cuvinte care înseamnă negru sau întunecat. Unii istorici cred că numele a provenit de la culoarea mâlului lăsat de Nil după revărsare, şi care este într- adevăr foarte închis la culoare. Cercetările pe care le-am făcut mi-au permis însă să găsesc o

corespondență între acest nume şi Kham din Tibet. Am tras astfel concluzia că motivul real pentru care Egiptul era numit „negru" avea legătură cu praful pe care îl extrăgeau acei oameni din stâncile de la Abydos pentru a fabrica occultum. *Această zonă muntoasă din sudul Egiptului este renumită pentru alcaloidul negru pe care îl conține în solul său. Ori de câte ori Nilul se revărsa, pământul se transforma în mâl şi era dus mai departe de apele fluviului. Egiptologul Budge consideră că acesta este motivul pentru care primii creştini au numit acest ținut „Kheme", nume care s-a transmis mai departe la greci, romani, sirieni şi arabi. Cei din urmă i-au adăugat articolul „Al", iar pământul a devenit cunoscut sub numele de „Al-Khemeia", din care a derivat în mod evident mai târziu cuvântul alchimie.*

Budge, recunoscut ca cel mai eminent egiptolog al lumii, afirmă că egiptenii erau faimoşi pentru metalurgia lor şi pentru arta de a transmuta metalele. Ei foloseau argint viu şi alte procese numai de ei cunoscute pentru a produce argint şi aur. Cea mai mare parte a acestui aur şi a acestui argint erau produse prin separarea lor de minereul din care făceau parte. În urma procesului rezulta o pulbere „neagră" despre care se crede că poseda proprietăți miraculoase, conținând în sine proprietățile diferitelor metale transmutate. Budge continuă apoi, dând următorul citat:

„Această pulbere neagră a fost identificată într-o manieră mistică cu trupul zeului Osiris din lumea subterană, considerându-se că atât pulberea cât şi trupul zeului aveau proprietăți magice, fiind o sursă de putere şi de viață".

Deşi această afirmație ține mai curând de superstiție, ea reprezintă totuşi o analogie perfectă pentru un proces ştiințific real, pe care Budge îl ignoră, fie din neştiință, fie – mai degrabă – în mod deliberat. Tot ce afirmă el este că pe măsură ce activitățile metalurgice au devenit din ce în ce mai importante, masele populare şi străinii au ajuns să creadă că proprietățile magice existau în aliaje şi se obțineau prin procesul de topire. Arta prelucrării şi manipulării metalului, dar şi cunoaşterea

aspectelor fizice ale metalelor şi ale presupuselor lor proprietăți magice, au devenit cunoscute sub numele de „Khemeia". Termenul a fost adoptat şi în ceea ce priveşte obținerea pulberii negre folosite ca elixir sau ca principiu activ în operațiunile de transmutație a metalelor. De aici şi expresia: magie neagră.

La început, această expresie nu avea nimic în comun cu maleficul sau cu reaua voință, fiind folosită doar pentru a exprima plastic procedeul prin care se poate reveni în zona de creație.

Ce nu spune Budge este faptul că dacă este amestecat cu această pulbere neagră extrasă la Abydos, aurul este transmutat, prin însăşi natura supraconductivității prezente, transformându-se într-un praf. Simplul contact al unei bare de aur cu această pulbere neagră era suficient pentru a-l transforma într-un praf auriu. Deşi la prima vedere pare magie curată, nu trebuie să uităm că orice reacție chimică dă inițial aceeaşi impresie. În mod obişnuit, această transformare a aurului în praf de aur necesită un proces de încălzire. Într-un mod cu totul remarcabil, compuşii chimici ai solului din Abydos au proprietatea naturală de a realiza acest proces.

Ingredientul esențial care generează acest proces este principiul supraconductivității. Acesta permite declanşarea unui circuit complet liber al electronilor, la fel ca în cazul „particulelor" ante-materiei. În cazul aurului, acesta revine în starea sa naturală, de pulbere. Întrucât avem de-a face cu un proces invizibil pentru ochiul liber, substanța a fost numită occultum, *care, aşa cum spuneam mai devreme, înseamnă ascuns.* Occultum *permite rearanjarea materiei la nivel atomic*[41].

---

[41] În aceste stări primordiale ale materiei (sau în această stare de ante-materie), la baza atomului fizic stă o formă geometrică. În cazul primului element, hidrogenul, avem un singur satelit (electron) care orbitează în jurul nucleului. Acesta este emanat chiar din centrul nucleului, care generează un întreg câmp sferic de energie. Mediumii percep această stare de ante-materie ca o trinitate a cifrei „6", adică 666.

Străvechea ştiinţă de folosire a substanţei occultum *avea la bază arta transferului de energie de la aspectele superioare (mai nobile sau mai subtile) ale omului către aspectele sale inferioare. Există întotdeauna o cale prin care un aspect inferior poate trece pe o treaptă superioară, şi invers. În cazul substanţei* occultum, *ea permite apariţia pulberii de aur alb.*

În şcoala misterelor lui Horus, iniţiatul era antrenat astfel încât constituenţii propriului său sistem să acţioneze ca un supraconductor.

Ingerarea pulberii de aur alb, sau a oricărui alt metal din grupa platinei (dar numai sub formă de pulbere, căci ceea ce conta nu era metalul propriu-zis, ci calitatea sa de supraconductor) putea accelera mult acest proces. Aurul alb era un efect simbolic sau rezidual al faptului că fuziunea dintre emisfera cerebrală stângă şi cea dreaptă (respectiv dintre infinit

---

Spre exemplu, această formă geometrică se poate manifesta sub forma a trei octaedre (fiecare având câte şase vârfuri). Forma antenei Delta-T este tot de octaedru, anticipând starea de ante-materie.

O formă geometrică serveşte ca antenă pentru unde, permiţând informaţiilor să treacă numai dacă sunt transmise pe frecvenţa corectă. Există o frecvenţă precisă de rezonanţă pentru fiecare formă geometrică în parte. Cunoaşterea acestor frecvenţe conduce deopotrivă la ştiinţa secretă a alchimiei şi la arta guvernării. La nivel subatomic, frecvenţele care pot trece prin aceste forme geometrice (invizibile pentru sistemele normale de măsurare) pot fi considerate punctul în care unda se transformă în particulă. Contemplarea acestei transformări reprezintă o tehnică de meditaţie în sine. În cazul de mai sus, unda reprezintă o informaţie convertită într-o particulă care rezidă chiar în interiorul atomului. În acest fel, structura materiei implicate poate fi schimbată.

Orice inginer ştie că un supraconductor obişnuit este construit din atomi aranjaţi într-o structură cristalină geometrică în formă de grilă. Ştiinţa nu consideră însă că atomii (care alcătuiesc structura în formă de grilă) conţin ei înşişi aceeaşi grilă geometrică. Această formă este similară cu reţeaua morfogenetică a pământului şi nu poate fi percepută la nivel atomic cu mijloacele obişnuite de percepţie ale omului. Ambele grile pot fi măsurate în termeni rezonabili cu instrumente umane, dar această ştiinţă este extrem de subtilă.

şi finit) s-a produs.

Faptul că aurul alb acționa el însuşi ca un supraconductor suprem era dovada vie a faptului că procesul inițiatic reprezintă o intrare în rezonanță cu principiile creației. Exista de asemenea un efect secundar interesant legat de consumarea substanței occultum *şi de transformarea fizică şi spirituală care îi succeda: pielea adeptului devenea albastră.*

Capitolul 33

Rasa albastră

Există o tradiție orală străveche care vorbeşte de o rasă a unor oameni cu pielea albastră care a trăit pe pământ, dar a provenit de pe o altă planetă.

Potrivit anumitor relatări, această rasă corespunde poporului primordial venit de pe Marte, despre care am vorbit pe larg în *Piramidele din Montauk*.

Nuanța albastră a pielii lor era asemănătoare cu acel albastru închis (vinețiu) în care sunt colorate uneori vinele umane. În schema lui Madame Blavatsky, această Rasă Albastră corespunde cozii celei de-a Treia Rase a Rădăcinii.

Această tradiție orală s-a transmis rasei ariene, împreună cu tot felul de legende legate de zeitățile cu pielea albastră. Imaginile artistice care îl prezintă pe zeul Krishna îl ilustrează pe acesta cu pielea albastră, ca o încercare a descendenților arieni de a-l identifica cu această tradiție. Au existat de asemenea exemple ale unor descendenți ai rasei ariene care obişnuiau să îşi picteze pielea în albastru, pentru a-şi invoca astfel strămoşii sau zeitățile corespondente. Chiar şi în prezent mai există încă ritualuri celtice la care participanții îşi vopsesc pielea în albastru.

Această culoare reprezintă un simbol al unui ritual străvechi care avea ca scop producerea substanței *occultum* în interiorul corpului uman. Există o reacție chimică precisă care permite sângelui să producă cobalt. Cel mai spectaculos efect al acestui proces este nuanța albastră pe care o capătă pielea. Efectul era cunoscut de druizi, dar cunoaşterea lor îşi are originile în epoca rasei primordiale.

Aceste informații explică, între altele, conceptul de „sânge albastru” al regalității. Explică de asemenea expresia franceză „Sacré bleu”, adică albastru sacru. Cuvinte precum *blue, blood* şi *blessing* (n.n. albastru, sânge şi binecuvântare în limba engleză) sunt înrudite fonetic, fiind probabil derivate din aceeaşi sursă.

Alte dovezi ale existenței Rasei Albastre pot fi observate pornind de la fenomenul copiilor cu Rh negativ care, la scurt timp după naştere, se învinețesc (căpătând o culoare albastru închis, sau în alte nuanțe). Întrucât medicii consideră că le lipseşte oxigenul, ei aplică o tehnologie medicală modernă care constă în transfuzii de sânge. Deşi fenomenul este bine cunoscut, merită totuşi să ne întrebăm ce anume se petrece de fapt.

Copiilor cu Rh negativ le lipseşte cantitatea necesară de fier în sânge, prin comparație cu copiii normali. În schimb, ei prezintă un conținut de cupru peste medie. Când se oxidează, cuprul devine albastru. Când fierul se oxidează, el devine roşu. Pe scurt, copiii care se nasc cu un Rh negativ al sângelui se trezesc într-o lume bogată în oxigen, dar care nu este potrivită cu biochimia lor.

Intuiția îmi spune că această anomalie este legată într-un fel sau altul de elementul numit thulium. Am aflat între timp de la un om de ştiință că thuliumul poate da naştere unui aşa-numit „oxid bazic”. Altfel spus, el este solubil în apă, iar atunci când se amestecă cu aceasta, se transformă într-un oxid. Pe scurt, el poate oxigena sângele. Trebuie să subliniez în treacăt că atunci când majoritatea metalelor rare de pe pământ se transformă în oxizi, atomii de oxigen nu se pot lega de alte molecule. Există totuşi câteva excepții de la această regulă, iar thuliumul ar putea fi una dintre ele. Proprietățile metalelor rare nu sunt suficient cunoscute de ştiință. De aceea, fac apel pe această cale la toți cei care dețin informații în această privință, în speranța că voi putea demonstra cândva cu argumente reale lectura psihică pe care mi-a făcut-o mai

demult prietena mea, mediumul Deanna.

Există în sângele anumitor forme de viață o substanță numită hemocianină, un pigment albastru al sângelui care transportă oxigenul şi care conține cupru. Substanța se găseşte îndeosebi în crustacee, moluşte şi insecte.

O definiție ştiințifică mai precisă afirmă că hemocianina este o soluție incoloră de cupru care conține un pigment şi care prin oxidare se transformă în oxihemocianină, o substanță albastră. Aceasta este dovada ştiințifică a faptului că sângele bogat în cupru se poate albăstri în prezența oxigenului.

Ironia sorții face ca din toate animalele, tocmai scoicile să aibă „sânge albastru” (bogat în cupru). Evreii ortodocşi au o regulă care le interzice să consume scoici, întrucât aceste animale sunt considerate un fel de gunoieri ai naturii, şi deci forma cea mai inferioară de viață. Deşi istoricii vor lua în derâdere acest lucru, afirmând probabil că regula s-a datorat probabil unui lot de scoici stricate pe care le-a consumat cineva în trecut, informațiile referitoare la sângele albastru aduc o perspectivă cu totul nouă. Este ca şi cum învățătura ortodoxă ar respinge ideea ariană a sângelui albastru bazat pe cupru. S-ar părea că evreii şi arienii au agende genetice diferite. Desigur, această abordare este o glumă şi nu trebuie luată în serios. De fapt, cercetările mele arată că există destule persoane cu sânge albastru şi în rândul evreilor.

Singura diferență ține de doctrină.

La fel de ironică mi se pare şi etimologia cuvântului *hemoglobină,* pigmentul roşu din sânge. Aceasta poartă oxigenul de la plămâni la țesuturi.

Cuvântul *heme,* referitor chiar la acea parte a moleculei de hemoglobină care conține pigmentul pe bază de fier, derivă din *hem,* despre care se crede că derivă la rândul lui din *kem.* Ajungem astfel din nou la *Kheme,* acel ținut din Egipt în care se găseşte *occultum* în stare naturală. Verbul *to hem in* (n.n. a înconjura) capătă parcă şi el noi valențe. Este ca şi cum am fi

înconjurați de molecule roșii pe bază de fier, în loc să ne scăldăm între moleculele pe bază de cupru, capabile să ne ridice nivelul de conştiință.

Atunci când vorbim de Rasa Albastră autentică, ne referim inevitabil la o istorie extrem de străveche. De aceea, nu există documente sau izvoare care să descrie această rasă. Există în schimb numeroase legende şi expresii verbale care s-au păstrat. Multe popoare au aspirat la cunoaşterea şi ascendența Rasei Albastre. La un moment dat, membrii rasei primordiale au fost nevoiți să îşi amestece sângele cu cel al raselor indigene. Aşa cum poate fi cu uşurință imaginat, acest amestec rasial a condus la o metisare a populației şi la foarte multe probleme. S-a ajuns chiar la religii precum cea a evreilor, care interzic cultivarea scoicilor cu sânge albastru, bogat în cupru.

Mileniile s-au scurs, iar pe pământ a apărut un sistem rigid de caste, care nu a folosit nimănui pe termen lung, nefăcând altceva decât să degradeze rețeaua morfogenetică a pământului.

Prin intermediul tradiției, înțelepciunea antică a fost transmisă mai departe, în cadrul unui sistem ierarhic care acorda cunoaşterea celor care se dovedeau demni să o primească. Strămoşii noştri şi-au dat seama că a început cataclismul epocii întunecate şi şi-au manifestat intenția de a proteja cunoaşterea, pentru a nu o lăsa să cadă în mâinile unor persoane care să o folosească greşit. Refugiul lor au devenit peşterile din Tibet, iar mânăstirile au devenit păzitori ai cunoaşterii.

Pe măsură ce nivelul de conştiință a continuat să involueze, pe pământ au apărut două şcoli ale misterelor. Fiecare avea propria sa viziune asupra informațiilor mentale cu care trebuia alimentată rețeaua evoluției. Şcolile care s-au răspândit în Tibet susțineau ideea că orice om trebuie să evolueze, până când şi ultimul suflet va ieşi din această *yuga* întunecată. Altfel spus, nici un suflet nu se poate odihni până

când nu a ajuns toată lumea în Nirvana[42].

Aspectul pozitiv al acestei doctrine este că îmbrățişează întreaga umanitate.

Aspectul său negativ este că neagă individualitatea, putând trezi sentimentul că individul nu contează la scara evoluției. În acest fel, ea poate conduce la coborârea ştachetei morale şi la trezirea apatiei la nivelul corpului social.

Cea de-a doua şcoală s-a născut din aceeaşi sursă ca şi cea tibetană, dar s-a stabilit în Egipt, al cărui nume antic era *To-Mera,* o derivație evidentă a numelui *Muntele Meru.* Doctrina născută în Egipt avea în centrul atenției conceptul longevității şi al nemuririi. Membrii acestui grup au căutat să-şi prelungească viața cu ajutorul chimiei. Scopul lor nu era neapărat atingerea nemuririi absolute. Tot ce îşi doreau era un vehicul uman care să reziste un mileniu sau două. Când amprenta ADN se schimbă, odată cu intrarea într-un nou semn zodiacal, individul îşi poate alege un nou vehicul. Această practică fiind extrem de elevată, vă puteți imagina că ea nu era transmisă fiecărui individ care se întâmpla să treacă pe lângă piramide. Primii egipteni şi-au propus să controleze toate legile planului fizic, cu scopul de a obține un nivel superior de conştiință. Instrumentul prin care urmau să realizeze acest ideal era *occultum.* Argumentul cel mai convingător care susține această teză este practica mumificării, poate cea mai celebră moştenire pe care ne-a lăsat-o Egiptul.

---

[42] N. Tr. Idealul *bodhisattva* în budism.

Capitolul 34

Blestemul mumiei

În timpul lui Napoleon, interesul pentru a afla care a fost contextul şi scopul mumificării a devenit din ce în ce mai mare. Istoricii erau intrigaţi, neînţelegând de ce nu au existat mumii în perioada pre-dinastică. Răspunsul este evident pentru toată lumea, deşi nimeni nu-l afirmă deschis: mormintele au fost deschise, iar mumiile descompuse pentru a obţine anumite substanţe din compoziţia lor. Mă refer cu deosebire la *occultum.*

De îndată ce a ajuns la putere, Napoleon a trecut la acţiune.

Principalul său obiectiv a fost acela de a cuceri Egiptul. După ce a învins guvernul islamic local, el a intrat în Camera Regelui din Marea Piramidă, afirmându-şi dorinţa de a rămâne singur. Totul se petrecea în data de 12 august. Relatările din cărţile de istorie se opresc aici. Ce anume s-a petrecut în Camera Regelui pe data de 12 august rămâne un mister până astăzi. Tot ce se ştie este că Napoleon a fost profund afectat în urma experienţei, refuzând să vorbească despre ea. Mai târziu, aflat pe patul de moarte, era cât pe-aci să deschidă subiectul, dar a renunţat, spunându-i persoanei de lângă el: „Oricum nu m-ai crede!”

În afara datelor cunoscute despre Napoleon, acesta avea şi o pregătire ocultă semnificativă, despre care s-a scris mai puţin. Însuşi numele de Napoleon reprezintă un prim indiciu. Literal, numele înseamnă „Micul Napoli”. Zona napolitană a Italiei este recunoscută pentru procentul foarte mare de oameni care se nasc cu Rh negativ al sângelui. Aşa cum am explicat în Piramidele din Montauk, *Rh-ul negativ înseamnă că în genele persoanei nu există factorul maimuţei* rhesus, *existând motive puternice să credem că acest tip de sânge nu provine de pe*

planeta noastră. Rezultă că Napoleon, care s-a născut în familia unui nobil corsican, avea sânge albastru.

Limba nativă a lui Napoleon era italiana. Franceza a învățat-o mai târziu. La vârsta de 9 ani, tatăl său l-a trimis la Academia din Brienne, unde a fost primul elev care a primit o bursă de studii pentru nobili sărăciți. Unul din profesorii care preda la Brienne era chiar St. Germaine, ministrul francez al războiului. Cursul de istorie era predat pe baza cărții lui René Vertot, Istoria Cavalerilor din Malta. *Toate acestea demonstrează că la şcoala respectivă operau în mod evident forțe oculte. Se spune de asemenea că Napoleon era foarte interesat de Sulița Destinului şi că iubita sa soție, Josephine, era descendenta unui lung şir de femei masone.*

Toate aceste informații ne fac să speculăm ipoteza potrivit căreia Napoleon a experimentat substanța occultum *în interiorul Marii Piramide.*

Deşi nu există dovezi istorice care să ateste acest lucru, este cunoscut faptul că această substanță era ingerată de inițiații care intrau în Camera Regelui.

De altfel, nu este important să dovedim faptul că Napoleon a consumat occultum, *ci doar că ştia de această practică*[43]. *La vremea respectivă, mumiile erau dezgropate şi consumate de cel puțin 400 de ani, pentru obținerea substanței* occultum.

În jurul anului 1400, în textele de limbă engleză a început să fie folosit din ce în ce mai des cuvântul latin mummia. *Acesta înseamnă de fapt „praf de mumie", un remediu universal extrem de popular încă de la începutul secolului al XIII-lea. Shakespeare a scris despre el, iar Francis Bacon l-a*

---

[43] Potrivit mărturiei unui cititor, Nalpoleon a fost dus de francezi la Amagansett, la numai câțiva kilometri de Montauk, la sfârşitul perioadei sale de exil pe insula Sfânta Elena. Englezii s-au înfuriat îngrozitor, iar Napoleon a fost readus pe Sfânta Elena, unde a şi fost otrăvit. Informația a fost preluată de cititor dintr-un număr al ziarului *Sunday News,* pe care din păcate nu şi l-a putut aminti.

recomandat „împotriva cheagurilor de sânge”. Majoritatea medicilor îl prescriau ca remediu atotputernic împotriva celor mai variate boli. Pe măsură ce au trecut secolele, egiptenii au refuzat să mai accepte practica descompunerii mumiilor. Nu numai că doreau să îşi prezerve antichităţile, dar preferau să folosească praful de mumie pentru uz personal.

Majoritatea autorilor contemporani care scriu despre „praful de mumie” par exasperaţi de această „practică barbară”. Este evident că nu înţeleg despre ce este vorba în realitate. Ar fi absurd să credem că medicii prescriau acest remediu cu 300 de ani în urmă din pură superstiţie. Este limpede că exista un principiu activ (occultum) *care permitea deschiderea canalelor energetice ale corpului, astfel încât vindecarea să se poată produce.*

Unul din istorici a scris că praful de mumie se reduce de fapt la bitum, o răşină minerală produsă de un munte din Persia numit Mummia.

Unii cercetători au tras concluzia că reziduul negru din mumii era de fapt bitum. Mummia *sau bitumul nu se găseau din abundenţă în stare naturală şi erau considerate atât de preţioase încât au fost chiar depozitate în Trezoreria Regală, sub pază continuă. Istoricul de care vorbim conchide: „Această practică revoltătoare nu ar fi fost iniţiată vreodată dacă oamenii ar fi ştiut din ce sunt alcătuite de fapt mumiile”. El explică faptul că atunci când cercetătorii occidentali au început să studieze fâşiile de pânză în care erau înfăşurate mumiile, ei au descoperit în acestea un material răşinos de culoare neagră. În mod eronat, s-a crezut că această substanţă era bitum. Ea arăta într-adevăr ca bitumul, aşa că nu putea fi altceva! Această aşa-zisă „eroare” explică 700 de ani de folosire continuă a prafului de mumie!*

Bitumul este definit ca un asfalt în stare naturală, de smoală.

Cuvântul asfalt *înseamnă „a se feri de cădere”. Dacă bitumul are într- adevăr proprietăţi vindecătoare, poate chiar*

cele ale occultum*-ului, acestea se referă cu siguranță la căderea omului din Grădina Edenului. Ideea de smoală este interesantă şi dintr-o altă perspectivă, căci ne aminteşte de Noe şi de Arca sa. Să ne reamintim că Noe s-a folosit de smoală pentru a conferi rezistență arcei sale. Din punct de vedere ezoteric, Arca Alianței şi Arca lui Noe reprezintă acelaşi lucru. Folosirea „smoalei" nu se referă numai la* occultum, *ci şi la prezervarea ADN-ului (simbolizată de perechile de animale de care vorbeşte Biblia).*

Autorii care critică folosirea barbară a mumiilor ignoră în mod evident toate aceste informații. Pe de altă parte, au şi ei dreptatea lor, căci comerțul cu mumii a devenit în timp o practică notorie şi degradantă.

Întrucât mumiile deveneau din ce în ce mai greu de găsit, speculanții au început să le fabrice ei, din corpuri recent decedate. Recomandarea prafului de mumie ca remediu a căzut în dizgrație, dispărând din practica medicinală spre sfârşitul secolului al XIX-lea. Începând din acel moment, britanicii au fondat o şcoală de medicină la Cairo. Din ruinele Tebei au fost aduse două transporturi mari de mumii. Subiectul prafului de mumie a devenit secret, nemaifiind accesibil decât elitei nobiliare.

Există şi la ora actuală dispute academice pe tema conținutului în bitum al mumiilor. Legendele şi relatările istorice de altădată indicau faptul că mumiile conțineau într-adevăr bitum. Când mumiile au devenit tot mai rare, relatările istorice au început să devină din ce în ce mai sceptice în această privință. Răspunsul corect este evident, fiind de altfel unul din secretele revelate în Cartea Egipteană a Morților: aşa-zisul bitum era de fapt pulberea neagră de occultum. *Atât* occultum *-ul cât şi bitumul posedă proprietăți vindecătoare, dar folosirea lor corectă şi relația lor cu procesul de mumificare necesită încă studii aprofundate. Un lucru este cert: egiptologii din secolele trecute au numit această substanță bitum, fiind convinşi că asta era. La vremea aceea nu existau instrumentele ştiințifice*

care să dovedească contrariul.

Când citesc Cartea egipteană a morților, *majoritatea oamenilor nu înțeleg nimic şi sfârşesc prin a adormi. Într-adevăr, la prima vedere cartea pare complet neinteligibilă. Cel mai popular traducător al ei a fost Budge, care ignora cu desăvârşire tradiția respectivă şi studiile de care am vorbit mai sus. De-a lungul timpului, secretele din* Cartea morților *au fost păstrate ascunse de o anumită frăție. Însăşi istoria convențională afirmă că jefuitorii de morminte din secolele trecute alcătuiau o veritabilă breaslă. Îşi transmiteau comerțul din generație în generație şi aveau tendința să se specializeze în jefuirea mormintelor regale sau a indivizilor bogați. Ştiau că au existat familii care dispuneau de o concentrație mai mare de* occultum *în cadavrul lor. Acestea făceau parte din categoria preoților şi a nobililor, care aveau o biochimie şi o genetică specifică, mai predispusă către producerea de* occultum *în propriul corp. Liniile genealogice ale acestor familii au rădăcini atât de îndepărtate în timp încât nu sunt acoperite de izvoare scrise.*

Toate aceste lucruri sunt cunoscute şi astăzi de anumite familii care trăiesc în Cairo şi în împrejurimile acestui oraş. Sunt familii de egipteni indigeni care nu fac parte din establishment*-ul politic, dar au observat de-a lungul timpului desacralizarea culturii şi istoriei lor. Aceşti oameni ştiu de existența substanței* occultum *din tată în fiu. Aceşti nativi egipteni au fost vânați de nazişti, dar şi de alte facțiuni politice, încă din timpuri imemoriale.*

Pentru ei, istoria se repetă. Sunt oameni ale căror motive de îngrijorare sunt reale, dar care nu se pot plânge. Din păcate pentru ei, Egiptul continuă să fie şi astăzi sub influența naziştilor, la fel ca şi în trecut.

Cred că ați început să înțelegeți de ce s-a urmărit dintotdeauna controlul acestei țări şi de ce Otto Skorzeny şi-a mutat aici efectivele militare după război. Occultum *este nu doar utilizat ca proces invizibil, dar este el însuşi o marfă*

invizibilă care circulă pe piața neagră a lumii. Există oameni în această lume care îl consumă pentru longevitate, sau pentru păstrarea continuității memoriei. Subiectul este unul dintre cele mai delicate la ora actuală.

Tibetul a jucat de-a lungul timpului un rol asemănător. De fapt, se spune că mineralul din minele asiatice a fost extras în cantități infinit mai mari decât cele oferite de consumarea mumiilor. Aşa se explică invazia comunistă asupra Tibetului şi restricțiile severe aplicate călătorilor de a intra în peşteri şi în alte depozite ale cunoaşterii sacre.

Existența acestei substanțe în Tibet poate fi demonstrată cu uşurință prin examinarea cuvântului chinez shilajit, *care înseamnă „iarbă (plantă)".*

În realitate, shilajit *nu este o vegetală, ci un mineral care seamănă cu asfaltul. Este extras din rocile negre existente în Himalaya şi este consumat în stare naturală de şobolani şi maimuțe. Localnicii macină pietrele şi le fierb până când pe marginea soluției apare o spumă. Aceasta este luată cu grijă, uscată la soare şi fiartă din nou, de data aceasta într-un amestec de plante cunoscut sub numele de* triphala, *obținându-se astfel o pastă. Pasta este dizolvată în apă, după care poate fi băută. Având un conținut bogat în fier,* shilajit *-ul este considerat un remediu pentru oase şi pentru rinichi.*

Secretele Tibetului au fost întotdeauna ascunse, cel puțin din motive geografice, dacă nu şi din altele, mai deliberate. Factorii politici au făcut ca accesul la această cunoaştere să devină de-a dreptul imposibilă. Pe scurt, transmiterea cunoştințelor referitoare la occultum *şi extracția acestui minereu sunt complet interzise la ora actuală.*

Nu mi-am propus să demonstrez aici pe larg toate aceste informații, ci doar să vă familiarizez cu o serie de concepte noi şi cu o moştenire incredibil de bogată a umanității. Există atâtea legende ezoterice care fac aluzie la această substanță încât este imposibil să le punem pe toate pe seama simplei fantezii. Cine doreşte să caute informații suplimentare, va şti cu siguranță să

le obțină. De altfel, avem chiar noi înşine intenția să scoatem în viitor o carte numai pe acest subiect.

Deocamdată, unicul lucru pe care doresc să-l subliniez este faptul că studierea substanței occultum *m-a condus din nou în punctul din care am plecat: Montauk. Imaginea de ansamblu începe să prindă contur dacă privim întreaga scenă din perspectiva unuia din rezidenții temporari care au trecut prin Montauk: Aleister Crowley.*

Capitolul 35

Crowley

La scurt timp înainte de excursia sa la Montauk, Aleister Crowley a realizat un experiment de magie sexuală împreună cu Roddie Minor, o chimistă pe care o numea „Cămila”. În simbolistica ocultă, cămila se referă la Arcă, întrucât poate duce în spinare o mare încărcătură prin deşert. Ea reprezintă un vehicul. Potrivit Bibliei, cămila a fost animalul care i-a transportat pe magi. Relația indisolubilă despre care se spune că există între Arcă şi Christos apare şi în acest exemplu.

Cel mai spectaculos rezultat al experimentului realizat de Crowley şi Minor a fost contactul celui dintâi cu o entitate extraterestră pe nume LAM.

Desenul făcut de Crowley arată că acesta era un extraterestru din categoria „cenuşiilor cu capul mare”. Există autori în OZN-ologie care susțin că Aleister a fost primul contemporan care a desenat un extraterestru de acest fel, care avea să atragă atât de mult atenția mas-mediei mai târziu. Deşi nici unul din aceşti autori nu vorbeşte de legătura lui Crowley cu Montauk-ul, aceasta este de necontestat.

Nu se ştie foarte exact ce a făcut Crowley la Montauk, dar este cert că a pus la cale unul dintre cele mai fascinante scenarii. Un istoric din OTO mi-a spus că Aleister a ținut un jurnal pe toată perioada cât a stat la Montauk, fără să precizeze însă aproape nimic în legătură cu motivele vizitei sale. Unicul lucru pe care l-a menționat el în jurnal a fost acela că dorea să îi viziteze pe „clarvăzătorii din Montauk”, fără alte explicații suplimentare.

Colaborarea lui Crowley cu LAM nu se referă la Montauk, ci şi la restul temelor pe care le-am atins în această carte. Am

putea spune că LAM era o ante-inteligență umană, la fel cum *occultum* este o ante-materie. De fapt, LAM este un factor subconştient arhetipal care există în adâncurile structurii mentale a tuturor oamenilor. El are acces la zona de creație de care am vorbit într-un capitol anterior. Magicienii din trecut au numit această zonă de creație *R'lyeh,* regiunea în care se află zeul ascuns sau adormit *Cthulu.*

„C"-ul din Cthulu nu se pronunță, astfel încât numele se citeşte Tulu – referință directă la Thule. Toți zeii care trăiesc în R'lyeh sunt cunoscuți sub numele de Cei Uitați, acesta fiind şi unul din numele Rasei Primordiale sau a Rasei Bătrânilor (pe care o putem identifica şi cu Rasa Albastră). De aceea, LAM poate fi considerat un păzitor al porții care duce la zeul ascuns, cel care influențează aspectele cele mai profunde ale psihicului nostru. Simultan, este şi un reprezentant al Rasei Bătrânilor.

Conceptul de Zei Uitați a fost popularizat de H.P. Lovecraft, care a făcut dovada unei intuiții uluitoare (ca să nu spunem a unei inițieri) atunci când a descris aceste inteligențe pre-umane îngropate adânc în subconştientul nostru. Lovecraft a rămas faimos pentru ciudata sa apropiere de nazişti, precum şi de unii dintre contemporanii lui Crowley. În mod oficial, Lovecraft nu a fost decât un simplu scriitor. Textele sale indică însă posibilitatea să fi fost simultan şi un magician. Există diferite legende şi povestiri referitoare la călătorii în timp asociate cu Lovecraft, dar acesta este un alt subiect.

Ca să evocăm din nou conexiunea tibetană, este interesant că Aleister defineşte cuvântul LAM ca însemnând cale sau cărare în tibetană. Sensul este că LAM reprezintă calea de întoarcere acasă. Deşi acest lucru nu este neapărat incorect, există şi o altă definiție, care i se potriveşte mai bine lui LAM.

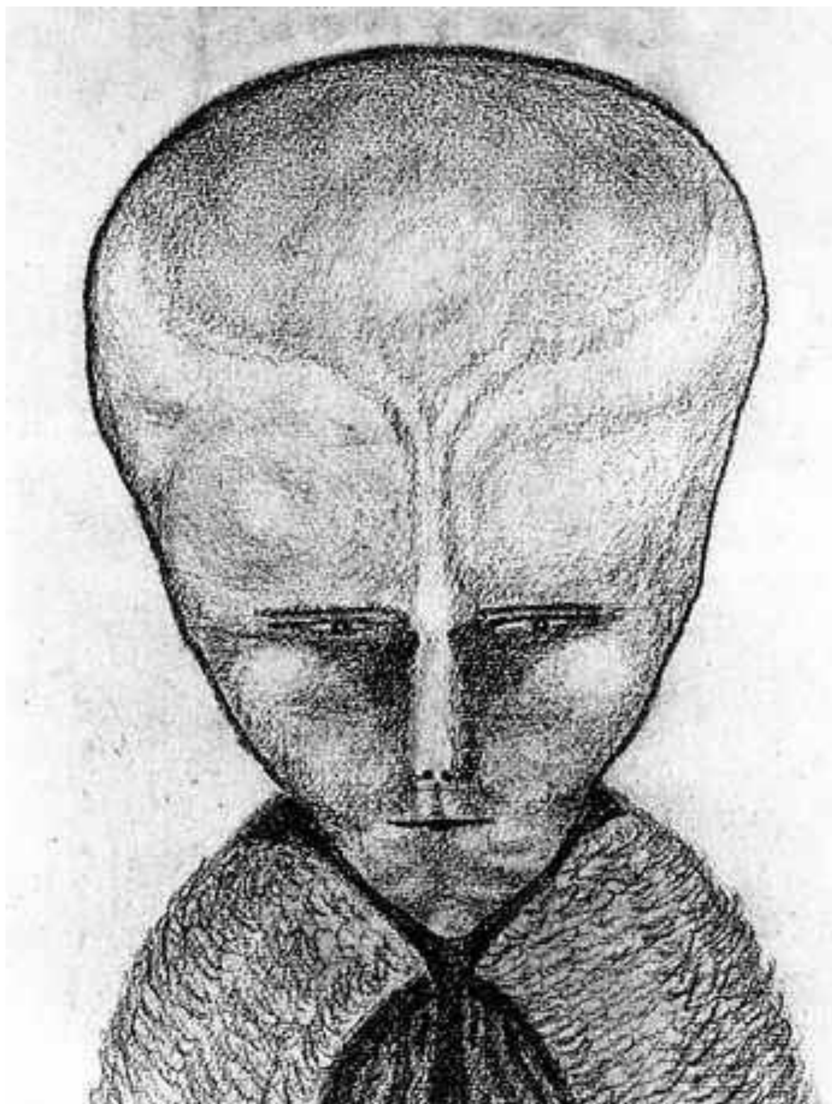
În timp ce studiam opera lui Budge, faimosul egiptolog, atenția mi-a fost atrasă de o referință la o carte intitulată *Svastica,* de Thomas Wilson.

Budge afirma că lucrarea lui Wilson este cea mai importantă şi mai exhaustivă carte scrisă vreodată despre svastică. Fiind scrisă în anul 1898, nu mi-a fost deloc uşor să găsesc această lucrare. Curiozitatea mea era cu atât mai mare cu cât autorul ei se numea Wilson.

Până la urmă am reuşit să aflu că Thomas Wilson, director al Institutului Smithsonian, a adunat toate informațiile şi artefactele pe care le-a găsit despre svastică. El a demonstrat astfel că aceasta este un simbol universal al umanității. Ilustrările sale grafice pot fi întâlnite în întregul Orient, dar şi la nativii americani. Cel mai frecvent o regăsim în Tibet şi în China, unde ilustrează o mişcare în formă de vârtej sau un vortex al creației.

Întrucât cuvântul înseamnă „sursă", semnificația lui nu numai că implică, dar chiar se referă direct la conceptul de soare negru (în calitatea sa de vid negru al creației).

Încă şi mai interesantă mi s-a părut definiția dată de Wilson cuvântului tibetan *lama,* tradus de regulă prin *guru* sau lider religios. Deşi lama-şii sunt de multe ori priviți ca nişte călugări, tibetanii fac o distincție între aceste două categorii. Studiul lui Wilson arată că la origini, cuvântul se pronunța „lamh", h-ul fiind mut. Regăsim astfel sunetul fonetic LAM, numele entității cu care Crowley a intrat în contact. Wilson continuă afirmând că *lamh* şi *lama* înseamnă cruce, punând un semn de egalitate între acest cuvânt şi svastică. În contextul crucii creştine şi al afirmației lui Christos, care spune: „Eu sunt calea", Crowley defineşte cuvântul LAM prin „cale" sau „cărare". Atunci când calea sau cărarea se transformă într-o „cruce" sau o „svastică", obținem „cheia universală" de care vorbeşte *Cartea legii.* Această cheie se referă la evoluția geometrică a existenței şi la sursa creației, acel vid negru sau acel proces regenerator ilustrat de pântecul femeii. Regăsim astfel din nou conceptul de Soare Negru. Deşi

LAM

Ilustrare artistică a lui LAM. În versiunea tradițională desenată de Crowley, LAM are ochii aproape închişi. Portretul de mai sus simbolizează o nouă trezire a conştiinței.

mai există şi alte semnificaţii ale acestui concept, toate definiţiile pornesc de la ideea că adevărata putere izvorăşte direct din vidul creaţiei. Aceasta este esenţa.

Alte sensuri mai comune ale cuvântului „svastică” sunt: bine, bun sau binecuvântare. În limba sanscrită, cuvântul se scrie *suasti.* Prefixul *su* înseamnă sursă. Dacă adăugăm sufixul *ka,* obţinem *suasti-ka,* sau *svastika,* care înseamnă sursa spiritului, sau sursa spiritului bun.

Toate aceste interpretări ne permit să obţinem o corespondenţă interesantă, după cum urmează: LAM = lama = lamh = cruce = svastică = sursă = Soarele Negru = Zeul Ascuns = Mon.

Am descoperit o sincronicitate încă şi mai remarcabilă cu toate aceste corespondenţe după ce am terminat de redactat manuscrisul la această carte.

Am găsit un ghid turistic al Tibetului în care se spunea că cel mai mare şi mai frumos festival din această ţară este aşa-numitul festival Mönlam. S-a ţinut anual până în 1959, când chinezii l-au interzis. Festivalul a fost reluat, într-o formă mai puţin formală, începând din anul 1986, fiind repetat de atunci în fiecare an. Sursele istorice afirmă că festivalul Mönlam a fost inaugurat pe la începutul secolului al XV-lea de către Tsongkhapa, un lama a cărui tradiţie şi succesiune nu au nimic de-a face cu ierarhia clericală a lui Dalai Lama.

Un călugăr tibetan mi-a povestit că festivalul Mönlam este similar cu ceea ce noi numim Mardi Gras. Atmosfera este extrem de festivă, întregul Tibet umplându-se de călugări şi de pelerini. Călugării se angrenează în dezbateri filozofice, în timp ce procesiunile transportă sculpturi uriaşe, făcute din unt, şi o statuie de mari dimensiuni a lui Maitreya (viitoarea încarnare a lui Buddha). Festivalul Mönlam începe imediat după celebrarea noului an tibetan, în cea de-a patra zi a primei luni a anului. Celebrarea include rostirea de rugăciuni, deci angrenarea factorului voinţei, ceea ce reprezintă în sine o corespondenţă. Însuşi numele festivalului aminteşte de

Soarele Negru, dar şi de fenomenele de la Montauk.

În plus, am aflat din lucrarea cabalistică a lui Kenneth Grant că în ecuaţia verbală de mai sus, în care LAM = Mon, intră şi cuvântul *Vril.*

Folosind sistemul ebraic de numerotare, *Gematria,* Grant demonstrează că Vril corespunde cuvântului LAM. În viziunea lui Grant, Vril este o forţă magică pusă în mişcare de orgasm cu scopul de a putea invoca fiinţe sau entităţi din exterior.

Creaturile „din exterior" includ cele mai profunde arhetipuri care există în mintea noastră, printre care se numără şi Cei Uitaţi sau Rasa Bătrânilor. Aceste entităţi ne reamintesc de Rasa Albastră şi de principiile substanţei *occultum,* căci primii care au operat cu aceasta au fost membrii acelei rase. Aceste entităţi au rămas în însăşi memoria celulelor noastre.

Occultum este una din modalităţile cunoscute prin care putem accesa regatul conştiinţei, intrând din nou în camera de creaţie.

Evident, ne putem pune întrebarea filozofică: când poate fi privită o entitate ca un arhetip din subconştientul nostru şi când poate fi considerată ea o entitate de sine stătătoare? Doctrina hindusă afirmă în această direcţie că tot ceea ce există este conştiinţă. O fiinţă sau o creatură nu se poate manifesta conştient în faţa noastră decât dacă noi îi permitem, fie şi la nivel subconştient. Carl Jung a demonstrat că oamenii împărtăşesc un subconştient colectiv. Numai pornind de la această premisă vom reuşi noi să lucrăm la unison pentru a descoperi împreună secretele strămoşilor noştri din vechime.

Crowley a fost ales ca iniţiat al acestor secrete, lucru demonstrat, între altele, de cartea cu numărul 14 din Tarotul creat de el. Intitulată *Arta,* cartea prezintă pe frontispiciu următorul citat latin, preluat din alchimie: „VISITA INTERIORA TERRAE RECETIFICANDO INVENIES OCCULTUM LAPIDEM", care înseamnă „Vizitează părţile interioare ale pământului: prin rectificare, vei găsi piatra

ascunsă". Inițialele acestor cuvinte dau V.I.T.R.I.O.L., care înseamnă Solventul Universal. Crowley îl descrie şi ca Remediul Universal, care poate fi o piatră, o pulbere sau o tinctură.

În cartea sa, *Liber Li: continentul pierdut*, Crowley ne dă un indiciu referitor la folosirea substanței *occultum* în preistoria umanității. Această cărticică este o istorie a lui Atlas, adevăratul nume al Atlantidei. Autorul ne reaminteşte aici că Atlas a fost cel care a susținut întreaga lume antică prin puterea sa morală şi magică. El continuă precizând că rădăcina cuvântului *Atlas* este cuvântul lemurian *Tla* sau *Tlas,* care înseamnă negru. „A" este un prefix feminin, derivat din forma pe care o ia gura atunci când rosteşte această vocală. Altfel spus, Atlas reprezintă aspectul feminin al culorii negru, ceea ce corespunde întru totul ținutului Khem din Egipt, dar şi fecioarei negre sau zeiței negre. Este de asemenea un simbol al Soarelui Negru, sau vidul creator.

În cartea sa, care multora trebuie să li se fi părut un simplu roman de ficțiune, Crowley descrie numeroase cuvinte atlante cu etimologiile lor.

Esența întregii civilizații pare să fi fost o substanță numită ZRO, un fel de fosfor. Crowley îl descrie după cum urmează:

„Fosforul era o necesitate absolută în Atlas, dar nu era folosit în forma sa roşie sau în cea galbenă, ci într-un al treilea alotrop, o substanță albastru închis, sau mai degrabă violet închis, care exista numai în formă de pulbere fină, mai fină decât aurul precipitat, mai dură decât diamantul, de 11 ori mai grea decât fosforul galben, aproape incombustibilă, şi atât de otrăvitoare încât o singură uncie putea provoca moartea a 250 de oameni".

ADN-ul şi ARN-ul au fost descoperite de oamenii de ştiință pe la începutul secolului al XIX-lea datorită prezenței fosforului în organismul uman. Întrucât fosforul nu apare în alte substanțe sau componente ale celulei, savanților le-a fost uşor să-l izoleze, iar apoi să îşi continue cercetările pe această

bază. Propriile sale studii şi inițierile primite i-au permis lui Crowley să înțeleagă faptul că fosforul joacă un rol important şi în ceea ce priveşte influențarea materiei de către spirit.

Vorbind de Atlas sau de Atlantida, Crowley face la un moment dat o afirmație ciudată: „Aproape peste tot, drumurile şi bordurile prezentau asperități şi spărturi, dintr-un motiv pe care nu-mi este îngăduit să-l dezvălui”. Afirmația ne dă de bănuit. Este ca şi cum ar face o referință ascunsă la proprietățile bitumului, care poate fi folosit şi ca asfalt. Este posibil ca urmaşii de mai târziu ai civilizației atlante să fi făcut spărturi în asfalt pentru a obține această substanță cu proprietăți atât de valoroase[44].

Procesul de fabricație al zro trece prin numeroase etape, fiecare fiind caracterizată de diferite proprietăți. Substanța trece dintr-o fază lichidă într-una solidă, dar este cert că sfârşeşte în dieta alimentară a atlanților. Aceasta este o referință directă la „mana cerească”. Procesul de producție al zro aminteşte de atributele magice ale Arcei Alianței, fiind însă mult mai complex decât aceasta.

Întregul scop al civilizației atlante era producerea şi consumul de zro.

Ceea ce rămânea după consumul propriu era cedat castei preoțeşti sau magicienilor pentru a face experimente. Substanța conținea toate proprietățile lui *occultum,* având însă şi alte atribute, pe care acesta nu le are. Deşi Crowley oferă

---

[44] Un film video recent referitor la ruinele atlante de pe coastele insulei Bimini prezintă drumuri construite din pietre. Între pietre există spații de circa o jumătate de metru. Comentatorul afirmă că acest lucru pare ciudat, întrucât nu există nici un fel de asfalt care să lege pietrele! Într-o altă ordine de idei, doresc să menționez că Jack Parsons a atins apogeul carierei sale în domeniul rachetelor tocmai din cauza asfaltului. Odată, pe când privea muncitorii lucrând la un drum, el şi-a dat seama că asfaltul este exact substanța care ar permite unei rachete să aibă o ardere lentă, şi astfel să poată fi propulsată mai mult timp. Aşa s-a născut ideea rachetelor cu combustibil solid, care a marcat era tehnologiei spațiale moderne.

mult mai multe informații legate de zro decât am reuşit eu să redau aici, el afirmă că nu a prezentat decât sumar proprietățile miraculoase ale acestei substanțe. El nu numai că identifică zro cu Remediul Universal, dar îl numeşte chiar „aurul potabil”, ceea ce nu mai lasă nici o îndoială în ceea ce priveşte corespondența sa cu *occultum.*

Ironia sorții face ca aspectul cel mai negativ al civilizației atlante aşa cum o descrie Crowley să fie tocmai exploatarea unei rase servile în scopul extracției de zro. Muncitorii erau tratați ca nişte animale, fiind lăsați să moară în lagărele de muncă silnică. Imaginea ne aminteşte perfect de imperiul nazist.

Procesul de prelucrare a substanței zro este descris doar parțial de Crowley, suficient însă pentru a ne da seama că ştiința noastră convențională nu ar putea să-l reproducă vreodată. De altfel, el depăşeşte însăşi imaginația noastră convențională. În starea sa de maximă puritate, zro îi permite omului să zboare şi să manifeste orice doreşte. Este ca şi cum i-ar permite omului accesul direct la camera de creație, în care poate modifica materia sau istoria într-un singur moment. Într-o formă mai puțin rafinată, zero nu face decât să alimenteze forța vieții, mărind longevitatea şi amplificând capacitatea de percepție psihică a universului înconjurător.

Dacă privim substanța *occultum* ca un instrument, apar câteva aspecte interesante pe care merită să le analizăm. Pe de o parte, vorbim de o substanță capabilă să trezească spiritualitatea din noi. La prima vedere, pare să fie o contradicție în termeni, căci spiritul este de regulă considerat a fi complet independent de materie. În realitate, în orice formă a sa, materia este un produs al conştiinței, având aşadar aceeaşi esență ca şi spiritul. Indiferent dacă ne place sau nu, noi suntem blocați în acest univers material. Dacă dorim să ne eliberăm, nu ne rămâne decât să studiem componentele conştiente ale lui *occultum,* sau, dacă nu credem în acesta, ale unei alte substanțe care are aceleaşi proprietăți.

Pe de altă parte, nu trebuie să devenim dependenți de o substanță exterioară pentru a susține un anumit nivel de conştiință. Secretul constă în evoluția interioară, atingând un nivel pe care să putem manifesta noi înşine *occultum* sau orice altceva dorim. În această carte m-am referit la puterile creatoare ale universului şi ale sufletului. Ele reprezintă cheia întregului proces. Studierea substanței numite *occultum* ne permite să ne dăm seama de propriile noastre puteri de regenerare. Ea reprezintă pentru suflet ceea ce reprezintă pentru corp consumul de vitamine şi minerale. Scopul nostru este acela de a ne întoarce în camera de creație, indiferent de mijloacele pe care trebuie să le folosim pentru a-l atinge. Acest lucru trebuie să-l înțelegem, mai presus de orice altceva.

Aceasta este concluzia cu care vă propun să ne despărțim. Mai este nevoie de multă muncă, dar mai avem timp pentru a ne ocupa de ea. Aventura continuă.

Epilog

Am vorbit în această carte despre numeroase subiecte, despre tot felul de locuri şi oameni. Fiecare capitol ar putea fi baza de pornire pentru un întreg volum, într-o serie enciclopedică. Aşa cum spuneam încă din introducerea lucrării, numitorul comun după care m-am ghidat în această saga este principiul sincronicității şi faptul că toate mesajele pe care le-am primit au fost orchestrate de o forță exterioară.

Am ajuns la această concluzie după ce am primit o scrisoare de la o societate magică din Europa, al cărei interes a fost trezit de cărțile din seria Montauk. Membrii acesteia mi-au pus mai multe întrebări decât aş fi avut timp să le răspund vreodată, dar una dintre ele mi s-apărut cu deosebire interesantă. Magicienii de care vorbesc doreau să ştie de ce nu am vorbit nimic despre conexiunea canibală cu fenomenele de la Montauk. Oare era prea greu de digerat de stomacurile fine ale cititorilor mei?

Într-adevăr, am preferat să nu insist prea mult asupra aspectelor cele mai dure ale fenomenelor de la Montauk sau ale ocultismului. În cazul canibalismului practicat la Montauk, trebuie să recunosc însă că nu m-am gândit prea mult la acest aspect. După ce am primit scrisoarea, m-am trezit frunzărind o carte intitulată *... şi adevărul vă va face liberi,* de David Icke, un autor englez. Am primit această carte în două exemplare, fără să solicit acest lucru, de la doi cititori care considerau că merită să o citesc. Lucrarea este bine documentată şi menționează în treacăt Proiectul Montauk. Am început să o citesc deoarece doream să aflu mai multe în

legătură cu presupusa conexiune a lui George Bush şi a familiei sale cu naziştii. Am ajuns imediat la un capitol referitor la Societatea Skull and Bones[45], din care au făcut parte atât George Bush cât şi Bill Clinton.

Cartea lui Icke explică conexiunile politice ale lui Prescott Bush, tatăl lui George. Lucrul care m-a şocat cel mai tare a fost menţiunea că Prescott Bush a rămas faimos în cadrul Societăţii Skull and Bones pentru escapada pe care a organizat-o la mormântul ultimului războinic indian, Geronimo.

Povestea afirmă că în mai 1918, Bush şi alţi cinci membri ai societăţii au jefuit mormântul lui Geronimo de la Fort Sill, Oklahoma, furând diferite artefacte şi craniul liderului apaş. Cei şase au dus aceste obiecte la sediul Skull and Bones de la Universitatea Yale, pentru a le folosi în diferite ritualuri. Sursa acestor informaţii este chiar istoria internă a Societăţii Skull and Bones, care menţionează şi negocierile cu preşedintele tribului apaş San Carlos, Ned Anderson, pentru recuperarea rămăşiţelor lui Geronimo. Icke citează de asemenea un articol apărut într-un număr din anul 1989 al revistei *New Yorker,* în care un alt membru al societăţii afirmă că a văzut circa 30 de cranii umane în „mormântul" lor.

Dar ce au toate acestea de-a face cu canibalismul de la Montauk?

Dacă ţinem cont de principiul sincronicităţii, au foarte mult de-a face.

În capitolul 4 al cărţii de faţă am vorbit de o femeie din linia genealogică a familiei Cameron care a ajutat la scrierea istoriei Universităţii Yale, sediul Societăţii Skull and Bones. Cercetările făcute de Icke în privinţa acestei societăţi arată că ea a fost înfiinţată pe la jumătatea secolului al XIX-lea, fiind cunoscut ca şi „Capitolul 322 al unei societăţi secrete germane" numite „Frăţia morţii". Regăsim aşadar conexiunea

---

[45] Craniu şi Oase.

germană şi cea a clanului Cameron intersectându-se.

Icke afirmă că Societatea Skull and Bones este profund rasistă şi că se autofinanţează din vânzarea de droguri ilegale. Autorul oferă extrem de multe detalii, inclusiv conexiunile societăţii cu câteva din marile familii ale *establishment*-ului englez. Sediul societăţii este literalmente un mormânt din incinta Universităţii Yale, complet inaccesibil publicului şi altor studenţi.

Propriile mele cercetări indică faptul că societatea „Frăţia morţii” mai este cunoscută şi sub numele de Liebenblut, sau „Iubitorii de sânge”. Este vorba de un grup de oameni care şi-au propus să îşi păstreze propria continuitate de conştiinţă, mai presus de toţi ceilalţi. Ei sunt cei care controlează extracţia minereului de *occultum* din Egipt, păstrând substanţa numai pentru ei. Legăturile lor cu Tibetul sunt foarte puternice, deşi prezenţa lor în zonă nu este foarte bine documentată. Este interesant de menţionat în treacăt că George Bush este cunoscut în lumea politică pentru relaţiile sale apropiate cu China comunistă.

Am vorbit în capitolul precedent de „aspectul negativ” al civilizaţiei atlante, prezentat de Crowley ca fiind exploatarea unei rase inferioare de oameni, puşi să lucreze în minele de zro, organizate după modelul unor lagăre de muncă silnică. Acest model nu diferă foarte mult de societatea modernă.

Deşi nu lucrăm în lagăre de muncă, omul mediu nu poate supravieţui decât dacă munceşte încontinuu. Mijloacele mas-media fac apologia societăţii de consum. Deşi aparent sunt promovate multe libertăţi ale omului, în realitate majoritatea populaţiei serveşte drept forţă de muncă pentru o elită atotputernică al cărei unic interes este să-şi prezerve propria bază de putere.

Conspiraţiile sistemului bancar şi corporatist internaţional sunt deja bine cunoscute, fiind acoperite de un număr mereu în creştere de cărţi. Pe nivelul cel mai puternic al civilizaţiei, există entităţi conştiente care urmăresc să-şi prezerve baza

existențială cu ajutorul unei substanțe care precede materia: *occultum.*

Acest lucru explică şi fascinația pentru cranii şi oase. Aceşti elitişti nu se înconjoară de cranii şi de tot felul de artefacte oculte numai din dorința de a se amuza sau de a-i speria pe noii veniți în fraternitatea lor. Ei sunt cu adevărat nişte canibali care consumă esența din care sunt alcătuite oasele.

Uneori este vorba chiar de consumul efectiv al aurului alb rezidual *(occultum)* care rămâne în oasele celor decedați. Alteori, sunt interesați doar de semnificația ocultă a unui craniu precum cel al lui Geronimo, simbol al cuceririi supreme a ultimului erou nativ american. Există şi ceremonii mai sinistre, care includ consumarea glandei pineale „vii” în urma sacrificării unui animal sau chiar a unei ființe umane. Practica este cunoscută sub numele de „ritualul obscen”.

În ceea ce priveşte consumarea oaselor pentru mineralele lor, biochimia creierului demonstrează că acest potențial există cu adevărat. Când aurul sau alte metale din categoria platinelor ajung în sânge, ele sunt filtrate şi conduse direct la creier. Odată ajunse în interiorul vaselor de sânge cerebrale, aceste elemente interacționează cu hormonii şi cu alți compuşi biochimici.

Rezultatul este că moleculele elementelor din grupul platinelor devin mai mari decât erau înainte să ajungă în creier. În acest fel, ele nu mai pot părăsi sistemul sanguin cerebral, sfârşind prin a pătrunde în structura osoasă a craniului, unde se şi fixează. Acest proces a fost demonstrat din punct de vedere ştiințific. Elementele din sol pătrund prin dietă în organismul uman şi se fixează în oase. Dacă solul este bogat în *occultum,* acesta va fi depozitat în oasele celui care îl consumă. Există şi alte proprietăți ezoterice legate de consumarea oaselor. Spre exemplu, am citit undeva că thuliumul pătrunde în creier, la fel ca şi platina. După cum spuneam mai devreme, este nevoie de foarte multe studii

pentru a acoperi acest subiect.

Acestea fiind spuse, cred că putem răspunde în sfârşit la întrebările privind misterul indienilor Montauk şi al dispariţiei piramidelor din Long Island. Indienii Montauk, îndeosebi familia Pharoah, erau un trib regal. Acest lucru nu poate fi pus la îndoială dacă privim fotografiile membrilor familiei, îndeosebi cele ale generaţiilor mai vechi. Ştim de asemenea că indienii Montauk ţineau ceremonii sub piramide. Obiectivul acestor ritualuri era acela de a induce modificări biochimice la nivelul fluxului sanguin prin intermediul glandelor endocrine, cu scopul de a secreta aurul alb în interiorul organismului.

Deşi nu pot aduce dovezi documentate în acest sens, concluzia de mai sus este mai mult decât evidentă, fiind confirmată de bunul simţ. Întreaga mea investigaţie a fost declanşată de contactul cu femeile-şaman din tribul Montauk. Nu-mi rămâne decât să le mulţumesc şi să-mi închei aici investigaţia (cel puţin deocamdată), dezvăluind circumstanţele care au condus la aşa-zisa lor „dispariţie ca rasă".

Cu mult timp în urmă, bunicul lui Gale Evening Star participa la ceremoniile ţinute sub piramidele din Montauk, urmând o tradiţie mult mai veche, despre care nu s-au păstrat însă documente scrise. Ironia sorţii a făcut ca, în pofida anihilării poporului său şi a teritoriilor sacre ale acestuia, investigaţia mea actuală să fi fost declanşată tocmai de amintirea iniţierii acestui om în trezirea celui de-al treilea ochi. Am ajuns astfel la o nouă înţelegere, care ar putea conduce în cele din urmă tocmai la căderea celor care au distrus piramidele.

În ceea ce priveşte canibalismul de care vorbeam mai sus, acesta ne conduce la următoarea întrebare legitimă: cine sunt adevăraţii sălbatici, indienii sau oamenii albi?

Evident, o asemenea întrebare îi poate scoate din minţi pe cei mai puţin echilibraţi. Consacrarea nativilor ca sălbatici de către oamenii albi nu a servit binelui colectiv, ci doar intereselor elitei conducătoare. Evident, nici considerarea

rasei albe ca o rasă sălbatică nu va ajuta pe nimeni, la fel ca şi revolta deschisă împotriva elitei conducătoare. Aceasta din urmă deține prea multe atuuri pentru a putea lupta deschis împotriva ei. De altfel, lupta nu se dă împotriva unor oameni, ci a răului însuşi. Acest lucru ne reaminteşte de Soarele Negru, cel mai profund arhetip din străfundurile sufletului uman. El reprezintă chintesența întregii creații, şi include deopotrivă binele şi răul.

Acesta este conceptul care i-a determinat pe preoții Bon din vechime să creeze o doctrină pentru a echilibra binele şi răul. Dacă o forță o depăşeşte pe cealaltă, însăşi continuitatea este pusă în pericol. Această echilibrare a binelui şi a răului a condus la cel mai sacru dintre ritualurile comunității Bon, care nu putea fi practicat decât de către membrii săi cei mai elevați. Acest lucru l-a încercat Karl Haushofer atunci când l-a dezlănțuit pe Hitler împotriva lumii. Dacă ar fi să-i găsim lui Hitler circumstanțe atenuante, nu putem spune decât că acesta şi-a asumat rolul de Christos-Antichrist, cu scopul de a deschide calea către o nouă epocă. Nu este vorba numai de propria mea opinie, ci de părerea foarte multor ocultişti, îndeosebi a celor de sorginte germană. Scopul declanşării acestor energii polarizate a fost acela de a echilibra binele şi răul din această lume.

Dincolo de toate, eu nu mi-am propus să demonstrez că Hitler a fost un magician bun sau rău (ori instrumentul unui asemenea magician). Cert este că el a dezlănțuit aceste energii, fiind susținut în eforturile sale de forțe oculte. Rezultatul istoric a fost acela că oroarea a cuprins întregul glob.

Studierea acestui fenomen dintr-o perspectivă ezoterică ne permite să înțelegem sursa întregii creații: Soarele Negru. Acest principiu este situat deasupra judecăților despre bine şi rău, referindu-se pur şi simplu la creație.

Când Iisus a murit pe cruce, revenirea duhului său la Tatăl nu a fost posibilă decât după ce Soarele Negru s-a manifestat sub forma unei eclipse de soare. El a fost cel care a eliberat

duhul lui Christos.

Există şi o parte bună a lucrurilor. În tot trecutul umanității, cunoaşterea Soarelui Negru a fost apanajul elitei conducătoare. Acesta a fost secretul suprem al acesteia, pe care l-a înconjurat de imagini malefice, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a-i speria pe neaveniți. La ora actuală, el a devenit apanajul întregii lumi. Puterile creației pot fi accesate de orice suflet liber care doreşte să intre în rezonanță cu ele. Soarele Negru este viu şi accesibil, nemaifiind rezervat doar celor capabili să asmută răul împotriva oamenilor sau a vieții. Cel care ne vorbeşte astăzi este zeul ascuns, Mon. Am putea spune chiar că aceasta este sincronicitatea supremă: MON-TALK[46]!

---

46 N. Tr. Joc de cuvinte: *Talk* în limba engleză înseamnă *[cel care] vorbeşte.*

În memoria lui Margaret „Margo” Geiger

3 decembrie 1916 – 23 octombrie 1996

Margo a fost prietena mea de suflet şi corectoarea cărţilor din seria Montauk. Crescută în filozofia teozofilor, a urmărit tot timpul să ducă o viaţă în serviciul celor din jur. Deşi iute la mânie, era şi mai iute în acordarea de ajutor. Nu am cunoscut în toată viaţa mea un suflet mai caritabil şi mai altruist.

În tinereţe, Margo a urmat o terapie a culorilor şi a reuşit astfel să depăşească un handicap locomotor cu care s-a confruntat în tinereţe, continuând să danseze din buric chiar şi la 70 de ani. Artistă şi vindecătoare înzestrată, Margo i-a inspirat pe toţi cei care au cunoscut-o. Eu şi familia mea suntem onoraţi şi recunoscători pentru faptul că am cunoscut-o.

Ironia sorţii a făcut ca despărţirea ei conştientă de trupul fizic să se producă tocmai în ziua în care soarele a intrat în semnul Scorpionului, zodia morţii şi a regenerării.

Doresc să-i mulţumesc public lui Margo, pe această cale, pentru că mi-a făcut cunoştinţă cu psihotronica şi cu lumea lui Preston Nichols. De-abia aştept reîntâlnirea cu ea.

Nota autorului

Există două ultime aspecte la care aş dori să mă refer în încheierea acestei cărţi. Unul dintre ele se referă la vânzarea „aurului alb” la forumul New Age. Există tot felul de oameni care se ocupă cu vânzarea unei substanțe pe care o numesc „aur alb”, dar care nu are nimic de-a face cu subiectul de care am vorbit în această carte. Cumpărarea obiectelor produse din această substanță a devenit o adevărată modă în zilele noastre. Cunosc chiar pe cineva care a vândut acțiuni pentru o unitate de producție a acestui elixir nobil şi a reuşit să strângă nu mai puțin de zece milioane de dolari, păcălind 10.000 de oameni. Sfatul meu este să nu credeți tot ce auziți. Povestea mi se pare extrem de sordidă, dar nu doresc să insist asupra ei. Adepții New Age sunt atraşi la ora actuală în tot felul de scheme şi scamatorii, îndeosebi de natură financiară. După cum spuneau romanii: *„Caveat emptor”*(cumpărătorule, fereşte-te!)

De la prima ediție a acestei lucrări a trecut ceva timp, dar omul de care vorbeam mai sus tot nu şi-a onorat promisiunea de a livra „aurul alb”. Între timp a apărut însă un alt individ, care mi-a vorbit de o substanță mono-atomică pe care ar fi descoperit-o. Persoana susține că aceasta amplifică supraconductivitatea din creier, corespunzând astfel aurului alb. Şi-a exprimat dorința de a scrie o carte împreună cu mine, dezvăluind în ea cum poate fi produsă substanța într-un laborator chimic. Până la ora actuală, experiențele făcute cu această substanță nu s-au concretizat în nimic spectaculos. Până la apariția unei noi cărți, vă voi ține la curent cu noile evenimente în revista noastră trimestrială, *The Montauk Pulse.*